

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 1 (4)
січень—лютий—березень
2023 р.

Поширюється
безплатно

Щороку в ті самі числа (25 грудня і 7 січня) християни всього світу святкують світлий день Різдва Христового. Цими днями в церквах, храмах і молитовних будинках відбуваються святкові богослужіння, присвячені цій великій події. Святе Письмо говорить:

Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли Його матір Марію заручено з Йосипом, то перш, ніж зійшлися вони, виявилось, що вона має в утробі від Духа Святого. А Йосип, муж її, бувши праведний, і не бажавши ославити її, хотів тайкома відпустити її. Коли ж він те подумав, ось з'явивсь йому ангол Господній у сні, промовляючи: «Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній — то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси Йому імення Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів. А все оце сталося, щоб збулося сказанє пророком від Господа, який провіщає: «Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому ймення Еммануїл», що в перекладі є: З нами Бог». Як прокинувся ж Йосип зо сну, то зробив, як звелів йому ангол Господній, — і прийняв він дружину свою. І не знав він її, аж Сина свого первородженого вона породила, а він дав Йому імення Ісус (Мт. 1:18-25).

Однак у Біблії ніде не згадується дата народження Ісуса, не йдеться і про те, що нам потрібно святкувати Його день народження. В енциклопедії Макклінтока та Стронга зазначається: «Свято Різдва встановлено не Богом і не бере початку в Новому Завіті».

Дослідження походження Різдва виявляє язичницьке коріння цього свята. З Біблії ясно видно, що, якщо ми поклоняємося Богу неприйнятним для Нього чином, ми тим самим ображаємо Його (Вих. 32:5-7).

У Біблії немає прямої відповіді на запитання: «Коли народився Ісус?» У ній описуються дві події, які пов'язані з Його народженням і які переконують багатьох у тому, що Він не міг народитися ні 25 грудня, ні 7 січня.

Аргументом на користь цього переконання є той факт, що незадовго до народження Ісуса «...вийшов наказ царя Августа переписати всю землю». Для цього кожен мав вирушити до свого міста, і на дорогу могло піти в деяких випадках понад тиждень, про що свідчить Євангеліє від Луки (2:1-3).

Такий указ, метою якого, найімовірніше, було полегшити збір податків і заклик на військову службу, міг спричинити невдоволення народу будь-коли протягом року, особливо зимою. Тому навряд чи Август став би ще більше дратувати народ, своїх підданих, змушуючи їх вирушати в довгу дорогу в холодну зиму пору.

Ще одним аргументом є те, що пастухи «...пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою», як мовиться в Євангелії від Луки (2:8). Олександр Мень в «Історії релігії» пише: «...як не шкода розлучатися з укоріненою традицією, треба визнати, що Євангеліє її не підтверджує. Святий Лука каже, що вифлеємські пастухи «...пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою». А в грудні, як відомо з джерел, у тій місцевості овець уже утримували в укриттях. На пасовищах вони перебували лише з березня до листопада, отже, Ісус народився саме в цей проміжок часу».

РІЗДВО

Приблизний час народження Ісуса ми можемо дізнатися, зробивши зворотний відлік від дня Його смерті, що відбулася навесні, у Великдень, 14 нісана 33 року н. е. (Ів. 19:14-16). Служіння Ісуса почалося, коли Йому було приблизно тридцять років, і тривало три з гаком роки. З цього можна зробити висновок, що Ісус народився на початку осені 2 року до н. е. (Лк. 3:23).

Загалом немає жодних доводів, що Ісус народився 25 грудня або 7 січня. Церква обрала цю дату, найімовірніше, тому, що вона збігалася з часом язичницьких свят, які влаштовувалися під час зимового сонцестояння.

Мільйони людей у всьому світі вірять, що їм треба святкувати Різдво, або день народження Ісуса Христа. Але чи святкували Різдво апостоли та інші перші християни?

По-перше, у Біблії немає й натяку на те, що хтось святкував день народження Ісуса чи іншого вірного слугителя Бога. У ній згадано лише двох людей, які святкували свій день народження. Жоден із них не був слугителем Бога, й обидва ці святкування затьмарилися трагічними подіями (Бут. 40:20; Мк. 6:21). Згідно з «Британською енциклопедією», перші християни відкидали «язичницьку традицію святкувати дні народження».

Біблія не має точної дати народження Ісуса. «Дату народження Христа неможливо дізнатися ні з Нового Завіту, ні з іншого джерела», — мовиться в енциклопедії Макклінтока та Стронга. Якби Ісус хотів, щоб християни святкували Його день народження, Він обов'язково повідомив би точну дату.

По-друге, у Біблії ніде не згадується про те, щоб Ісус або будь-хто з Його учнів святкували Різдво. Як мовиться в «Новій католицькій енциклопедії», святкування Різдва вперше згадується в Хронографі Філокала, альманасі, складеному приблизно в 336 році н. е. На той час минуло вже кілька століть із моменту написання Біблії та приходу Ісуса на землю. Саме тому в енциклопедії Макклінтока і Стронга зазначається, що «святкування Різдва встановлено не Богом і не бере початку в Новому Завіті».

Ісус Христос, як великий Вчитель, ясно пояснив Своїм послідовникам, чого Він від них очікує, і ці вказівки записані в Біблії. Але святкування Різдва до них не входило. Подібно до того, як вчитель у школі очікує, що учні не виходитимуть за межі даних вказівок, так само й Ісус не хотів, щоб Його учні виходили «за межі написаного» в Біблії (1 Кор. 4:6). З іншого боку, є одна важлива подія, яка була добре відома раннім християнам. Це Вечеря спомину смерті Ісуса. Ісус особисто сказав Своїм учням, коли споминати цю подію, і показав, як це робити. Ці докладні вказівки, а також точна дата Його смерті записані в Біблії (Лк. 22:7, 19; 1 Кор. 11:25).

Зі сказаного вище видно, що Різдво не що інше, як святкування дня народження, і перші християни відкинули цю язичницьку традицію. Крім того, у Біблії не згадується і про те, що Ісус чи хтось інший святкували Різдво.

Однак, незважаючи на всі вищеобґрунтовані доводи, я вважаю, що таку велику подію, як народження Ісуса Христа, людство має не тільки пам'ятати та святкувати, а і славити Бога за те, що Він послав на землю через Діву Марію в жертву за гріх усіх людей Свого одnorodженого Сина. Адже якби не було народження Ісуса Христа, то не було б Його смерті. Отже, і не було б святої жертви за гріх, завдяки якій ми дістаємо прощення, якщо приходимо до Бога з вірою та покаяттям. Народження Ісуса Христа — це Божий промисел, щоб усі люди через Його народження та смерть мали змогу спастися та успадкувати Царство Боже. І мабуть, не так уже й важливо, що досі так і не встановлено точної дати народження Ісуса Христа. Головне — пам'ятати одне: **«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Одnorodженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне»** (Ів. 3:16).

І якщо так повелось, що вже не одне століття людство святкує святе Різдво 25 грудня та 7 січня, то нехай воно так і буде. Адже сама суть не в самій даті. Людство просто зобов'язане хоча б раз на рік, на знак подяки, згадувати про цю велику подію та жертву, яку Бог послав на землю в образі Ісуса Христа. Безумовно, день спогаду про народження Ісуса Христа має бути значною мірою сповнений духовним. На жаль, сьогодні більша частина людства перетворила, нехай і символічний, день святого Різдва на якусь святкову пиятику та масові розваги, де вже немає місця Тому, Хто прийшов у цей світ заради нашого всіх спасіння.

Пробач, Господи, сліпих та грішних! Нехай прославиться Твоє святе ім'я навки-віків!

І. ГОРІК.

У мене мурашки пішли шкірою. Офіціантка попросила Бога про допомогу й одержала величезні чайові

Кожен християнин знає, що Бог чує наші молитви й відповідає навіть на те, що в очах інших людей може здатися незначним. Але головне, що Він чує та відповідає. Так сталося з вірянкою-офіціанткою з ресторану в Новому Орлеані (США), яка звернулася до Бога по допомогу та була почута.

Ава Гуань, офіціантка китайського ресторану Hoshun у Новому Орлеані, штат Луїзіана, вважає, що Бог нещодавно відповів на її шире прохання про допомогу церкві.

Вона була в церкві Oliver у

суботу перед початком своєї робочої зміни. Це невеликий молитовний будинок, який гостро потребував ремонту.

Коли парафіяни почали жертвувати на ремонт, Гуань також передала кілька сотень доларів, але цього було замало для покриття всіх витрат. Тоді вона в молитві попросила Бога про допомогу.

Цього ж дня, коли вона розпочала роботу в ресторані, сталося щось вкрай незвичайне: хтось залишив їй чайові в розмірі 777 доларів, тоді як заплатити за їжу потрібно було

лише 63 долари. Це дуже вразило Гуань.

— Я просто сказала цій людині: *Насолоджуйтеся вашою їжею*. Усе. І потім раптом такі

чайові, — розповіла жінка. — Я не могла в це повірити. Думаю, що це подарунок від Бога.

Після цього Гуань пожертвувала ці гроші церкві, бо зрозуміла, що це не що інше, як відповідь на її молитву.

— Це не мої гроші, — підкреслила вона, припустивши, що той, хто залишив гроші, був ангелом.

Аліса Хо, яка керує рестораном, сказала, що ця подія приголомшила її, особливо після того, як вона дізналася про молитву жінки перед одержанням таких щедрих чайових.

— У мене мурашки пішли шкірою, — розповіла вона журналістам. — Гуань сказала мені, що молилася того дня, і це справдилося. Це означає, що хтось її слухав! Хтось почув її молитву?!

Пізніше вдалося з'ясувати, що людина, яка дала ці чайові, сама відкрила того ранку місцевий ресторан і була такою вдячною, що хотіла зробити щось добре для когось ще.

За матеріалами
CBN NEWS,
<https://inight.news>

ВАШІ ЛИСТИ

Свобода – це щире каяття

Вітаю тебе, дорогий брате Ігорю, і всіх співробітників чудової газети «В'язень» любов'ю Господа нашого та Спасителя Ісуса Христа!

Від щирого серця дякую вам за надіслану мені газету. Я відчуваю в душі величезну радість, читаючи чудесні вірші, свідчення наших братів і сестер, які перебувають в ув'язненні. Я шасливий, що ми пізнали Господа, що Ісус Христос узяв на Себе наші гріхи й подарував нам вічне життя! Цю радість неможливо порівняти з жодною іншою на землі.

Ігорю, ось прочитав твою статтю «Вибір і ціль». Вона мене дуже надихнула. Тут справді є над чим замислитись. Я, як і багато хто з нас, блукав, як вівця, дорогами гріха, які привели мене туди, де я перебуваю. Тринадцять років я перебуваю в цих місцях. І переважно за всі ці роки нічого не змінилося. Усе як було, так і є. Той самий контингент, також виходять на невеликий час на так звану свободу, як вони вважають, і повертаються назад, причому як віряни, так і безвірні. Затримується на так званій свободі дуже малий відсоток.

Погано те, що люди здебільшого вважають, що свобода — це свобода дій, яка в результаті призводить до служіння своїй пожадливості. Але для тих, хто приймає рішення від щирого серця, Господь стає Спасителем. Біблія каже, що така людина стала новим творінням в Ісусі Христі: *Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове! (2 Кор. 5:17)*. Коли людина щиро кається перед нашим Господом і відмовляється від свого минулого життя, вона стає сином Божим та воїном Ісуса Христа! Воїном не проти плоті та крові, а проти піднебесних духів злоби. Це величезна честь — стати воїном і водночас сином великого Царя, що створив небо й землю, все видиме та невидиме.

Я не описуватиму подробиці своєї кримінальної справи. Скажу лише одне: вона була сфабрикована... Тому без Бога я просто не зміг би встояти ні морально, ні фізично. Тільки Господь, Якому я молився та Який знає й бачить усе, дав мені в серці мир і радість і провів через темряву звинувачень.

Згодом обвинувальна сторона потихеньку почала відмовлятися від своїх звинувачень, але оскільки справа стала резонансною, то дали строк у чотирнадцять років. Однак мій Господь провів мене й цим шляхом. І жодного дня Він мене не залишав. Рука Господа завжди на мені, і я дуже вдячний за Його любов і турботу до мене, грішника.

Наш Бог любить усіх однаково. Тому, навіть якщо мене й неправильно засудили, я прощаю та благословляю всіх моїх кривдників. Нехай наш Господь благословить усіх нас і простить нам! На все воля Божа! Тільки з нашим Господом, а також завдяки Його милості й любові до нас ми пройдемо будь-які випробування — як заслужені, так і незаслужені. Господь проведе нас вузьким та тернистим шляхом, дасть нам сил духовних і фізичних для відбиття нападів ворога!

Михаїл КУТАЙ,
Михалковский с/с, 70, ИК-20, отр. 19, бр. 192, Мозырский
р-н, Гомельская обл., Беларусь, 247755.

Мир і любов Господа нашого Ісуса Христа нехай будуть із тобою, брате Ігорю!

У цей нелегкий час ми всі дуже потребуємо підбадьорення, тому йду до тебе з побажанням миру та любові Христової, щоб ти підбадьорився, знаючи, що якщо один довільно засуджений радіє в Господі, то інший може до нього приєднатися й разом із ним прославити Господа.

Видання твоє читаю, коли його надсилає моя духовна мати зі США Лідія Петрівна. Дуже радий, що ти все також у строю і як прапорносець (бо вважаю в руках твоїх «В'язень» не інше як прапором), який об'єднує нас усіх, ідеш разом із нами в бік небес. Але, ідучи будь-якою дорогою, ми завжди потребуємо відпочинку, привалу. Й ось щоб нам тихо відпочити, я й посилаю тобі два кросворди для газети. Буду радий зустрічі на сторінках «В'язня». Ти завжди в моїх молитвах, адже твоя праця дає надію багатьом, особливо тим, хто в нашому становищі. Бажаю тобі міцного здоров'я!

У нас у країні, як і скрізь, йде друга хвиля пандемії, але в установі, дякувати Богу, ніхто не захворів. Але хвороба не страшна, якщо ти з Христом! Це мають знати всі. Дякую Господу, що Він дає нам тріумфувати в Христі за будь-яких випробувань. Бажаю всім бути в цьому Дусі та допомагати тим, хто оточує. Бажаю також мудрості в служінні та радості в Дусі Святому!

Ігорю, усім твоїм рідним, співробітникам, братам і сестрам у вірі від мене братський привіт, а також привіт моїй дорогій духовній мамі Лідії Петрівні.

З Христовою любов'ю та молитвами за всіх вас ваш брат
Виктор ОГУЗБАЕВ,
УК-161/3, 2-й отр., г. Житикара, Костанайская обл.,
Казахстан, 110700.

Бог навчив мене прощати

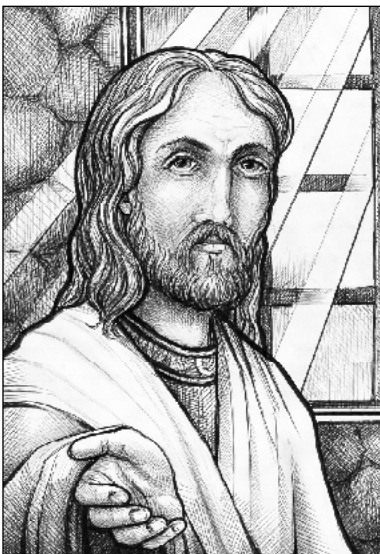
Вітаю, шановна редакціє газети «В'язень»!

Коли я побачив вашу газету, я з величезним бажанням прочитав її та відразу вирішив написати вам листа, у якому хочу описати своє життя. Я буду щиро вам вдячний, якщо ви знайдете куточок для нього на сторінках вашої газети.

Вам хотілося колись зникнути? Втекти від себе, від людей, від реальності, у якій ти задихаєшся? Якоюсь могою реальністю стала камера довічного ув'язнення зі спертим повітрям. У душі був глибокий розпач. Єдиною ниткою між мною та свободою була моя пам'ять, моє минуле, до якого я мало не схопився повертався у своїх думках. Я щоразу переглядав усі прожиті мною роки, знову та знову повертаючись до своєї нової реальності. Саме тоді я відчув відразу до власної особистості. Але, коли я у в'язниці вперше розгорнув Біблію, першими словами, що я прочитав, були ці: *Господь, Бог твій, серед тебе, — Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, оновить любов Свою, зо співом втішатись буде тобою! (Соф. 3:17)*. Я не розумів значення цих слів, але тільки вони дали мені надію та наповнили моє серце любов'ю до Бога і Його Святого Письма. З того моменту в мені багато чого змінилося. Я відчуваю, що саме Господь допомагає мені упокоїтися та змиритися з тим, що сталося в моєму житті. *Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки — не затоплять тебе... (Іс. 43:2)*.

Коли мене засудили, усі мої друзі, знайомі, навіть рідний брат, просто забули мене, але Господь навчив мене прощати й не тримати зла. Сьогодні я хочу знайти собі нових друзів, хто не засуджуватиме мене та не дивитиметься на моє становище, кому не буде нудно переписуватися з в'язнем, який згрішив і просить вибачення не тільки в Господа Бога, але й у тих, хто його забув. Друзі мої, з надією чекаємо на ваші листи.

Віталій ЗЕЛЕНИН,
тюрма № 8, ул. Советская,
22а, г. Жодино, Минская
обл., Беларусь, 222160.

Малюнок
Ігоря ОСОКІНА

Справжній арештантський шедевр

Ігорю! Брате, я дякую Господу за таке благословення твоєї праці, за благословення всіх учасників проекту газети «В'язень», справжнього арештантського шедевра, — газети, яку із задоволенням читають не лише люди, які перебувають за колючим дротом, а й ті, хто на волі. «В'язень» читаємо й ми, що відбувають строк на довічному ув'язненні в Замковій виправній колонії (№ 58) у місті Ізяславі на Хмельниччині. Усі віряни моляться за вас, щоб Господь помножив вам благодать, допоміг у матеріальних потребах для широкого випуску газети «В'язень» як російською й українською, так і англійською мовами, щоб давав вам здоров'я та сил, мудрості та терпіння в такій корисній для всіх людей роботі з духовного відновлення.

Олег ГУРТОВИЙ,
вул. Гагаріна, 2, ЗВК-58, м. Ізяслав, Хмельницька обл.,
Україна, 30300.

Відкритий для духовного спілкування

Сердечно вітаю вас, дорогі брати та сестри!

Я безмежно вдячний Господу за можливість спілкуватися з вами, адже завдяки вашому виданню, вашій праці багато людей приходять до Бога. Ми, віряни, робимо одну добру справу: ми несемо Євангеліє людям. Господь підтримує вас, і через вашу газету ми спілкуємося один з одним, адже нам необхідно підтримувати духовне спілкування між собою, щоб зміцнювались у вірі.

Я вам пишу, щоб усі знали, що я завжди відкритий для духовного спілкування. Його часом так не вистачає. Звертаюся до вас із надією знайти духовну їжу, яка потрібна для духовного зростання. Буду дуже вдячний будь-якому листу, адже через духовне спілкування ми пізнаємо духовний світ і несемо Гарну звістку людям. Прошу вас відгукнутися, дорогі брати та сестри, на мого листа. Сам я перебуваю в установі для засуджених до довічного позбавлення волі Житікари в Казахстані.

Нехай благословить вас Господь!

Азамат ТОГАЕВ,
РГУ УК-161/3, Житикара,
Костанайская обл., 110700,
Казахстан.

Господи, пробач мої гріхи

Вітаю, шановна редакціє!

Мене звати Віталій. Мені тридцять п'ять років. Родом я з Росії. Але мати переїхала до Казахстану, і моє життя склалося інакше.

Нині я перебуваю в ув'язненні з довічним строком без підтримання рідних і близьких. У мене навіть немає друзів чи знайомих. Але на все Божа воля. Він бачить усі наші потреби. А я скоїв стільки гріхів, що мої страждання та відчуженість цілком заслужені. Господи, пробач мої гріхи, бо вчинив їх у невірстві.

Дуже хотілося б отримувати вашу газету, але я не маю можливості допомагати фінансово. Надіюся на Господа. Ваша газета чудова. Вона дарує радість та втіху. У ній є світло. Вона викликає лише щирі почуття. Хай віддасть вам Господь за вашу працю та щедрість! Радий був би будь-якій духовній літературі. Я нещодавно прийшов до Христа й дуже потребую керівництва. Чекаємо на газету.

Віталій ЯРМУРАТИЙ,
УК-161 1/3, г. Житикара,
Костанайская область,
Казахстан, 110700.

Вітаю, шановні працівники редакції «В'язня»!

Хочу спробувати описати свою історію, свого минулого про лицемірство, яке виявляв повсякденно... Бувши підлітком, я цікавився життям дорослих людей, які верховодили якимсь бізнесом, запам'ятовував кожну фразу з їхнього спілкування з іншими людьми, спостерігав за їхньою поведінкою, намагався придбати класичний представницький одяг, щоб виглядати не гірше. І це в мене виходило, незважаючи на те що закінчив школу-інтернат.

Коли я вступив вчитися на випробувача авіатурбін, я поєднував навчання зі своїми життєвими інтересами: увечері ходив і збирав гроші на благодійність, а як підходив вихідний день — спускав їх на азартні ігри, дискотеки, лунапарки. У моєму житті тоді не було межі для радості. Але згодом мене спіткали розчарування. Незважаючи на добрі взаємини з друзями, серед нас панували кумівство, честолобство, а також були розбіжності та заздрість.

Моїм способом життя було лицемірство, адже я вдавався до вдавання, щоб обдурити інших і досягти своїх корисливих цілей. А нині дякую Богу, що послав мені вас, редакцію газети «В'язень», братів і сестер у Христі та просто друзів, з якими маю листування! Завдяки вам я вчусь дивитися на речі так само, як дивився Ісус. Дякую, що застерігаєте мене від пастки, вчите бачити в людині дволичність, щоб не потрапити під її вплив. Є багато історій, під час читання яких справді не можеш відірватися. А коли лягаєш спати з думкою про прочитане, то уві сні іноді таке насниться, що в холодному поті прокидаєшся... Я такі сні називаю благословенними, бо через них у мене проростає нова думка і я починаю замислюватися над сенсом життя. Я лише маленька піщинка на дні океану, зате я не відчуваю душевної порожнечі. І все це завдяки вам. Ви допомогли мені знайти сенс у житті та знайти надію на майбутнє. Божої милості вам усім, миру та любові! Процвітайте в Божій красі!

Сергій КОРТЕНКО,
СПС-1, ГВК-96, Рівненська
обл., Україна, 35341.

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

РІЗДВО: ВОСКРЕСІННЯ

Не можна відокремити Різдво від воскресіння Христа. Можна розглядати воскресіння Ісуса як велике послання, але народження Христа-немовляти в яслах невіддільне від Його смерті на хресті. Боже послання до нас однаково в обох подіях.

Пастухи, що дивилися на Немовля в яслах, бачили Спасителя, що викупить усе людство. Коли Його бачили мудреці, вони бачили Царя, Який перемаже смерть. Коли пророки сповіщали Його прихід, то бачили Визволителя, Який відчинить двері в'язниць, розімкне ланцюги та звільнить полонених. Усі вони мали власне бачення того, Ким був Ісус і чому Він прийшов.

Христос народився у світі темряви та зневіри, коли Божий народ жив під жахливим гнітом Римської імперії. Ізраїльські релігійні лідери не давали багато надії. Фарисеї вірили, що спасіння можна дістати за допомогою добрих діл; вони заплугали Божі закони й перетворили їх на сувору систему, якої неможливо дотримуватися. Садукеї зовсім не вірили у воскресіння. Мало хто мав переконання про вічне життя. Такою була темрява, під час якої народився Христос.

Коли я заглядаю в ясла у Вифлеємі, то бачу прийдешнє воскресіння. Я бачу Царя Ісуса, який сповіщає про тріумф вічного життя. Під час народження Христос був у всіх сенсах людиною: кров Марії забезпечувала Його в утробі, її молоком Він харчувався в дитинстві, але Його народження було також проливом у вічність. Біблія каже: *Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло (Матвія 4:16).*

Це світло було вічним життям — можливість воскресіння з мертвих. Осія пророкував про майбутнє Месії: *З рук шеолу Я викуплю їх, від смерті їх вибавлю. Де, смерте, жало твоє? Де, шеоле, твоя перемога? (Осія 13:14).* Коли Ісус прийшов, Він виконав це пророцтво, проголосивши: *Я воскресіння й життя. Хто вірує в мене, — хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, — повіки не вмере (Івана 11:25–26).*

Ісус Сам з'єднав Своє народження з воскресінням: *Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Своєю, але волю Того, Хто послав Мене. Оце ж воля Того, Хто послав Мене, — щоб з усього, що дав Мені Він, я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня. Оце ж воля Мого Отця, — щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, — і того воскресу Я останнього дня (Івана 6:38–40).*

Власне, Христос сказав: *Чи знаєш ти, чому я тут? Чи знаєш ти, чому Я народився в злиднях, чому Мені поклонялися пастухи, а волхви принесли дари, чому тієї ночі співали ангели? Усе це для того, щоб ти мав вічне життя. Слова Христа безпосередньо вказують на воскресіння: могили відкриваються, мертві воскресають, відбувається остаточне виконання Божого вічного заповіту.*

У ВСЬОМУ НОВОМУ ЗАВІТУ НАГОЛОС РОБИТЬСЯ НА ВОСКРЕСІННІ

Перші лідери церкви прийняли пришествя Христа в тілі як реальність. Однак центром їхньої проповіді була не ця подія, а воскресіння. Ще під час зборів у горішній кімнаті в день П'ятдесятниці Петро сказав: *...Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили. Та Бог воскресив Його, пута смерті усунувши, — вона бо тримати Його не могла (Дії 2:23–24).*

Хоч де подорожували Павло та інші апостоли, їхня проповідь йшла далі втілення Христа та див, що передували Його воскресінню: *...прийшли до Солуня, де була синагога юдейська. І Павло, за звичаєм своїм, до них увійшов, і з ними змагавсь три суботи з Писання, вказуючи та доводячи, що мусів Христос постраждати й воскреснути з мертвих, і що Христос Той — Ісус, про Якого «я вам проповідую» (Дії 17:1–3).*

Павло проповідував в Ареопазі в Афі-

нах: *...бо Він визначив день, коли хоче судити по правді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав докази всім, із мертвих Його воскресив (Дії 17:31).*

Павло проповідував про воскресіння, коли стояв і перед римським правителем Феліксом, і перед царем Агриппою. Насправді без воскресіння, за словами Павла, уся наша проповідь Євангелія Христа буде марною. Він пояснює чому: *Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, — ви в своїх ще гріхах... (1 Коринтян 15:17).* Фактично Павло каже нам: *Якби вся суть не була у воскресінні, то можна було б забути про послання Різдва. Навіщо проповідувати народження Христа? Навіщо бути святим? Навіщо взагалі прагнути духовного? Без воскресіння ми залишимося мертвими у своїх гріхах. Без воскресіння все, що ми робимо, марно.*

Це не якась абстрактна богословська істина. Ось у чому суть нашої проповіді про воскресіння: *Ісус прийшов, щоб спасти тебе й мене.* Він народився, щоб жити, померти та воскреснути з мертвих і воскресити нас у вічному житті з Ним. Він прийшов, щоб привести нас у вічність, додому, до Себе!

Таким було послання новозавітної церкви: *Та нині Христос воскрес із мертвих, — первісток серед покійних (1 Коринтян 15:20).* Іншими словами, так само як Дух воскресив Христа з мертвих, Він воскресить і нас: *...знавши, що Той, Хто воскресив Господа Ісуса, воскресить з Ісусом і нас, і поставить із вами (2 Коринтян 4:14).*

Коли я дивлюсь у ясла, то бачу міст. Христос — це міст між землею та небом, що перетинає безодню смерті, яка відокремлює тимчасове життя від вічного. Якось ми пройдемо цим мостом, і це відбудеться миттєво: *...раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона — і мертві воскреснуть, а ми перемінимось! (1 Коринтян 15:52).*

БАГАТО ХРИСТІЯН СТАВЛЯТЬ СОБІ ЗАПИТАННЯ: КОГО Я НАСАМПЕРЕД ПОБАЧУ, КОЛИ ВОСКРЕСНУ У ВІЧНОСТІ?

Я переконаний, що, коли настане цей момент, ми всі насамперед захочемо побачити Ісуса. Він є втілена любов, наш Спаситель, Цілитель і Цар. Хоча одного разу я побачив дещо, що змусило мене замислитися про інших людей, яких ми захочемо побачити. Я зайшов до вітальні й побачив, що моя дружина, Гвен, тихо плаче. Вона дивилася останній відеоролик із нашою онукою Тіффані, яка померла в тринадцять років від раку. Гвен дуже хотіла знову побачити її.

Безперечно, ми з Гвен впізнаємо Тіффані, коли опинимося на небі. Біблія каже, що на небі не одружуються, але там є любов, бо Він — це любов. Усі будуть єдиними в тілі Христа, і ми впізнаємо один одного духовним чуттям. Писання мовить, що в той момент ми пізнаємо, як ми пізнані.

Можливо, ви виростили без люблячого батька чи матері. Можливо, ніхто у вашому домі не знав Ісуса та ніколи не показував вам Його дорогоцінної любові. Ви запитаете: *Хто там мене чекатиме?* Скажу вам, що у вас є інша сім'я — сім'я Божа. Я переконаний, що немає жодної людини в Тілі Христа, за яку б не молився хтось, хто звернувся до Бога раніше за неї: інші люди, пастор, далекий родич... Вас впізнають та обіймуть із любов'ю, як у справжній сім'ї, яку Бог приготував для вас у вічності.

Я ВІРЮ, ЩО БОГ СТВОРИВ СВІТІ, ЯКІ ЩЕ НЕ БУЛИ ПІДКОРЕНІ

Після нашого воскресіння ми не сидітимемо склавши руки. Астрономи відкрили галактики за межами того, що ми можемо собі уявити, і планети набагато більші за Землю. Для Творця цього величезного Всесвіту зовсім не важко буде воскресити з мертвих Свої творіння.

Пол Харві розповідає історію про одного вченого-атеїста, який багато років їздив студентськими містечками та чи-

тав лекції про те, що Бога немає. Через роки ця людина стала християнином. Коли його запитували, чому він звернувся до Бога, він відповідав одним коротким словом: *ДНК.*

Усередині будь-якої людської істоти є приголомшливе диво, яке називається ДНК. Це унікальний ідентифікатор, настільки точний, що вина людини може бути доведена, якщо її ДНК буде знайдено на місці злочину. ДНК — це складна система, але вона може бути витягнута з простого пасма волосся. Учені відкрили в ДНК генетичний код із мільярдами одиниць інформації, які в сукупності визначають унікальність людини.

Хто створив цей разючий феномен, який не вкладається в голову? Хто знає унікальний генетичний код кожної людської істоти, починаючи з Адама та Єви? Лише Бог. Він не просто може порохувати кожну волосину на нашій голові, але в кожне пасмо вклав унікальну ДНК. Саме це упокорило вченого-атеїста: велич Творця та Його разючого творіння.

Бог знає ДНК кожної людини, яка коли-небудь жила, і Він знає, як відновити її, коли Він воскресить нас в останній день. Це має відкинути всі дивні доктрини щодо воскресіння, які виникли за багато років. Дехто вважає, що не може бути воскресіння в тілі для тих, хто був спалений або помер якоюсь жахливою смертю; вони не можуть збагнути, як Бог це зробить. Істина в тому, що наша уява просто не може виміряти Божу славу. Наш мозок надто обмежений.

Ми знаємо, що ті тіла, які Бог виведе з могил, буде змінено. Дехто вважає, що ми будемо як духи, але Біблія ясно мовить про те, що ми воскреснемо в тілі. Усе, що було пошкоджено, роз'єднано або знищено, буде відновлено миттєво. Згорблені ходитимуть прямо. Сліпі прозріють. Немічні від народження або вбиті на війнах будуть зцілені. Творець доведе їхню ДНК до досконалості!

Я ТАКОЖ ДУМАЮ ПРО ВОСКРЕСІННЯ, КОЛИ БАЧУ НА РІЗДВО СУМНИХ, САМОТНИХ ЛЮДЕЙ

Хоч би коли я виходив на вулиці Нью-Йорка, щоб купити молоко чи газету, мене засмучує те, що я бачу. Алкоголіки шістдесяти-сімдесяти років сплять на тротуарах. Вони десятиліттями живуть у пеклі, створеному власними руками, не усвідомлюючи, де перебувають більшу частину часу. Я бачу зневірених молодих наркоманів, що кидаються до наркоторговця, як тільки той з'являється. Вони блукають життям, як сновиди, без надії, без майбутнього, у пошуках чергової дози. На розі я бачу повій, яким не більш ніж вісімнадцять років і які витирають сльози, оплакуючи руїни, що залишилися від їхнього життя. Я хочу їм усім сказати: *Прийде новий світ — світ без гріха, злиднів і хвороб. Тому Він прийшов, щоб привести нас у цей новий створений Ним світ. Ця думка перевершує будь-яке розуміння: твій Цар іде за тобою!*

Тим часом життя воскресіння вже доступне для нас сьогодні, у цьому житті. Нам було дано обіцянку: *...як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя (Римлян 6:4).*

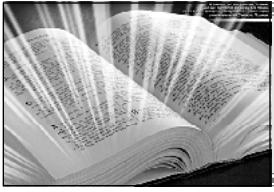
Цього Різдва пам'ятаймо про воскресіння. Апостол Павло закликає нас: *Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним. <...> Отож, потішайте один одного цими словами! (1 Солунян 4:13–14, 18).*

Я знаю, що в той день зустріну пів мільйона навернених наркоманів з усіх куточків землі, безліч залежних і повій, які молили Ісуса, щоб Він спас і звільнив їх, і членів моєї власної сім'ї, які пішли раніше за мене. Яка це буде радість! Воскресіння — ось чому Він прийшов!

А коли оце тліє в нетлінній зодягнеться, і оце смертне в безсмертній зодягнеться, тоді збудеться слово написане: *«Поглинута смерть перемогою!» Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? <...> А Божовідяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогою нам дав (1 Коринтян 15:54–57).*

www.worldchallenge.org

ВІРА, ЩО СПАСАЄ

Слово *віра*, крім позначення жіночого імені, має безліч інших значень і відтінків. Цим словом визначається реакція на почуту інформацію та рівень довіри до неї. Іноді люди запитують один в одного: *Ви цьому вірите?* або *Цьому варто довіряти?*

Словом *віра* визначають рівень довіри між друзями чи подружжям. Зазвичай це виражається такими словами: *Я вірю йому (їй); У мене немає жодних таємниць від нього (неї); Я йому (їй) довіряю.* Водночас мається на увазі, що людина, якій вірять чи довіряють, не підведе, не зробить чогось підступного, не обдурить.

Також цим словом визначають релігійні течії чи конфесії. Коли люди запитують: *Якої ви віри?* — цим вони ототожнюють людину з певною деномінацією та, відповідно, припускають її моральні стандарти.

Повсякденна, душевна віра властива всім людям. Наприклад, людина виходить із дому на роботу й вірить, що сьогодні вона працюватиме на своєму робочому місці; йде до магазину, вірячи, що придбає бажане.

Отже, що таке віра? Це питання набуває ще більшої актуальності, коли ми дізнаємося (з Біблії), що спасіння людської душі неможливе без віри.

Євр. 11:6 — *Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду.*

Віра, необхідна для спасіння людської душі, є чимось особливим. Ця віра зароджується глибоко в серці людини, що почула про Божий шлях спасіння, й обов'язково призводить до корінних змін у її житті.

Рим. 10:17 — *Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.*

Ця віра наближає Бога до людини, якщо так можна сказати, і робить зміни у її свідомості та характері.

Ще Біблія говорить про віру як про один із дев'яти дарів Святого Духа. Дар віри трапляється рідше, і його можна схарактеризувати як не природний різновид віри, а дар Божий, який діє тоді, коли Бог включає його для здійснення зцілень і див.

Дії 3:16 — *І через віру в Ім'я Його вздоровило Ім'я Його того, кого бачите й знаєте. І віра, що від Нього, принесла йому вздоровлення це перед вами всіма.*

Визначення віри в Біблії:

Євр. 11:1 — *А віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого.*

Євр. 11:1 — *Віра ж є сутність того, на що уповаємо, впевненість у тому, чого не бачимо* (переклад В. Громова).

Віра — переконаність у тому, на що ми сподіваємось, і впевненість у тому, чого ми ще не бачимо.

Віра — здатність людського духу реально відтворити у свідомості невидимі речі.

Вірою люди сприймають Христа і Його вчення та стають Його послідовниками, схожими на Нього.

Але мені сьогодні хотілося зупинитися на вірі, що спасає, без якої неможливо спасти свою безсмертну душу та взагалі догодити Богу. Моє бажання в цій статті точніше описати правильну віру, ту, яка спасає, і попередити про наявні сьогодні небезпеки, пов'язані з заміною істинної віри підробленою.

Часто люди вірять неправдивій інформації, а часом і явним казкам. Засоби масової інформації обробляють свідомість людей і формують їхню думку. Для цього в багатьох державах (включно з демократичними) негласно працюють інститути з величезними річними бюджетами, виробляючи певну стратегію. Засобами масової інформації надаються основні інформаційні тези (*talking points*), про які вони говорять протягом двадцяти чотирьох годин. Цим і пояснюється така синхронність у їхніх діях.

Через надмірну довірливість щодня у світі люди страждають від шахрайства. Країни здебільшого мають різні закони щодо захисту населення від шахраїв, і багатьох із цих злочинців навіть поміщають у місця позбавлення волі, але зло не зменшується...

Але, коли йдеться про інформацію, від якої залежить спасіння нашої безсмертної душі, це набагато критичніше. Неправда в цій галузі може стати фатальною для душі. Навіть у Біблії мовиться, що до тих, хто не полюбить істину, для їхнього спасіння буде допущена дія оман, така собі здатність вірити брехні.

2 Сол. 2:11–12 — *І за це Бог пошле їм дію обману, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправедність.*

Тому важливо, щоб віра мала правильну підставу. Підставою для віри не можуть бути такі аргументи, як *Мені здається, що це буде правильно*, або *Так буде добре для всіх*, або *Мені дуже хочеться, щоб було так*. Усе це може виглядати привабливим і навіть правильним, але не завжди таким є. Не дарма кажуть, що дорога до пекла вимощена добрими намірами. Правильною підставою для віри є лише одкровення Божого Слова — Біблії.

Є яскравий біблійний приклад, коли підставою для віри послужила людська ідея. Це сталося, коли народ ізраїльський зазнав поразки в битві з філістимлянами за часів юнацтва Самуїла. Після цієї битви старійшини запропонували взяти Ковчег Заповіту, який пішов би серед війська й дарував перемогу євреям. Можливо, вони згадали з недалекого минулого, як розступалася вода повноводної річки Йордан перед Ковчегом Заповіту Господнього для безперешкодного переходу, і це додало їм

впевненості. Хай там що, але євреї повірили, що так і буде, і принесли Ковчег Заповіту до табору. Це дуже надихнуло єврейських воїнів, тож вони з великим криком радості та передчуттям перемоги зустріли ковчег, а дух філістимлян упав, коли вони дізналися про причину радісного галасу в ізраїльському таборі. Але ізраїльтяни нічого не зробили в питанні наведення ладу у своєму житті згідно з даним їм Богом законом. Вони не покалися й не змінили їхній розпусний спосіб життя. Тому, незалежно від маніпуляцій із Ковчегом Заповіту, Бог не став на бік євреїв. У наступній битві євреї втратили вбитими вже не чотири тисячі, як у першій битві, але тридцять тисяч. Причиною смерті такої кількості солдатів була помилкова віра в передбачувану перемогу. Євреї, які увірували в неминучу перемогу, уже не рятували своє життя втечею, як раніше, але завзято вмирили в битві з філістимлянами, коли Господа не було з ними.

Сьогодні ми переживаємо поворот уваги вірян від глибинної (такої, що перероджує) віри в бік адаптованої, корисливої віри, спрямованої на покращення матеріального життя християн на землі. Очевидно, за всіх часів свободи та щастя відбувається кумулятивне засмічення віровчення у свідомості вірян, а під час гонінь на християн і важких часів відбувається очищення та відродження давніх істин.

У християнському середовищі подаються різні розумні ідеї, спрямовані на досягнення бажаних цілей без особистого освячення та зближення з Богом на підставі вчення Христа. Не дивно, що багато послідовників таких ідей переживають духовні падіння, розбиваються у своїй вірі, що не ґрунтується на Божому Слові.

Рим. 10:17 — *Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.*

Віру необхідно чітко відрізняти також і від самонавіювання.

Сьогодні поширені вчення, спрямовані на звернення до своєї віри. Один із таких напрямів називається *Рух віри*. Їхнє кредо: *Створи образ і май віру, вір у цю віру! Уявляй собі та сповідуй, і все це відбуватиметься в матеріальному світі!* Але це психологічні трюки, які не ґрунтуються на Святому Письмі.

Біблійна віра відрізняється від самонавіювання чи сильного бажання вірити в бажане тим, що має під собою підґрунтя, яким є Боже Слово. Правильним підґрунтям для християнської віри є Боже одкровення, дістане в конкретній ситуації для певних обставин.

1 Кор. 2:5 — *...щоб була віра ваша не в мудрості людській (не в людській логіці або розумових висновках), але в силі Божій!*

Мт. 4:4 — *А Він відповів і промовив: «Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить (походить — це не минулий час, а теперішній) із уст Божих».*

Між іншим, Христа здивували дві речі, пов'язані з вірою:

1. Невіра євреїв, у яких не мало б бути сумніву, що Він посланець Божий, бо вони бачили зцілення та дива, які Христос чинив перед їхніми очима.

Мк. 6:6 — *І Він дивувався їх невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав.*

2. Величезна віра язичника, який ніколи не бачив Христа особисто, але тільки чув про Нього та повірив, що Він Син Божий. Цей язичник не вважав себе гідним прийти до Ісуса особисто, але через друзів передав своє прохання про зцілення свого слуги.

Лк. 7:9–10 — *Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідом за Ним, промовив: «Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!»*

Чому Бог цінує віру в людині

Бог цінує віру, тому що вона є сполучною ланкою між людиною та Богом. Якщо із зовнішнім світом людина пов'язана п'ятьма органами почуттів, то з Богом, який є Духом, — вірою, на рівні духу. Тому для спілкування з Богом необхідна віра, за наявності якої людина може вступати в контакт із всемогутнім Богом, діставати відповіді та бути керованою Ним. Віра — прояв людського духу, і її величина залежить від стану серця людини.

Іс. 26:3 — *Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає.*

Біблійну віру можна описати як послух і вірність. Сьогодні часто можна почути проповіді про віру як про спосіб нав'язати собі щось, чого дуже хочеться, або, що ще гірше, як про віру у свою мрію. Перед тим як жити мрією, треба дізнатися, де ця мрія народилася. Чи не є джерелом такої мрії пошук слави, матеріального добробуту або ще чогось продиктованого старою людською природою? Деякі мрії бувають наслідком хворої уяви... Іноді деякі мрії п'януть на триваліший час, ніж алкоголь і наркотик, і можуть життя мрійника зробити зовсім нещасним.

Юд. 1:7–8 — *Як Содом і Гоморра та міста коло них... понесли кару вічного огню, і поставлені в приклад, — так само буде й цим сновидам...*

Пс. 72:20 — *Як сновидіння щезає після пробудження, так Ти, Господи, розбудивши їх, знищиш мрії їхні!* (переклад В. Громова).

Розгляньмо біблійний приклад про *Седраха, Мисаха й Авденаґо* (у перекладі І. Опенка *Шадрах, Мешах та Авед-Неґо*), які за наказом язичницького царя Навуходоносора за непоклоніння його ідолу були кинуті в розпечену піч (**Дан. 3**). Ми не бачимо, що вони були повністю впевнені у своєму збереженні в печі, але вони мали вірність Богу й готовність краще померти, ніж зрадити Його та вклонитися ідолу. І Господь врятував їх, і цим чудовим визволенням прославив Своє ім'я. Чи мали ці три юнаки віру в силу Божу? Мали. Чи були вони впевнені у своєму особистому звільненні від печі? Не зовсім. Інакше, що означали їхні слова: *А якщо ні?* Але вони повністю поклалися на Бога, виявивши вірність до смерті. Вони віддали своє життя до Його рук, і Він прославився через них! Це дуже важливий чинник — не диктувати Богові свої умови, але покійно прийняти Його волю та довіритися Йому!

Дан. 3:16–18 — *Шадрах, Мешах та Авед-Неґо відповіли та й сказали цареві Навуходоносорові: «Мині не потребуємо відповідати тобі на це слово. Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!»*

Що дає віра

1. Правильна віра призводить до послуху Богу

Правильна віра призводить до повної залежності від Бога та до довіри Йому. Послух Богу дає змогу прожити життя згідно з волею Божою, тобто максимально продуктивно.

Авраам свого часу послухався Божого заклику залишити свій народ і піти до невідомої йому країни. І це було прийомом Богів, і Його благословення для Авраама було велике: Він зробив його батьком багатьох народів, які подібно до нього слухаються Бога.

Євр. 11:8–10 — *Вірою Авраам,*

покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відajući, куди йде. Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметях з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітнице, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець.

2. Віра виробляє відвагу до Бога, тобто відкриває прямий шлях до спілкування з Богом

Євр. 4:16 — *Отже, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать.*

3. Віра дає змогу бачити картини невидимого майбутнього й надає сили в очікуванні

Ось чому мужі віри, описані в Посланні до євреїв (11-й розділ), не діставши виконання обіцяного, здалеку бачили його й раділи.

Євр. 11:13–14 — *Усі вони померли за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що «вони на землі чужаниці й прихоськи». Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини.*

Євр. 11:26–27 — *І зневагу Христову вважав більшим для себе багатством, аніж єгипетські скарби; бо він дивився на нагороду. Вірою залишив він Єгипет, не злякавшись гніву царського; бо він був непохитний, ніби Невидимого бачив.*

4. Віра допомагає зберігати спокій у випробуваннях

Вих. 14:13–14 — *І сказав Мойсей до народу: «Не бійтеся! Сійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повікі! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!»*

Іс. 30:7 — *А Єгипет, — його поміч марна та пуста, тому то я кликнув на те: Раґав, сидіти спокійно!*

Іс. 30:15 — *Бо так промовляє Господь, Бог, Святий Ізраїлів: Коли ви навернетесь та спочинете, то врятовані будете, сила вам буде в утишенні та в сподіванні. Та ви не хотіли...*

5. Віра надає стійкості
Об'яв. 3:10 — *А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на весь світ, щоб випробувати мешканців землі.*

6. Вірою перемаємо світ
1 Ів. 5:4 — *Бо кожен, хто родився від Бога, перемає світ. А оце перемога, що світ перемогла, — віра наша.*

Цим світом править мода, прагнення слави й багатства... Але це недосяжні речі, бо гріховній людській природі завжди хочеться більшого. Це не принесе щастя та умиротворення, але робить людей нещасними, навіть коли вони досягають усього того, про що мріяли раніше. Віра ж дає силу жити свято всупереч ідеалам цього світу та громадській думці. Адже, незалежно від соціального статусу, Бог цінує кожного вірянина й чинить із ним як зі спадкоємцем Небесного Царства. Це надає сили, наповнює радістю та щастям життя християнина вже тут, на землі, а тим більше у вічності.

(Продовження на 5-й стор.)

БЛУДНИЙ СИН

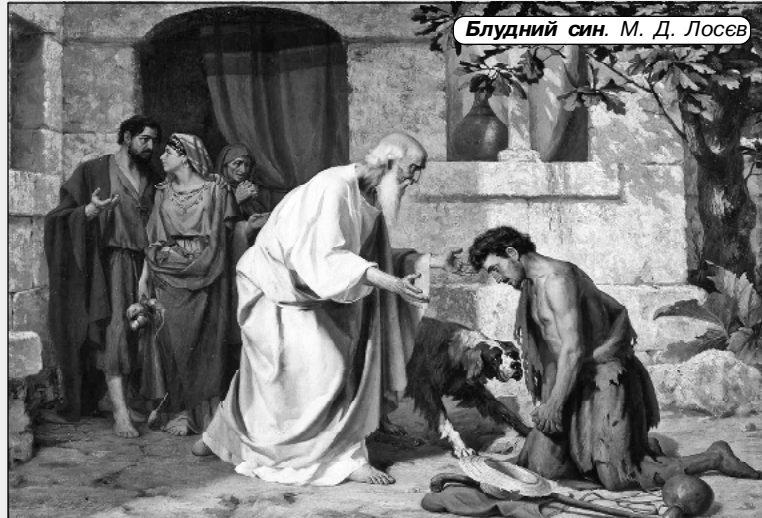
У чоловіка одного було два сини. І молодший із них сказав батькові: «Дай мені, батьку, належну частину маєтку!» І той поділив поміж ними маєток. А по небагатьох днях зібрав син молодший усе, та й подався до далекого краю, і розтратив маєток свій там, живучи марнотратно. А як він усе прожив, настав голод великий у тім краї, — і він став бідувати. І пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней. І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто не давав їх йому. Тоді він спам'ятався й сказав: «Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отуг з голоду гину! Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе. Недостойний я вже зватися сином твоїм; приймай мене, як одного з своїх наймитів». І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, — і переповнився жалем: і побіг він, і кинувся на шию йому, і зачав цілувати його! І озвався до нього той син: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм». А батько рабам своїм каже: «Принесіть негайно одягну найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандалі на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть, — будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий — і ожив, був пропав — і знайшовся!» І почали веселитись вони. А син старший його був на полі. І коли він ішов й наближався до дому, почув музику та танці. І покликав одного з слуг, та й спитав: «Що це таке?» А той каже йому: «То вернувся твій брат, і твій батько звелів заколоати теля відгодоване, — бо здоровий його він прийняв». І розгнівався той, — і ввійти не хотів. Тоді вийшов батько його й став просити його. А той

відповів і до батька сказав: «Ото, стільки років служу тобі, і ніколи наказу твого не порушив, — ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я. Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, — ти для нього звелів заколоати теля відгодоване». І сказав він йому: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє — то твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий — і ожив, був пропав — і знайшовся!» (Лк. 15:11–32).

Сьогодні багато людей, що перебувають у ув'язненні, та й не тільки, можуть прирівняти себе до блудного сина або ж до блудної дочки, бо одного разу, випурхнувши з чийогось будинку, усі вони цілком самовпевнено почали бездумно блукати дорогою життя, намагаючись узяти від неї буквально все. У Книзі пророка Ісаї мовиться: «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпоширилися кожен на власну дорогу...» (Іс. 53:6). Й ось тепер, опинившись на самому дні, багато хто з цих блудних дітей намагається знову повернутися назад. Скільки нині цих блудних синів і дочок блукає дорогами землі, сказати досить важко. Одне очевидно: щр багато з них, уже сьорбнувши повною мірою уроків життя, готові, як той блудний син із притчі, сказати: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм» (Лк. 15:21). Саме такі слова звучать із наших вуст, коли ми вперше з покаєнням приходимо до Бога.

Притча про блудного сина — це лише ілюстрація того, як більша частина людства, відкидаючи Бога, самовдоволено й самовпевнено пливе без певного курсу протягом життя доти, доки не починає битися об береги, збудовані з одних хвороб, скор-

бот і проблем. Віддаляючись від Бога з тих чи інших причин, ми зрештою опиняємося на службі в гріха. Як мовиться, «бо хто ким переможений, той тому й раб» (2Петр. 2:19). Й ось коли ми стаємо рабами гріха та не можемо самостійно вибратися з цього ув'язнення — ось тоді й вирива-

Блудний син. М. Д. Лосєв

ються з наших душ і сердець слова: «Батьку, прости нас...»

У тих, хто читає ці рядки, напевно, постає перед очима виразна картина особистого падіння й безвиході, коли залишалося зовсім небагато, щоб зробити крок у безодню незнання та темряви. Для багатьох це було останньою межею, за якою вже не було повернення. І мимоволі напрошується запитання: чому ж тільки біля останньої межі ми здатні усвідомити своє нікчемне життя та з останніх сил схопитися за руку багатомилостивого Бога, що любить нас? Що ж таки утримує людину й не дає їй звернутися до Всевишнього до того, як дійти до цієї останньої межі? Апостол Павло у своєму Посланні до римлян розкриває, а точніше, дає відповідь на це

запитання. Він цитує вже сказане раніше пророками: «Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, — усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродієць, нема ні одного! Грїб відкритий — їхнє горло, язиком своїм кажуть неправду, отрута зміїна на їхніх губах, уста їхні повні прокляття й гиркоти! Швидкі їхні ноги, щоб кров проливати, руїна та злидні на їхніх

Тому сьогодні, незалежно від соціального статусу та перебування, будь-який блудний син або блудна дочка можуть із відкритим серцем у покаєнні звернутися до Небесного Батька, який довго й терпеливо чекає на повернення Своїх блудних дітей додому.

Часто аналізуючи причини людських бід, я приходу до висновку, що людство живе здебільшого просто бездумно або, точніше, взагалі не думає. Усе для людини в цьому житті стає повсякденним, і вона просто ні на що вже не звертає уваги та ні про що не думає, крім власних пожадливістей, але варто ж тільки уважно вдивитися в небо... Пророк давнини сказав: «Підійміть у височинуваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всесильність та всемогутність Його» (Іс. 40:26). На жаль, багато людей уже давно перестали думати. До речі, щодо цього є чудовий афоризм, який, за словами класика Льва Михайловича Толстого, записав його особистий секретар Н. Н. Гусєв. У ньому мовиться так: «Люди думають, як їхні батьки думали; а їхні батьки думали, як їхні діди думали; а їхні діди думали, як їхні прадіди думали; а їхні прадіди думали, як їхні прапрадіди думали; а прапрадіди — вони зовсім не думали». Ось і виходить, що безумство наше не дає нам своєчасно замислитися про Бога і про те, що на нас усіх чекає там — за останньою межею нашого земного буття. Батько наш Небесний досі терпляче чекає на всіх блудних дітей до Своїєї сім'ї. Ось уже яке століття Його слова звучать для багатьох людей: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм». Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28–30).

І. ГОРІК.

СЛОВО ПАСТОРА

ВІРА, ЩО СПАСАЄ

(Закінчення. Початок на 4-й стор.)

7. Віра допомагає зробити останній, відповідальний крок із матеріального світу до духовного

Кожному відомо, що в спортивних змаганнях важливі останні метри перед фінішем. Але ще важливіші останні години земного життя! Для когось вони можуть бути спасіннями, а для когось вони можуть бути фатальними, як для двох розбійників на хрестах поряд із розп'ятим Ісусом: один звернувся до Христа й був спасений, а інший, вмираючи, злословив Христа. Часто останні хвилини життя людини на землі та вираз її обличчя свідчать про те, хто прийшов за її душею. Спокійно померти — це доля примирених із Небом людей із чистою совістю. Перейти без страху, із сердечним миром та спокоєм допомагає віра.

8. Бог розмножив Авраама у вірі до того, як у нього народилися нащадки

І. Нав. 24:3 — І взяв Я вашого батька Авраама з того боку Річки, і вдовив його по всьому ханаанському краю, і розмножив насіння його (тоді розмножив, коли він ще не мав потомства), і дав йому Ісака.

9. Пізнання Бога і Його істин відбувається за допомогою віри

Євр. 11:3 — Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме.

1 Кор. 2:10 — А нам Бог відкрив це Своїм Духом, — усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини.

Гал. 2:16 — А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа...

1 Ів. 4:16 — Ми пізнали й увірували в ту любов, що Бог її має до нас.

Дізнавшись, увірували... А багато людей дізналися, пережили у своєму власному житті Божі дива, спрямовані на збереження їхнього життя, але не повірили. Не захотіли підкоритися Богу, оскільки життя без гріха та розваг їм бачиться нудним. Але якщо відверто сказати, то, коли людина звертається до Бога, її серце змінюється і її не розривають уже гріховні пристрасті, а життя стає колоритнішим і цікавішим і без порушення моральних законів, із чистою совістю та миром у серці. Набагато щасливіше, ніж у миру!

Як народжується правильна (яка спасає) віра і від чого зростає

Рим. 1:20 — Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання...

1. Істинна віра народжується від почутого Слова Божого в душі людини

Вона не залежить від наявності чи браку доводів. Правильним підґрунтям для християнської віри є Боже одкровення, дістане в конкретній ситуації для певних обставин.

1 Кор. 2:5 — ...щоб була віра ваша не в мудрості людській (не в людській логіці чи розумових висновках), але в силі Божій!

Рим. 10:17 — Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.

Мт. 4:4 — А Він відповів і промовив: «Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих».

Чому багатостраждальний біблійний Йов встояв у таких тяжких випробуваннях? Тому що він мав взаємини безпосередньо з Богом і діставав від Нього одкровення (відповіді), на підставі яких так виростає його віра.

Йов 6:10 — ...то була б ще потіха мені, і скавав би я в немилосердному болю, бо я не зривався слів Святого!

Йов 12:4 — Посміховищем став я для друга свого, я, що кликав до Бога, і Він мені відповідав, — посміховищем став справедливий, невинний.

Йов 23:12 — Я не відступався від заповідей Його губ, над уставу своєю ховав слова уст Його.

Так було й з Авраамом, який також мав взаємини безпосередньо з Богом.

Бут. 12:1 — І промовив Господь до Аврама: «Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу».

2. Віра зміцнюється від наповнення Духом Святим

Християнин у молитві має переживати наповнення силою Святого Духа, через що віра також успішно зростає. Іноді дотик Божої сили в молитві більше зробить для зростання віри, ніж багато почутих сухих (без супроводу Святим Духом) проповідей.

1 Кор. 2:4–5 — І слово моє й моя проповідь — не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі Духа

та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!

3. Віра зростає від щирих і простих взаємин із Богом і від водіння Духом Святим

Спостереження за діями Господа призводить до духовного досвіду та мудрості. Керовані Духом Святим збережені від розчарувань, оскільки за Божим керівництвом все має свій винятковий сенс і значення. Ті, хто керуються Духом Святим, роблять менше помилок, тому що намагаються не приймати рішень, не узгодивши їх із Божою волею.

1 Кор. 6:17 — А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним.

Хто відповідальний за зростання віри

Біблія має чудовий приклад, коли люди перебували в тих самих умовах за тих самих обставин, бачили та чули все однаково, але одні виростили у вірі, а інші залишилися духовними карликами. Це було в період виходу ізраїльського народу з Єгипту, де Бог учинив десять кар над єгиптянами. Усі бачили Божі дива порятунку від сильних і озброєних єгиптян-поневолевачів. Євреї пройшли дном Червоного моря, що розступилося й потопило військо фараона, яке гналося за ними. Усі харчувалися небесним хлібом — манною, і пили воду, яку Господь дав їм зі скелі, але ...не принесло пожитку їм слово почуте, бо воно не злучилося з вірою слухачів (Євр. 4:2).

Біблія каже, що ізраїльтянам здебільшого це не пішло на користь. Їхня віра не зросла через брак праці над собою. Як це розуміти? Почуте слово має бути проаналізоване, зафіксовано в пам'яті та застосовано на практиці. А це вимагає від людини особистого зусилля та самодисципліни.

Виявляється, кожна людина сама відповідальна за рівень своєї віри: чи забажає вона попрацювати та проаналізувати почуте або залишиться духовно пасивною та байдуною. Те покоління євреїв тоді не змогло ввійти в Землю Обітовану через невіру. Не змогли ввійти через те, що не виростили в собі віру. А Ісус Навин і Халев виявилися повною протилежністю їм. Вони сердечно вірили та слухалися Бога й тому успадкували обіцяну землю та позитивно вплинули на хід історії.

Євр. 3:19 — ...не змогли ввійти за невірство.

Євр. 4:6 — ...не ввійшли до нього за непослух...

Але ми в кращому становищі! Ми ще маємо можливість виростили в собі віру, яка, пройшовши всі випробування, доведе нас до Небесного Царства з Христом у вічності!

Авв. 2:4 — Ось надута, не проста душа його в ньому, а праведний житиме вірою своєю.

Олександр БОРИСЕНКО.

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Господь зцілив мене від ВІЛ-інфекції

Народився я Тернополі в сім'ї робітників. Навчався в школі з фізико-математичним ухилом. З першого класу почав займатися спортивною гімнастикою, у якій досягнув непоганих результатів. Після закінчення школи вчився в училищі, а замість служби в армії потрапив в інше місце...

Ніщо тоді не віщувало якусь небезпеку. Я любив компанії, тому часто зустрічався з друзями, серед яких було багато спортсменів. У той час усе місто було поділене на райони між певними групами. Моя компанія належала до Східного. Часто поміж такими районними угрупованнями виникали конфлікти, тривала боротьба за першість та авторитет у місті. Коли я розпочав навчання в училищі, то подружився там із хлопцями, які вживали наркотики, проте сам понад рік не мав навіть бажання їх пробувати, хоча мені неодноразово пропонували.

Уже тоді мій старший брат два роки коловся. Тому я постійно спілкувався з людьми, які вживали наркотики. Й от настав такий момент, коли я сам зацікавився настільки, що захотів і сам їх спробувати. У нашому середовищі це вважалося крутим, бо не в кожного була така змога.

Тоді до наркоманів ставилися з острахом, але не з огидою. У ті часи явище наркоманії було чимось новим, ще незнаним. Я вперше спробував дозу з цікавості, а згодом це переросло в наркотичну залежність. Поступово я почав завдавати людям, які мене любили, страждань та болю. Це насамперед стосувалося моїх рідних. Через мою пристрасть до наркотиків деякі друзі відвернулися від мене повністю, а інші трималися на відстані. Люди перестали мені довіряти через те, що я почав красти, обманювати та займатися шахрайством для того, щоб роздобути гроші на дозу. Це закінчилося тим, що у двадцятидворічному віці я потрапив у тюрму.

Перебуваючи першим раз в ув'язненні, я так нічого й не усвідомив, і нічого не захотів змінювати у своєму житті. Тому, коли звільнився, я знову повернувся в те ж товариство наркоманів і злодіїв.

Не пробувши на волі навіть року, я знову потрапив у тюрму, на цей раз строгого режиму. Тут я зіткнувся з усіма реаліями тюремного життя, особливо тоді, коли захворів на туберкульоз і хворобу шлунка.

Вийшовши на волю, я знову опинився в тому ж болоті, з тією тільки різницею, що придбав собі цілий букет хвороб. Перебуваючи в наркотичному рабстві, я не задумувався над тим, як із нього вийти. Мені здавалося, що це замкнуте коло без жодної надії на зміни. Коли ж приходило якесь прозріння, думки про те, що так більше не

можливо жити, що в будь-який момент може настати кінець, адже багато моїх знайомих уже повмирали від передозування, від хвороб або пропали безвісти, тоді ворог душ людських підкидав гроші та малював нездійсненні мрії. Час минав, але продовжувалася залежність від наркотиків і відчуття приреченості. Мене переслідував страх перед поліцією, перед завтрашнім днем, перед тим, що на ранок не буде дози. У такій ситуації людина стає подібною до загнаного тварини, постійно перебуваючи в полоні рабства та безнадії.

У тридцять років я знову потрапив у в'язницю, узявши на себе вину за злочин свого старшого брата. Весною, якраз перед судовим засіданням, померла моя мати. А через кілька днів після похорону я опинився на лаві підсудних — і знову тюрма...

У СІЗО Чорткова, в медичній частині, в мене взяли кров на аналіз. Через деякий час мене відправили до зони, і тут знову чомусь викликали до медиків. Вони дали бланк, на якому було віддруковано, що мені категорично забороняється: голитися одним станком, робити наколки, колотися однією голкою з іншими людьми, а також мати статеві стосунки й тому подібне. У разі порушення цього наказу я мав би понести кримінальну відповідальність. Це був ніби грим із ясного неба! Мене поставили перед жахливим фактом: я ВІЛ-інфікований!

Коли збагнув, що ж відбувається, мені стало по-справжньому страшно. Я був шокований і тільки поступово почав усвідомлювати, що ніколи не зможу мати сім'ю, дітей. Це для мене був ніби контрольний постріл у голову. До того ж саме в цей час помер від наркотиків мій старший брат. Тоді я зазнав найважчого удару в моєму житті. У мене повністю опустилися руки, життя втратило будь-який сенс.

Про те, що я хворий, нікому не розказував. Я замкнувся в собі, став жити як самотній вовк.

Вийшовши вкотре на волю, я не знав, куди мені йти та що мені робити. Удома мене ніхто не чекав: батько загинувся від горілки. У мої тридцять один рік я був нікому не потрібний!

У селі Красному, де я мав пересісти на електропоїзд до Тернополя, потрібно було чекати годин шість і, не знаючи, що робити, я купив спиртне. Під палючим сонцем швидко сп'янів, горілка тільки підсилила мою депресію, і я в алкогольному дурмані хотів позбавити себе життя... Прийшов до тьми тільки в реанімації.

Повернувшись після лікарні додому, я трохи заспокоївся, почав працювати. І хоча керівництво знало, що я колишній

зек, однак зробило мені крок назустріч і допомогло влаштуватися на цьому підприємстві.

У моєму житті все ніби почало налагоджуватися: хороша зарплата, повага співробітників. Але недарма говорять, що святе місце порожнє не буде. Мою душевну пустоту на цей раз заповнив алкоголь. Спочатку я випивав із робітниками, потім уже

сам, а далі — знову рабство! І коли усвідомив, що це знову повна залежність, то тивив себе до кінця: *Нього страшного: кинув наркотики — кину й алкоголь.*

Коли ж я спробував так зробити, тобто різко перестав пити, то відчув тоді, що таке справжній кошмар! Три дні та три ночі я абсолютно не спав, мене всього трясло від алкогольної залежності та страху, тіло все горіло і якимось неприємно свербіло. Я думав, що не виживу. І коли на другий день я почав чути голоси та бачити різні речі, яких насправді не було, то пригадав, що в таких випадках треба похмелитися, щоб не було алкогольної епілепсії. Але мені це вже не допомогло та не вивело з цього стану. Я чув якісь голоси, сперечався з людьми, з якими колись сидів, щось їм доводив, а вони мені. І коли ця суперечка із самим собою в моїй голові досягла апогею, я вхопив із прилавка в магазині ніж, щоб розквитатися з тими, хто сперечався зі мною. Я стояв у магазині із ножем у руці (на очах шокованих продавців), оглядаючись: де ж мої вороги? Але нікого не було, тільки ворожі голоси дзвеніли в моїй голові... Думаючи, що боронюся, я вдарив себе ножем нижче від серця!

Я прийшов до тьми в реанімації. Цей випадок змусив мене пригальмувати. Деякий час я не пив. І коли мене знову почало затягувати в рабство алкоголіз-

му, я нарешті зрозумів: я так довго не протягну, потрібно щось остаточно змінити.

Я неодноразово чув від своєї матері про Бога, багато разів був на зібраннях. Мама постійно молилася за мене. Думаю, що її молитви багато разів відвертали від мене смерть. Я захотів змінити своє життя, бо усвідомив, що опинився на самісінь-

мене й далі хвилювала думка про ВІЛ-інфекцію...

Після реабілітації я почав служити Господу: проповідував Євангеліє, молився за хворих, служив у центрі. Коли святкували п'ятнадцятиріччя від дня заснування нашої церкви, я дивився на щасливих одружених людей і думав: *Невже я так і залишусь самотнім? Невже ворог зможе маніпулювати моєю хворобою?* Саме тоді я вирішив молитися за зцілення від ВІЛ. Я запитував себе: *Хіба Господь, Який витягнув мене з такого дна, не оздоровить мене?* Хоча був переконаний: хай там як далі складеться моє життя, я завжди буду служити Ісусу Христу — Сину Божому!

Коли прийшов здавати аналізи, лікар мені запитала, чи я вже колись перевірявся на ВІЛ. Я відповів, що у 2004 році мене поставили на облік як ВІЛ-інфікованого.

Жінка здивувалася:

— То нащо вам потрібно здавати аналізи повторно?

Я відповів їй:

— Невже ж Христос, Який зцілив мене від туберкульозу та хвороби шлунка, не може зцілити від ВІЛ?!

— Ну, це ваше право, ви можете так думати, — з недовірою в голосі промовила лікар.

Я здав аналізи й одразу ж узяв піст, просячи в Господа Бога повного зцілення. Дванадцять днів я нічого не їв, перебував у Слові, молився й далі служив. Через чотири дні я вже почав дякувати Богові, прийшла впевненість, що Господь почув моє прохання. Мені потрібно було чекати ще п'ятнадцять днів на результат аналізів. І коли я прийшов, медсестра, взявши мій бланк, повідомила мені:

— У вас негативний результат.

— Що це означає? — запитав я.

— Ви здорові! — була відповідь.

Я тут же почав дякувати Богові. Коли ми зайшли до лікаря, вона, шокована, вийшла мені назустріч із-за столу.

Я не переставав, не перестаю й ніколи не перестану славити Бога, бо Він гідний нашої хвали! Христос узяв усі наші гріхи, прокляття, хвороби, немочі й підніс їх на хрест, перемігши наміри сатани. Ранами Господа ми уздоровилися. Помираючи на хресті, Син Божий проголосив: *Звершилось!* — тим самим завершивши план спасіння, зцілення і звільнення. Кожному з нас залишилося вірою прийняти це у своє серце та, упокорившись, припасти до ніг Ісуса Христа й віддати Йому своє життя повністю, даючи Господу змогу діяти та жити в кожному із нас. Відкрийтеся для Нього й ви!

Борис ФЕНЦ,
Тернопіль, Україна,
www.love-healing.org.ua

За все дякуйте

Якось напередодні Дня подяки зустрілися два вірянину. Відбулася цілком звичайна розмова:

— Ну, як справи? — спитав один.

— Так собі, — відповів інший, — квартира маленька, живу з батьками дружини, зарплата невелика, на дачі проблеми: яблуні не родять. Усе якось не дуже...

Вночі цій людині наснився сон. Уві сні вона зустріла анге-

ла, який йшов попереду величезного воза, наповненого різними речами, зокрема й дуже знайомими їй.

— У чому річ? Що відбувається? — спитав цей вірянин ангела.

— Я забираю в людей усе те, за що вони не подякували Богові, — відповів ангел.

Уявив чоловік себе без квартири, без дачі, без батьків дружини, які йому допомагали з дітьми, і щиро покаюся. Цей День подяки був найширшим і сповненим вдячністю днем!

Бабуся та онук

Бабуся та онук

Якось онук запитав свою бабуся:

— Бабуся, ти читаєш Біблію щодня, і вже стільки років... Ти хоч щось запам'ятовуєш?

— Не зовсім онучок. Я вже старенька! Усе запам'ятати не можу.

— Тоді навіщо ти знов і знов читаєш її?

— Бачиш он той кошик із картоплею? Звільни його від картоплі та сходи принеси в нього води. Онук ніяк не може донести

до будинку воду в кошику, бо вода проходить крізь дірочки. І так ходив кілька разів.

— Бабуся, який сенс ходити за водою з кошиком, якщо я не можу і краплі донести до будинку?

— Пам'ятаєш, який був кошик до того, як ти його взяв?

— Брудний.

— А зараз він який?

— Чистий.

— Так і наше мислення очищується щодня під час читання Біблії та наповнюється пізнанням Господа.

<http://bible-facts.ru>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Мене звать Олександр Авер'янов. Я народився в білоруському місті Барановичі. З восьми років займався спортом. У сімнадцять років, коли я вступив до інституту, мене взяли до команди з баскетболу з подальшою перспективою виступати за збірну Білоруської Радянської Соціалістичної Республіки. Усе складалося дуже добре, і життя здавалося вже цілком влаштованим. Але в ті ж сімнадцять років я потрапив під вплив людей, які вживали наркотики та алкоголь, і все стало з ніг на голову: відрахування з інституту, потім — з команди, перша судимість. Я втратив усе, чого прагнув. Але мене влаштовувало безтурботне життя під кайфом, доки перша ломка не заявила про себе. Ось тут я зрозумів, що життя без наркотиків краще.

Але не так просто позбутися диявольських кайданів. Наркотики дуже скоро перестали давати втіху, а я вже був їхнім рабом. Заради них йшов на злочини. Настало життя, повне прокляття. Зрада, самотність, розірвані взаємини із сім'єю, проблеми зі здоров'ям, ще одна судимість і строк позбавлення волі, оз-

Ісус вирвав мене зі світу гріха та злочинів

любленість на долю — це було результатом дванадцятирічної наркотичної залежності. За двадцять дев'ять років я стояв на порозі смерті. Але вона не лякала, а здавалася єдиним способом розв'язання моїх проблем. А вже до цього багато разів я безрезультатно лежав у різних клініках, звертався по допомогу до екстрасенсів, шукав спокій у православному монастирі. Я все частіше думав про самогубство. І тоді Господь нагадав про Себе.

Багато років тому мене відвідали брати з барановичської християнської церкви *Спасіння* з проповіддю про Христа, свідченням і молитвою. Вони розповіли про себе і про те, як Господь вирвав їх зі світу гріха та злочинів. Але тоді я не послухав їх, не повірив, що Бог може допомогти. А тепер, за вісім довгих років, я знову зустрівся з Ісусом: потрапив до християнського центру реабілітації. Там мене зустріли привітні брати. Мене здивували й надихнули свідчення хлопців, життя яких змінив Христос.

Мені захотілося скоріше дізнатися про Бога, Який за всім цим стоїть. І незабаром після того, як я звершив молитву покаяння, сталося довгоочікуване: я дістав свободу від наркотиків, і моє життя кардинально змінилося. Христос пробавив, не засудив, зрозумів і прийняв мене. Він показав, що любить мене! Преображення — ось те, що сталося зі мною в Христі Ісусі. Незабаром Господь зцілив мої нирки, а також мою поранену душу.

Через деякий час я почав молитися, щоб стати пастором церкви. Господь спонукав організувати братів і сестер для постів, молитов за наших неспасених родичів. Я вчився свідчити, проповідувати. Бог дав мені прекрасну дружину Вероніку. Головним для нашої сім'ї з перших днів стало виконання Божої волі. Незабаром після весілля нас запросили до Іспанії для служіння наркозалежним. Для нас приготували будинок за п'ять кілометрів від моря, автомобіль у подарунок, хороше фінансове підтримання. Зрадівши, ми з дружиною вчили іспанську мову, розв'язували питання з документами. Майже перед самим від'їздом ми вирішили поїхати на Гомельщину, до нашого реабілітаційного центру, попрощатися з усіма.

Зустрівши нас, наш пастор Олександр сказав:

— Я пропоную вам служіння в селі Рудня. Там є кілька людей, дім молитви, а от пастора немає.

Досі не знаю, чому це сталося, але ми погодилися, прийнявши цю пропозицію як слово від Господа. Звичайно, суто по-людськи нам хотілося в Барселону, та й наші батьки з друзями нас не зрозуміли, засудивши наш вибір. Але Бог дав нам віру та твердість. За місяць ми приїхали до Рудні служити в помірній церкві.

Те, з чим ми зіткнулися, було нелегким випробуванням. Квартира, яку ми зняли, була раніше кублом для алкоголіків і наркоманів. Через те, що не було опалювальної системи, нам довелося зимувати в холоді, у квартирі подекуди навіть сніг був на стінах. Ми не могли нормально харчуватись, оскільки жили без грошей, і роботи теж не було. Та це на першій зустрічі з членами церкви я почув:

— Нам пастор не потрібний, ти чого сюди приїхав?

Свої не прийняли, і місцеві теж особливої радості щодо нашого приїзду не виявили. Нам били шибки, підкидали предмети окультного характеру (видно, хтось чаклував проти нас). Потім розбили нашу машину, потім обікрали. Усе було погано, і я не раз нарікав на свою долю. Понад рік я ображався на всіх і на все. Неодноразово я хотів усе кинути, але Господь давав віру й підтримував. Бог працював Духом Святим над моїм серцем, та одного разу образа пішла з нього. І життя почало змінюватися. Слава Богу за Його довготерпіння!

Наша церква почала чисельно зростати і продовжує своє зростання донині. Іноді в нашому домі молитви навіть не вистачає місця для всіх охочих! У нас багато молоді, працює недільна школа, є молитовне служіння. На базі церкви відкрито громадську організацію *Матері проти наркотиків*, яка проводить роботу в школах. Потім відкрився стаціонарний центр *Право на життя*, де ми допомагаємо наркоманам, алкоголікам, бомжам повернутися до життя.

Ми з радістю відсвяткували освячення нової будівлі центру реабілітації, куди ми можемо брати до п'ятнадцяти осіб для проходження програми відновлення. Крім цього, ми регулярно проводимо збори в сусідньому селищі, де в майбутньому плануємо, якщо Господь захоче, відкрити церкву.

У нашому селі відбулося багато змін. До нас по-іншому тепер ставляться місцеві жителі, з багатьма склалися добрі взаємини, влада йде нам назустріч. А також наше село увійшло до президентського проекту агромістечок. Будуються нові вулиці, реставруються магазини, будинки, спортзал, вулиці. Очищають озеро, де буде база відпочинку. Слава Богу!

Дев'ять років тому Бог мене спас, і вже вісім років я пастор. Це диво! Ісус Христос вклав у моє серце бажання створити помісну церкву та відкривати нові в інших місцях, а також розвивати пов'язані з цим служіння. Наша сім'я готова йти за Богом туди, куди Він поведе нас, адже немає нічого кращого, ніж служити Йому!

Олександр АВЕР'ЯНОВ,
Білорусь,
www.shans.by

Я безмежно вдячний Господу!

Мене звать Богданом, мені сорок чотири роки, і я хочу розповісти вам про чудові хвилини життя, які подарував мені Господь, за що я безмежно вдячний Йому.

Коли мені було тридцять років, у моє життя увійшли наркотики. Тепер, аналізуючи минуле, я розумію, що це сталося тому, що моє життя було нечестивим. Незважаючи на те що в мене була дружина й маленька донька, я свій вільний час проводив у постійних гулянках і дуже часто не ночував удома. Згодом мені захотілося чогось більшого, а на це були потрібні гроші, і немало. Тим чимось більшим виявилися наркотики, і, для того щоб купити їх, я почав красти. Згодом я став залежним від них, мене навіть поставили на облік, бо я вже неодноразово лікувався в наркодиспансері. Але, на жаль, лікарі не могли мені нічим допомогти. Як тільки я виходив із лікарні після лікування, то знову біг шукати наркотики, щоб уколотися. Моя сім'я руйнувалася, а нескінченні спроби батьків вплинути на мене успіху не мали.

Мене неодноразово притягували до кримінальної відповідальності за крадіжки та зберігання наркотиків. Тричі я був засуджений, відбував покарання в місцях позбавлення волі посиленого та строгого режиму. Але нічого не змінювалося. Навпаки, усе знову повторювалося: як тільки я виходив із тюрми, то й далі займався тим самим. Це вже було не життя, а просто існування. Майже всі відвернулися від мене, уникаючи навіть спілкування зі мною. Через мене страждала моя родина, мої близькі. З дружиною я розлучився, а з донькою бачився рідко. Тільки мама ще терпіла мене, але постійно плакала над моєю долею.

Далі в моєму житті сталася жахлива трагедія: в автомобільній аварії загинула моя донька... Її звали Наталею, і їй було всього шістнадцять років — вона тільки починала жити! Ця трагедія мене просто підкосила, я втратив будь-яку цікавість до життя. Якщо раніше я себе ще іноді стримував, то тепер мені було на все наплювати. Я опускався все нижче й нижче, сонце в моєму житті почало заходити ще швидше. Нарешті я дійшов до того, що вже не міг ходити, а тільки лежав у ліжку. І хоча журнальний столик біля мене був завалений ліками, вони чомусь мені не допомагали. У мене виявили запалення легенів, були внутрішні абсцеси, але обставини так склалися, що лікарям було просто байдуже. Я лежав, не маючи жодної надії на покращення. У мене був зламаний дух, покалічена душа і хворе тіло...

Саме в цей найважчий у моєму житті час до мене додому прийшли брати, які розповіли про Бога, про те, що з цієї, здавалося б, безвихідної для мене ситуації є вихід, і він тільки в Ісусі Христі! Я повірив у ці слова, і всю свою останню надію та віру поклав на Бога. Щиро покаючись у всіх своїх гріхах, я вирішив своє життя присвятити Йому, бо прийняв Ісуса Христа як свого Спасителя й Господа.

Я безмежно вдячний Богові за цю мить, бо саме тоді відбулося чудо та з цього моменту життя моє почало стрімко змінюватися. Ще не розуміючи багатьох речей, спочатку я робив те, що мені радили мої брати в Христі. На відміну від тих обставин, що були раніше, тепер усе стало змінюватися на краще. Мене поклали в лікарню. Я одужував так швидко, що навіть лікарі були здивовані. Не зважаючи на те що в мене був цілий букет хвороб, через два тижні мене вже виписали, бо мій стан покращився, і я дякую за це Господу.

Після одужання я відразу пішов до церкви, з якої були мої брати в Христі. Це була церква *Любов і зцілення*. Мене з любов'ю та радістю прийняли в цю християнську сім'ю. Я почав відвідувати служіння для колишніх наркозалежних людей і хочу засвідчити, що моє життя кардинально змінилося. У церкві я вже п'ять років, і за цей час успішно пройшов реабілітацію, Господь повністю відновив моє здоров'я, зцілвши від гепатиту С, а крім того, допоміг мені відновити взаємини з рідними та близькими. Моя мама також покалася та прийняла Ісуса Христа у своє серце.

Я успішно закінчив біблійний коледж, де здобув початкову теологічну освіту, і тепер служу в реабілітаційному центрі таким самим залежним людям, яким і я колись був. Також співаю в церковному хорі, де піснями прославляю нашого Господа Ісуса Христа. Нині продовжую навчання на четвертому курсі біблійного інституту. А найголовніше — це те, що Господь подарував мені свободу від усякої гріховної залежності й мир у серці. Я кожний ранок прокидаюся переповнений радістю від усвідомлення свободи, а також від того, що Господь зі мною на всіх дорогах моїх.

Зі мною траплялися різні випадки, коли я міг покалічитись і навіть загинути, але дивовижним чином Господь рятував мене, Його рука була зі мною. Я дякую за всі благословення, даровані мені Господом, за Його милість, яка перебуває зі мною кожний день. Господь відновлює мене та змінює моє життя, тому я вірю, що Він подарує мені дружину і я буду чути голос своїх дітей.

Хочу щиро подякувати своїй мамі за її любов і велике терпіння. Я вдячний своєму брату, наставнику, людині, через яку Господь торкнувся мене, — Андрію Гузенку, а також пастору реабілітаційного служіння Роману Дешаківському за те, що вони віддавали багато своїх сил і часу для того, щоб допомогти мені та всій команді реабілітаційного служіння, яка виконує цю добродію Божу роботу. Окрема подяка нашому благословенному, поставленому Богом пастору церкви *Любов і зцілення* Олегу Савчаку, а також Ганні Михайлівні Дзіс, нашій сестрі в Господі та духовній мамі для багатьох!

Богдан ГНАТІЄВИЧ, Україна, www.love-healing.org.ua

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження.
Початок у російській версії газети №2-3 за 2012 р.; №4-7 за 2013 р.; №8-11 за 2014 р.; №12-13, 15 за 2015 р.; №16-18 за 2016 р.; №20-23 за 2017 р.; №24-27 за 2018 р.; №28-31 за 2019 р.; №32, 34-35 за 2020 р.; №36-37, 39 за 2021 р.; №40 за 2022 р. і в українській версії газети №1-3 за 2022 р.)

Військова дисципліна римлян

Той, хто залишив свій пост, карався смертю, — пише Джордж Каррі про військову дисципліну в римській армії, посилюючись на закони Стародавнього Риму. — Найвідоміша розповідь про тяготи табірної дисципліни належить Полібію (VI. 37-38), яка вказує, що страх перед покаранням змушував солдатів бездоганно виконувати свій обов'язок, особливо під час нічної варти. Про надійність праць Полібія свідчить його репутація; він описував те, що міг бачити на власні очі, а його відомості в загальному вигляді підтверджуються іншими авторами.

За погане несення нічної варти, злодійство, лжесвідчення й нанесення собі каліцтв, — пише Каррі зі слів Полібія, — римських солдатів проганяли крізь стрій їхніх товаришів, озброєних палицями. Якщо хтось дезертував через боягузтво, у військовому підрозділі страчували кожного десятого.

Веґецій у своїй праці «Військові інститути», — продовжує Каррі, — пише про щоденну увагу до суворості дисципліни з боку префекта легіону. Веґецій також вважає, що в минулі дні (за часів Христа) у римській армії панувала дисципліна суворіша, ніж у його час.

Система, яку описує Веґецій, передбачала найсуворіші покарання, — пише далі Каррі. — Клакум, особливий сигнал труби, сповіщав про страту. За щоденною дисципліною стежив префект легіону.

Різні автори, чії праці входять до Дигест Юстиніана, — продовжує вчений, — наводять 18 видів провин, за які солдати каралися смертю (49.16). Це перехід розвідника на бік ворога (49.16.3.4), дезертирство (49.16.3.11; 49.16.5.1-3), втрата зброї (49.16.3.13), непокірності начальниці час (49.16.3.15), вихід за вал або стіну (49.16.3.17), розпалювання бунту (49.16.3.19), відмова боронити офіцера або покидання поста (49.16.3.22), ухилення від призову (49.16.4.2), вбивство (49.16.4.5), побой, заподіяні начальнику, або образа генерала (49.16.6.1), втеча з поля бою, якщо це могло стати прикладом для інших (49.16.6.3), розкриття ворогові військових планів (49.16.6.4; 49.16.7), поранення іншого солдата мечем (49.16.6.6), завдання собі каліцтв або спроба самогубства без вагової підстави (49.16.6.7), покидання нічного поста (49.16.10.1); страчували також того, хто зламав жезл центуріона (сотника) або хто вдарив його під час покарання (49.16.13.4), того, хто втік із гарнізонної в'язниці (49.16.13.5) і хто порушував спокій (49.16.16.1).

Професор Каррі наводить приклади римської військової дисципліни з аналізів історії: У 418 р. прапорносець, який відстав від армії під час битви, був убитий власною рукою генерала; у 390 р. того, хто заснув на посту, було скинуто з Капітолійського пагорба; у 252 р. винного у небачності було віддано на тілесне покарання та розжалувано; у 195 р. той, хто відстав від армії, що напала, був пронизаний списом... Вищезгадані покарання дають підстави говорити про них як про «суворі».

Яскравий опис озброєння римського солдата дає Томас Такер: У правій руці він носив знаменитий римський спис. Ця міцна зброя, довжина якої досягала майже двох метрів, складалася з гострого залізного наконечника, закріпленого на держаку; солдат міг використовувати його як багнет або кинути його, а потім вести рукопашний бій своїм мечем. На лівій руці він тримав великий щит, форма якого могла бути різною. Одна з відомих форм — циліндр, увігнутий з боків, розмірами приблизно 1 м 20 см завдовжки та 70 см завширшки; щити були також шестигранними, на зразок ромба зі стесаними верхнім і нижнім кутами, й овальними. Вони виготовлялися з прутів або з дерева, а потім покривалися

шкірою та забезпечувалися металевим гербом, найчастіше подібним до блискавки. Щит тримали за ручку, але, крім цього, він іноді підтримувався ремнем, перекинутим через праве плече. Щоб щит не заважав солдатів діяти мечем, останній кріпився праворуч за допомогою ремня, перекинутого через ліве плече. Сам меч являв собою зброю, що радше коле, ніж рубає; довжина його досягала 90 см. Екіпірування римського солдата може здатися нам незграбним, але не треба забувати, що меч не був потрібен солдату, поки його права рука була зайнята списом; крім того, меч разом із піхвами легко переміщався на ліву сторону тіла за допомогою ремня, на якому він був підвішений. На лівому боці солдат носив ніж, прикріплений до пояса.

Що являв собою наряд римської варти?

Професор Вільям Сміт у Словнику грецьких і римських старожитностей наводить відомості про кількість солдатів у римській варті. Згідно зі Смітом, кожна манипула (підрозділ римського легіону), яка містила 60 або 120 осіб, являла собою... два наряди варти... з чотирьох осіб у кожному, які несли вартову службу перед наметом і позаду нього, серед коней. Далі Сміт підкреслює: Можна зазначити, між іншим, що римська варта зазвичай була саме з чотирьох осіб... один вартовий був постійно на посту, а троє інших користувалися деякою свободою, проте були готові до дії, щойно з'явиться небезпека.

Варта зазвичай була з чотирьох воїнів, — пише професор Гарольд Сміт, цитуючи Полібія, — кожен із яких ніс вартову службу по черезно, тоді як інші відпочивали, готові піднятися за найменшим сигналом тривоги; але в цьому разі в наряді могло бути й більше солдатів.

Професор Уідон вважає, що наряд варти, мабуть, був із чотирьох осіб. Він пише: Принаймні саме чотири солдати стежили за розп'яттям (Ів. 19:23). Що являла собою храмова варта?

Про храмову варту пише єврейський історик Альфред Едерсхайм: Вночі на двадцять чотирьох постах біля воріт та у дворах храму розміщувалися наряди вартових. Двадцять один із них комплектувався левітами, інші три — левітами та священниками. Кожний наряд був із десяти осіб, тож щонаочі на варті стояло 240 левітів і 30 священників. Вдень храмова варта відпочивала; ніч ділилася на три варти, до яких додавалася четверта — ранкова (у римській армії ніч поділялася на чотири варти).

У Мішні, яку ми цитуємо з англійського перекладу Герберта Денбі (видавництво Оксфордського університету, 1933), про храмову варту мовиться таке: Священники несли варту в трьох місцях храму: у Палаті Абтінаса, у Палаті вогню та в Палаті вогнища; Левіти — у двадцяти одному місці: п'ять — біля п'яти воріт коло входу на храмовий пагорб, чотири — біля кожного рогу храму, п'ять — біля п'яти воріт храмового суду, чотири — зовні суду, біля кожного його рогу, один — у Палаті приношень, один — у Палаті завіси й один — за Троном милосердя.

Обов'язки цього «начальника храмового пагорба», — пише професор Хендерсон Ейткен, — полягали в підтриманні ладу в храмі, перевірки постів у нічний час і спостереження за правильним розташуванням і пильністю вартових. Разом зі своїми безпосередніми підлеглими вони мали призначатися «найголовнішими»... яких згадують Ездра й Неемія...

Військова дисципліна храмової варти

Альфред Едерсхайм так описує сувору дисципліну в храмовій варті: Протягом ночі «начальник Храму» обходив усі пости. Під час його на-

ближення вартовий мусив встати і віддати йому честь особливим чином. Того, хто заснув на посту, били, або, як свідчать відомості, що дійшли до нас, підпалювали його одяг. Звідси застереження всім нам, хто нині, так би мовити, охороняє храм, як на той час: «Блаженний, хто чуйний, і одягу свого береже...» (Об'яв. 16:15).

У Мішні описано покарання, якого зазнавали ті, хто заснув на своєму пості: Офіцер храмового пагорба обходив усі пости, несучи перед собою запалені смолоскипи. Кожен вартовий мусив під час його наближення встати та сказати: «Мир тобі, офіцере храмового пагорба!» Якщо ж було очевидно, що він спав, то офіцер наказував тим, хто його супроводжував, побити недбайливого, а сам мав право підпалити його одяг. І казали тоді: «Що за шум у дворі храму?» Це були якогось левіта в підпаленому одязі, який заснув на своєму посту. Рабин Еліезер бен Яків казав: «Знайшли вони одного разу брата моєї матері сплячим і підпалили його одяг».

Говорячи про священні приміщення усередині храму, Єврейська енциклопедія пише про розміщених там вартових: [Вони] ...не мали права навіть сидіти, не говорячи про те, щоб спати. Начальник варти стежив за пильністю кожного вартового, караючи священника, що заснув, а іноді навіть підпалюючи на ньому сорочку на знак застереження іншим.

Висновок

Жоден злочинець ніколи не завдавав стільки клопоту після своєї страти, — пише Еміль ле Камю про запобіжні заходи біля гробниці Христа. — Ба більше, жодному розп'ятому не чинили такої честі, охороняючи його могилу загоном солдатів.

Було зроблено все, — робить висновок професор Джордж Кларк, — щоб за допомогою політичних заходів та людської розсудливості запобігти воскресінню Христа — причому саме ці обережності послужили найбільш прямим свідченням і доводом воскресіння.

Учні вчинили по-своєму

У своєму Євангелії Матвій пише про боягузтво учнів Христа (Мт. 26:56). Після того як Ісуса заарештували в Гетсиманському саду, усі учні тоді залишили Його й повтікали.

Те саме пише Марк (Мк. 14:50): ...всі полишили Його й повтікали.

Вони не були від народження особливо сміливими чи великодушними людьми, — зауважує професор Джордж Хансон. — Після того як схопили їхнього Учителя, вони найбоязливішим чином покинули Його та втекли, залишивши Ісуса напризволяще.

Професор Альберт Роупер говорить про Симона Петра, який плазував під глузуваннями служниці у дворі первосвященника та, присягаючись, запевняв, що не знає «Цього Чоловіка, про Якого говорите ви».

Він вважає: Страх, легкодухий страх за свою власну долю змусив Петра зректися Людини, Яку він щиро любив. Страх, низький страх штовхнув його на зраду Того, Хто покликав його від сітей, щоб зробити ловцем людей.

Професор Роупер пише про характер учнів Ісуса: Ці галілеяни, здебільшого харбалки, мало що знали про міста та звичаї городян. Один за одним вони пішли за молодим Учителем із Назарету та прийняли Його спосіб життя. Вони йшли за Ним віддано й без жалю — доки не настав час випробувань. Коли Його схопили на околиці Гетсиманського саду, учні відступилися від Нього та тікали, злякані смолоскипами, шумом та оголеними мечами.

(Далі буде...)

Яке точне визначення гріха?

Біблія описує гріх як непокору Закону Божому (1 Івана 3:4) і як повстання проти Бога (Повторення Закону 9:7; Ісуса Навина 1:18). Гріх бере свій початок від Люцифера, сина ранньої зорі, найкрасивішого й наймогутнішого ангела. Невдоволення своїм положенням, він забажав стати вищим за Бога і був позбавлений будь-якої влади — це стало початком гріха (Ісаї 14:12–15). Переіменований на сатану, він приніс гріх у людський рід в едемському саду, спокусивши Адама та Єву тим самим, чим був сам спокусений: ...станете ви, немов Боги... Третій розділ Буття описує їхнє повстання проти Господа та Його постанов. З того часу гріх проник у всі покоління людства, і ми, нащадки Адама, успадкували гріх від нього. Римлян 5:12 мовить нам, що через Адама гріх увійшов у наш світ, і всі люди стали смертні, бо заплата за гріх — смерть... (Римлян 6:23).

Через Адама вроджена схильність до гріха запанувала над людством, і сама людська природа стала грішною. Коли Адам згрішив, його внутрішній світ трансформувався через гріх протистояння, що призвело до його духовної смерті та порочності, які перейшли й на всіх його нащадків. Люди стали грішниками не тому, що згрішили. Вони грішили тому, що стали грішниками. Ця умова відома нам як первісний гріх. Так само як ми успадковуємо фізичні якості від наших батьків, ми дістаємо нашу гріховність від Адама. Цар Давид оплакував падіння людини в Книзі псалмів (50:5): ...бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно.

Інший різновид гріха — приписаний гріх. Грецьке слово *приписування*, яке використовувалось у фінансовій і юридичній сферах, означає *забрати що-небудь, що належить комусь, та приписати це іншому*. До того як з'явився Закон Мойсея, гріхи не приписувалися людям, але все ж таки вони були грішними через первісний гріх. Після появи Закону гріхом стало порушення Закону, і гріх почав приписуватися людям (Римлян 5:13). Але й до того як людям почали приписуватися гріхи проти Закону, була первина заплата за гріх (смерть). Усі люди, від Адама до Мойсея, були підвладні смерті не за їхні грішні дії проти Закону Мойсея (якого у них ще не було), а через їхню початкову грішну природу. Після Мойсея люди грішать як через первісний злочин Адама, так і через гріх, який приписується внаслідок порушення Закону Божого.

Бог скористався принципом перенесення на користь людства, коли приписав усі гріхи вірян Ісусу Христу, який заплатив за ці гріхи Своєю смертю на хресті. Господь, перенісши наші гріхи на Ісуса, обійшовся з Ним як із грішником, хоча Він таким не був, і дозволив Йому померти за гріхи всіх, хто коли-небудь увірує в Нього. Важливо зрозуміти, що гріх був Ісусу приписаний. Він не успадкував гріх від Адама. Ісус був покараний за гріх, але так і не став грішником. Чистої та ідеальної природи Христа гріх не торкнувся. З Ним обійшлися, ніби це Він був винен у всіх скоєних вірянами гріхах, і навіть у тих, які не будуть скоєні. В обмін на це Бог приписав вірянам праведність Хри-

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

ПРО ГРІХ

ста, так само як Він узяв на Себе наші гріхи (2 Коринтян 5:21).

Особистий гріх — це той, який щодня вчиняється кожною людиною. Через те, що в нас живе первісний гріх Адама, ми скоюємо індивідуальні, особисті гріхи — від безневинної вигадки до вбивства. Ті, хто не увірує в Христа, мусять заплатити за свої особисті гріхи, так само як і за первісний і за приписані гріхи. Однак віряни звільнені від вічного покарання за гріхи (пекла й духовної смерті). Ми можемо обирати: скоювати особисті гріхи чи ні, адже в нас є сила опиратися цьому завдяки Святому Духу, Який живе в нас, направляє та звертається до нашої свідомості, коли ми грішимо (Римлян 8:9–11). Одного разу ми розкаємось у наших особистих гріхах перед Богом і попросимо за них прощення, після чого наші взаємини з Ним і наша подоба відновляться: Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої (1 Івана 1:9).

Первісний гріх, приписаний гріх, особистий гріх — усі вони були розп'яті на хресті Ісуса, і сьогодні ми ...маємо в Ньому відкуплення Кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його... (Ефесян 1:7).

Як мені дізнатися, що є гріхом?

Це питання містить два важливі моменти.

1. Є речі, які Біблія згадає й розглядає як гріхи. Приклади цього містяться в Приповіді 6:16–19, Галатів 5:19–21, 1 Коринтян 6:9–10. Немає жодних сумнівів у тому, що ці цитати із Біблії описують гріховні вчинки, які не схвалюються Богом. Убивство, перелюб, обман, злодіяство тощо — Біблія, безперечно, називає такі речі гріхами.

2. Складніший момент полягає в розумінні того, що є грішним, якщо Біблія не вказує на це конкретно. Якщо Біблія не змогла охопити деякі моменти, у нас усе ще залишаються загальні вказівки Божого Слова, якими ми маємо керуватися.

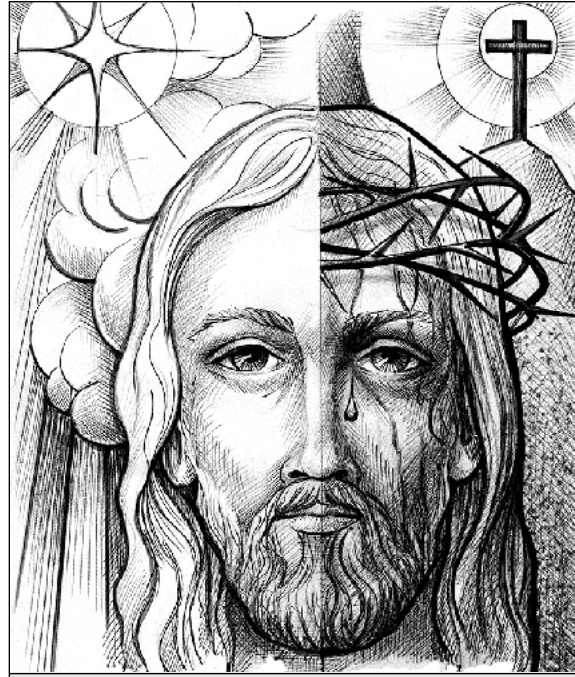
А. Якщо в Біблії немає чітких рекомендацій, треба поставити собі запитання, але не про те, наскільки це погано, а наскільки це добре. Біблія радить, наприклад, цінувати час (Колосян 4:5). Наші дні на землі є настільки короткими й дорогоцінними, якщо порівнювати з вічністю, що ми просто не можемо егоїстично витрачати час. Ми маємо використовувати його тільки для доброго, на потрібне збудування (Ефесян 4:29).

Б. Хорошим тестом є визначення, чи можемо ми чесно та свідомо попросити Господа благословити нас і використовувати нашу діяльність у Його цілях: Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, — усе на Божу славу робіть! (1 Коринтян 10:31). Якщо є сумніви щодо того, наскільки це до впо-

добу Богу, краще буде залишити цю справу: ...що не від віри, те гріх (Римлян 16:23).

В. Ми зобов'язані пам'ятати, що наші тіла, так само як і наші душі, були куплені й належать Господу: Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони! (1 Коринтян 6:19–20). Ця велика істина має мати реальний вплив на те, що ми робимо і як використовуємо свої тіла.

Г. Ми маємо оцінювати наші дії не тільки щодо Бога, а й щодо їхнього впливу на нашу родину, наших друзів та інших людей взагалі. Навіть якщо будь-яка річ не торкається особисто нас, але погано

Малюнок
Ігоря ОСОКИНА

впливає чи завдає шкоди комусь іншому, це гріх: Добре не їсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій грішиться, або спокушується, або слабне. <...> Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати (Римлян 14:21; 15:1).

Д. Зрештою, не забувайте про те, що Ісус Христос — наш Бог і Спаситель і жодному іншому не можна давати стати більш важливим за наше дотримання Його волі. Ані звичкам, ані радостям, ані амбіціям не можна давати надмірно впливати на наше життя. Тільки Христос має таку владу: Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно (1 Коринтян 6:12); І все, що тільки робите словом чи ділом, — усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві (Колосян 3:17).

Чи всі гріхи однакові для Бога?

У Матвія 5:21–28 Христос ототожнює перелюб із пожадливістю в душі, а вбивство — з ненавистю в душі. Проте це не означає, що ці гріхи є ідентич-

ними. Ісус хотів донести до фарисеїв те, що гріхом є навіть думки й наміри, неугодні Богу. Релігійні лідери часів Ісуса навчали людей, що вони можуть думати про що завгодно доти, доки не скоять якогось дій, щоб втілити свої наміри. Ісус дав їм зрозуміти, що Господь засуджує людські думки, так само як і дії. Ісус стверджує, що наші дії є наслідком того, що є в наших думках (Матвія 12:34).

Отже, хоча Христос сказав, що пожадливість і перелюб є гріхами, це не означає, що вони ідентичні. Набагато гірше вбити людину, ніж просто ненавидіти її, хоча й те, й інше є гріхом в очах Божих. Є певна градація гріхів. Деякі гріхи, безумовно, є гіршими за інші. Водночас щодо наслідків і спасіння всі гріхи однакові. Кожний гріх призводить до вічного засудження (Римлян 6:23). Усі гріхи, незважаючи на розміри, суперечать безмежному й вічному Богу та, як наслідок, заслуговують на вічне покарання. Навіть більше, немає такого великого гріха, якого Бог не зміг би нам пробачити. Ісус помер для того, щоб бути покараним за наші гріхи (1 Івана 2:2). Ісус помер за всі наші гріхи (Коринтян 5:21). Отже, чи всі гріхи є однаковими для Бога? І так, і ні. За важкістю? Ні. За покаранням? Так. За прощенням? Так.

Якими є сім смертних гріхів?

Багато людей бояться семи гріхів, які Господь, найімовірніше, не пробачить. Перелік цих гріхів є відомий нам під назвою *сім смертних гріхів*. Цікаво, чи відповідає Біблії ця ідея? Відповідь буде така: і так, і ні. У Приповіді 6:16–19 мовиться: Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то гідота душі Його: (1) очі пишні, (2) брех-

ливий язик, (3) і руки, що кров неповинну ллють, (4) серце, що плекає злочинні думки, (5) ноги, що сквапно біжать на лихе, (6) свідок брехливий, що брехні роздмухує, (7) і хто розсвіає сварки між братів! Незважаючи ні на що, наведений перелік — це зовсім не те, що люди здебільшого мають на увазі, коли йдеться про *сім смертних гріхів*.

Люди здебільшого переліком *семи смертних гріхів* вважають гордість, заздрість, ненажерливість, пожадливість, гнів, жадібність і лінощі. Без сумніву, кожен із них — це незаперечний гріх, але вони не є біблійним описом *семи смертних гріхів*. Традиційний перелік *семи смертних гріхів* служить чудовим способом категоризації багатьох наявних гріхів. Будь-який наявний гріх можна віднести до однієї з цих семи категорій. Але найважливішим є те, щоб ми розуміли, що жоден із цих семи гріхів не є більш смертним за будь-які інші гріхи. Усі гріхи ведуть до смерті (Римлян 6:23). Ми маємо молитися Богові, щоб завдяки Ісусу Христу всі наші гріхи, включно з *сімома смертними гріхами*, були прощені (Матвія 26:28; Дії 10:43; Ефесян 1:7).

<http://www.gotquestions.org>

Тільки 3 % християнських місіонерів у всьому світі служать неохопленим групам людей, які не мають доступу до Євангелія

Число неохоплених етнічних груп перевищує 42 % населення планети. Це 3 344 591 000 осіб, які ніколи не читали Біблію, не були в церкві та навіть не чули про Ісуса Христа.

Такі групи людей вважаються *недосягнутими*, пояснює християнська організація *Joshua Project*, яка відстежує глобальні зусилля з євангелізації серед 17 000 етнічних груп у всьому світі.

З приблизно семи мільярдів семисот мільйонів осіб на планеті понад три мільярди вважаються або неохопленими, або найменш охопленими. З них приблизно 7 000 груп людей відносять до категорії неохоплених, що означає, що менш ніж 5 % з них мають стосунок

до будь-якої форми християнства.

Багато хто з цих людей живе у важкодоступній місцевості або у віддалених кутках Південної Азії, Близького Сходу та Північної Африки, що значно ускладнює можливість євангелістів проповідувати там Євангеліє. Крім географічної недоступності, місіонери часто стикаються з культурними та політичними труднощами, включно з гоніннями та переслідуваннями. У недосягнутих регіонах здебільшого домінує іслам, індуїзм та інші релігії, які, як правило, вкрай негативно сприймають навернення до християнства.

Ці чинники пояснюють, чому переважна кількість місіонерів

не йде в ці регіони: згідно з даними *East-West*, приблизно з 400 000 християнських місіонерів у всьому світі лише 3,3 % служать неохопленим групам.

Джон Мейзел, засновник глобальної євангелізаційної організації *East-West*, наголошує, що Бог прославляється, коли Його народ добровільно йде на ризик заради Євангелія.

— Найбільша насолода для Бога — це коли Його діти вірою вирішують вибратися з безпечного човна, щоб зустрітися з Ним і дотримуватися Його водіння, — написав він у своєму блозі.

Покажіть мені християнина без пристрасті до тих, хто не знає Христа, і я покажу вам християнина без бачення, який перестраховується, — додав він.

Раніше цього року, під час конференції *Разом за Євангеліє* в Луїсвіллі, штат Кентуккі, письменник і пастор Девід Платт заявив про необхідність місіонерської діяльності.

Покликаючись на те, що в усьому світі налічується понад три мільярди неохоплених,

Платт сказав, що мова йде не просто про безвірних людей, а про спільноти, де люди взагалі не мають доступу до Євангелія.

— Звісно, у нас у Кентуккі також чимало недосягнутих людей, як і в Ємені, — зазначив Платт. — Але різниця в тому, що в Кентуккі та в усіх місцях, де мешкає багато хто з нас, є церкви, євангельські церкви.

За даними організації *Joshua Project*, найбільша кількість недосягнутих груп людей живе в Азії — 7 679 груп, або 2 877 775 000 осіб. На другому місці Африка — 3 706 груп, або 416 312 000 осіб.

За матеріалами
The Christian Post,
<https://inlight.news>

Експедиція каліфорнійською в'язницею

АМЕРИКАНСЬКА

Коли я чую слово «в'язниця», відразу згадую Бастилію з її історичними революціями, «Матроську тишу», Алькатрас, військово-морську базу Гуантанамо та колонію суворого режиму № 10 у Тверській області. Якщо чесно, я був дещо збентежений, коли побачив акуратну будівлю із садом, без паркану, колючого дроту й охоронців з автоматами.

Каліфорнія, разом із сімома іншими юрисдикціями США, входить до тих штатів, де найбільш переповнені в'язниці. Народу там багато (Каліфорнія — один із найбільш густонаселених штатів Америки), тому вони й самі раді позбавитися частини ув'язнених. Водночас усі розуміють, що перебування дрібних злочинців і правопорушників разом із закоренілими бандитами загрожує тим, що дрібні злочинці почнуть, як то кажуть, «жити за поняттями» та психологічно вже не зможуть повернутися до нормального життя.

Минулого року я побував в американській в'язниці (як гість). Передісторія така: Олексій, мій друг дитинства та колишній однокласник, років десять як перебрався жити до Каліфорнії та сьогодні є успішним ріелтором. Він купив стару будівлю в одному з не дуже надійних районів неподалік Сан-Франциско, відремонтував її, вигнав термітів, а потім здав її державі під в'язницю, з чого тепер має щомісячний дохід, який перевищує вартість ринкової оренди такого ж житла приватним особам.

У репортажі я використовую слово «в'язниця», але правильніше було б говорити «колонія». Принаймні у в'язницях країн СНД утримуються лише особливо небезпечні злочинці та рецидивісти. Їхні умови відбування покарання відмінні від інших місць позбавлення волі, оскільки засуджені утримуються у в'язниці в камерах, а не в гуртожитках, як у виправних і виховних колоніях.

Уже після повернення додому та перегляду фотографій я зацікавився темою того, як у різних країнах влаштована пенітенціарна система. В'язниця як система покарання (а пізніше — виправлення) була ще з давніх часів, тоді — здебільшого для утримання злочинців, військових полонених і боржників.

Америка зробила досить великий внесок у розвиток сучасної пенітенціарної системи. Сьогодні в роботі тюремної системи залучено кожного п'ятдесятого американця — усі ці люди обслуговують, лікують, охороняють, годують ув'язнених. Річний обіг цієї промисловості перевищує сімдесят мільярдів доларів.

Як виглядає в'язниця з проїжджої частини

У США діє багатоступенева пенітенціарна система з в'язницями різної класифікації та різним рівнем безпеки залежно від строку, тяжкості злочину, а також штату та округу. Американська система правосуддя передбачає так званий закон трьох палиць (3 sticks rule): якщо комусь було винесено більш як два попередження, штрафи, адміністративні покарання чи умовні строки, то втретє суддя зобов'язаний винести вирок і дати людині реальний тюремний строк, навіть якщо всі три рази людина крапа шоколадку в супермаркеті або усамітнювалася з подругою в парку.

Мені розповідали, що навіть якщо ти зупинився на безлюдному шосе, щоб піти до вітру, і навколо начебто нікого, але поліціант, який у цей момент проїжджає поруч, побачить тебе, то все — це потрапляє під категорію «демонстрація своїх статевих органів у публічному місці» та адміністративно карається. Поліціант часто й сам радий би відпустити, але якщо його камера спостереження зафіксувала «страшний злочин», скоєний вночі, то вам зобов'язані винести попередження та адміністративно покарати. В Америці дванадцять відсотків усіх ув'язнених засуджено за сексуальні злочини. Сюди потрапляють і гвалтівники, і педофіли, і ті, хто зупинився, щоб піти до вітру не в той час і не в тому місці.

Через значну переповненість в'язниць штату проводить кампанію з «розвантаження» в'язниць, поміщаючи безпечних злочинців (часто жертв 3 sticks rule) в оточні в'язниці або halfway house. Власником саме такого «проміжного будинку» є мій друг Олексій.

У кожній кімнаті можуть жити одночасно до трьох ув'язнених

Живуть у таких будинках злочинці три-чотири місяці, покидати будинок самовільно не можуть. Водночас, як я вже писав, охоронців, ґрат і віварок немає. Так тренується сила волі, а паралельно відбувається адаптація людей до їхнього подальшого повернення в суспільство.

Після цього, через три-чотири місяці, ув'язнених переводять уже туди, де все найбільш наближено до умов вільного життя та нагадує історію з фільму «Втеча з Шоушенка», коли одного з головних героїв — Реда, якого грав Морган Фріман, було достроково звільнено. Держава виділила йому квартиру та надала можливість працювати в супермаркеті. Будинок Олексія — це проміжна ланка між класичною в'язницею та більш-менш вільним життям напередодні повного звільнення.

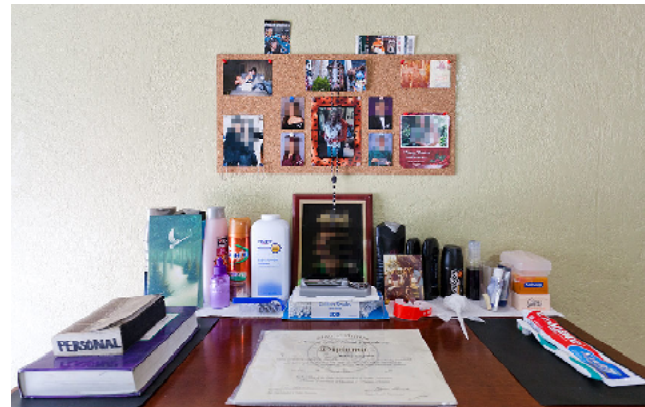

Ув'язнені в таких будинках не працюють. Раз на день їх супроводжує менеджер (він же наглядач) на прогулянку. Загалом у будинку живе лише один спостерігач. Він, до речі, сам колишній ув'язнений і теж пройшов через систему «проміжних будинків».

Живе в будинку Олексія дев'ять осіб (за правилами не можна селити більш ніж три особи в одній спальні), але поруч є аналогічний будинок із десятима спальнями, так що там, за моїми підрахунками, мешкає приблизно тридцять осіб. Одяг у всіх звичайний, їжу привозять раз на тиждень на великій вантажівці, стирають ув'язнені самі.

Виглядає все акуратно та дуже поважно. Олексій розповів, що, перш ніж сюди дозволили заселити ув'язнених, він уклав договір із владою та зробив ремонт відповідно до їхніх чітких рекомендацій. Дизайн, колір стін, планування — усе це продумується тюремними психологами та має бути чітко дотримано. Життя ув'язнених у такому будинку регламентується розкладом і купою правил, що висять на видному місці.

Вітальня

Щодня приїжджає кухар, який готує на всіх їжу. Утримання кожного ув'язненого обходиться державі приблизно 1500–2000 доларів на місяць, що дешевше, ніж утримання цього злочинця у звичайній в'язниці. Це ще одна причина, чому подібні будинки так вигідні державі, крім адаптаційних переваг.

В'ЯЗНИЦЯ

Задній двір

Їдальня у великому будинку

Звичайно, сусіди не дуже раді таким ось мешканцям на їхній вулиці (адже завжди легше бути абстрактно соціально відповідальним, а от коли доходить до діла...). Вони навіть написали колективний лист-скаргу про те, що не хочуть перебувати в безпосередній близькості до злочинців, які в будь-який момент можуть покинути своє житло. Але у відповідь на їхню скаргу юрист в'язниці заявив, що це розцінюватиметься як дискримінаційний акт проти соціально уразливих верств населення (а ув'язнені, як і інваліди, ветерани тощо, як не крути, соціально вразлива група). Отже, шанси на задоволення прохання в сусідів дорівнювали нулю. В Америці тема дискримінації іноді набуває гіпертрофованих розмірів.

Альтанка, спортзал та автомобіль сусідів

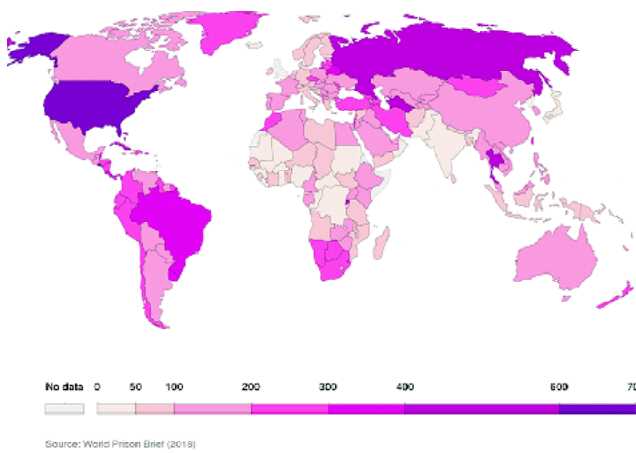
Волейбольний майданчик і сусідська стоянка для автомобілів

За деякими оцінками, у всьому світі ув'язнено понад дев'ять мільйонів двісті п'ятдесят тисяч осіб. Однак реальна кількість ув'язнених, можливо, набагато вища, оскільки немає надійних відомостей із низки країн, особливо з авторитарними політичними режимами.

В абсолютному значенні нині за кількістю ув'язнених лідирують Сполучені Штати Америки: у цій країні в ув'язненні перебувають понад два мільйони осіб. Хоча населення США становить менше ніж п'ять відсотків від світового, приблизно двадцять п'ять відсотків людей, які перебувають за ґратами, припадає саме на американські в'язниці.

Сполучені Штати Америки також мають першість у питомій кількості громадян, які перебувають за ґратами: станом на 2022 рік 629 осіб із кожних ста тисяч відбували строк, були затримані за підозрою в скоєнні злочину або перебували під вартою в очікуванні суду. Вартість утримання ув'язнених у різних штатах США неоднакова. У середньому це приблизно 65000 доларів на рік на кожного ув'язненого, тобто приблизно 180 на добу, або приблизно 5400 на місяць. Хоча ось у Каліфорнії виділяється 75000 доларів на рік, що становить 205 на добу на одного ув'язненого, або 6250 на місяць.

Prison population rate: prisoners per 100,000
Shown is data for 2019 or the latest available data before 2019

Наскільки мені відомо, у країнах СНД немає таких установ, спрямованих на адаптацію дрібних злочинців для повернення до життя в суспільстві. Але я можу помилятися. Як каже Олексій, завдяки «проміжним будинкам» у його штаті кількість випадків рецидиву падає із сімдесяти до двадцяти відсотків. Щоправда, на цю тему жодних офіційних цифр я так і не знайшов.

Олексій одержує за здавання в оренду такого будинку приблизно 2700 доларів на місяць, що набагато вигідніше, ніж здавати цей будинок звичайним квартиронаймачам.

У США не всі в'язниці державні. Є цілі тюремні корпорації, які володіють чи керують в'язницями. Приблизно десять відсотків американських в'язниць — це приватні підприємства.

Дмитро ЧИСТОПРУДОВ,
<http://chistoprudov.livejournal.com/156109.html>

ХРИСТІАНСЬКІ НОВИНИ

Євангеліє чистої води. Як благодійність просуває Євангеліє в найнедоступніших регіонах Азії та Африки

Всесвітня організація перекладу Біблії *Wycliffe Associates* поширює не тільки живе Слово Євангелія, а й надає доступ до питної води в Азії та Африці, відкриваючи нові можливості для євангелізації. Люди, які раніше ніколи не чули Євангелія, зустрічаються з Ісусом біля криниці.

Уявіть, що ви не можете прочитати **Івана 3:16** і зрозуміти Божу любов своєю мовою, а для мільйонів людей це їхня реальність. Вони живуть у світі без Біблії. Тисячі мовних груп не мають Слова Божого, доступного їм рідною мовою.

У 1967 році була заснована організація *Wycliffe Associates*, співробітники та партнери якої присвятили себе тому, щоб надати можливість читати Слово Боже кожному народу на планеті його мовою.

Сьогодні, окрім перекладу Святого Письма на нові мови, організація допомагає відкрити *закриті двері* до найнедоступніших куточків Азії та Африки, допомагаючи людям будувати системи водопостачання там, де раніше про це можна було лише мріяти.

Wycliffe Associates в межах своєї ініціативи *Операція «Чиста вода»* надає інструменти, а також навчає місцевих християн копати колодязі та будувати системи подачі чистої води у своїх селах.

— На сьогодні в межах програми вже збудовано приблизно сорок систем водопостачання у двох країнах Азії, Гвінеї, Того, Нігері та Південному Судані в Африці, — поділився Барт Мейлі, менеджер програми розвитку організації *Wycliffe Associates*.

Мейлі розповів також, що в Азії вже збудовано або будується чотирнадцять систем водопостачання, але говорити про це публічно не можна, щоб не нашкодити та не поставити під загрозу життя місцевих служителів.

За словами Мейлі, члени мовної спільноти *Wycliffe Associates* самі створюють системи водопостачання, а потім їм пропонується допомагати сусіднім мовним спільнотам, щоб вони могли створювати власні системи.

— Ми назвали це *Євангелієм чистої води*, тому що воно дає християнам шанс простягнути руку та задовольнити гостру потребу місцевих жителів у питній воді, що дає змогу ділитися Божою любов'ю навіть там, де люди вкрай вороже налаштовані щодо Євангелія.

Усі водяні колодязі — або свердловини, як їх називають в Африці, — оснащені ручними помпами та були збудовані в районах, де працює команда перекладачів Біблії *Wycliffe Associates*.

Мейлі пояснив також, що частина стратегії служіння полягає в тому, щоб керівники групи перекладачів читали останні перекладені Писання біля криниці, куди люди приходять за водою.

— Найчастіше саме тут вони вперше чують Біблію рідною мовою та часто вперше чують звістку про Божу любов, — сказав він. — Люди різних віросповідань зустрілися з Ісусом біля криниці, коли прийшли за чистою водою.

І це нагадує зустріч Ісуса із самарянкою біля криниці в Євангелії від Івана.

— Історія жінки біля криниці — це яскравий приклад того, як Христос зустрічався й розмовляв із людьми, за яких віддав Своє життя, — сказав Мейлі. — Чиста вода відкриває двері для таких взаємин у всьому світі, і це матиме все більший вплив у міру зростання потреби в чистій воді.

За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, приблизно кожна третя людина у світі не має доступу до безпечної питної води.

За матеріалами *The Christian Post*,
<https://inlight.news>

ПРИТЧА ПРО ДВА ВЕСЛА

Рибалка перевозив на човні одну людину. Пасажира квапив рибалку:
— Швидше, запізнююся на роботу!
І тут він побачив, що на одному веслі написано: «Молись», а на іншому: «Працюй».
— Навіщо це? — спитав він.
— Щоб пам'ятати, — відповів рибалка. — Щоб не забути, що треба молитись і працювати.
— Ну працювати, зрозуміло, всім треба, а молитися, — людина махнула рукою, — це не обов'язково. Нікому це не

потрібно, навіщо гаяти час на молитву.
— Не потрібно? — перепитав рибалка й витяг із води весло з написом: «Молись», а сам почав гребти одним веслом.
Човен закружляв на місці.
— Ось бачиш, яка праця без молитви. На одному місці кружляємо та жодного руху вперед.
Звідси зрозуміло: щоб успішно плисти бурхливим життєвським морем, треба міцно тримати в руках два весла — «молитися» та «трудитися».
<http://www.smisl-zhizni.ru/pritchi>

ВСТУП. ОПИС ІСТОРІЇ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ХРИСТА В ЄВАНГЕЛІЯХ

☉ **Євангеліє від Матвія 3:13-17** — Тоді прибуває Ісус із Галілеї над Йордан до Івана, щоб хреститись від нього. Але перешкодив він йому й говорив: «Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?» А Ісус відповів і сказав йому: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю праведність». Тоді допустив він його. І окришившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!»

☉ **Євангеліє від Марка 1:9-11** — І сталося тими днями, — прийшов Ісус з Назарету Галілейського, і від Івана хрестився в Йордані. І зараз, коли він виходив із води, то побачив Іван небо розкритим, і Духа, як голуба, що сховався на нього. І голос із неба почувся: «Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його!»

☉ **Євангеліє від Луки 3:21-22** — І сталося, як хрестились усі люди, і як Ісус, окришившись, молився, розкрилось небо, і Дух Святий злинув на нього в тілесному вигляді, як голуб, і голос із неба почувся, що мовив: «Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Тебе!»

☉ **Євангеліє від Івана 1:29-34** — Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: «Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере! Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що перед мною Він був, бо був перше, ніж я. І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився». І свідчив Іван, промовляючи: «Бачив я Духа, що сховався, як голуб, із неба, та зостався на ньому. І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: «Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на ньому, — це Той, Хто хреститиме Духом Святим». І я бачив, і засвідчив, що Він — Божий Син!»

I. МЕТА ХРЕЩЕННЯ ВІД ІВАНА

1. Проповідати про наближення Царства Небесного

Матвія 3:1-2 — Тими ж днями приходить Іван Хреститель, і проповідує в пустині юдейській, та й каже: «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!»

Запитання: як же наблизилося Царство Небесне? **Відповідь:** Царство Небесне наблизилося в особі Ісуса Христа — Бога й Царя всього Всесвіту.

Іван Хреститель названий у Біблії предтечею Господа. Предтеча — грецьке слово **prodromos**, яким називали скорохода, що біг попереду колісниць царя або знатного вельможі, щоб сповіщати про його наближення та звільняти (розчищати) шлях.

Отже, місія Івана Хрестителя полягала в проголошенні наближення Господа та Його Царства.

2. Закликати людей до покаяння

Місія Івана Хрестителя як предтечі Господа полягала не лише в тому, щоб оголосити про прихід Христа у світ, а й у тому, щоб приготувати серця людей до приходу Господа та Його Царства.

Про Івана Хрестителя та про його місію свідчило також пророцтво Ісаї: **Луки 3:4-6** — ...як написано в книзі пророцтва пророка Ісаї: «Голос того, хто кличе у пустині: **готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!** Нехай кожна долина наповниться, гора ж кожна та пригорок знизиться, що нерівне, нехай випроствоується, а дороги вибістять стануть гладенькі, — і кожна людина побачить **Боже спасіння!**» (те саме мовиться в **Ісаї 40:3-5**).

Цей уривок свідчить не тільки про Івана Хрестителя та про його місію приготувати людей до приходу Небесного Царства, а й також про спосіб приготування серця до приходу Господа. Спасіння Боже може побачити лише той, хто визнав себе грішним, сповідав Богові свої гріхи та відмовився від свого колишнього гріховного життя.

Саме тому хрещення водою від Івана, нерозривно пов'язане з проповіддю покаяння, передбачало усвідомлення людиною, що хрестилася, своєї гріховності та сповідання своїх гріхів: **Марка 1:4-5** — ...виступив був так Іван, що в пустині хрестив та проповідував **хрещення на покаяння — для прощення гріхів**. І до нього приходила вся країна Юдейська та всі єрусалимляни, і в річці Йордані від нього хрестились вони, і визнавали гріхи свої; **Матвія 3:6** — ...і в річці Йордані хрестились від нього, і визнавали гріхи свої; **Луки 3:3** — І він перейшов усю землю Йорданську, проповідуючи **хрещення покаяння для прощення гріхів**; **Луки 3:8a** — Отож учиніть гідний глід покаяння.

3. Явити Христа Ізраїлю

Іван Хреститель чудово знав, що він є предтечею Месії. Ось що Іван сказав про Христа: **Матвія 3:11** — Я хрищу вас водою на покаяння, але **Той, Хто йде по мені, потужніший від мене:** він недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом й огнем.

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДА

Однак місією Івана Хрестителя було не лише сповіщення про прихід Христа у світ і заклик людей підготувати свої серця до Його приходу. Третью метою хрещення від Івана було явити Христа Ізраїлю. Ось як про це свідчить сам Іван Хреститель: **Івана 1:31, 33-34** — «І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився». <...> «І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: «Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на ньому, — це Той, Хто хреститиме Духом Святим». І я бачив, і засвідчив, що Він — Божий Син!»

II. ПРО ОБРАЗІ ХРЕЩЕННЯ ВІД ІВАНА

Хрещення у воді, хрещення покаяння, здійснюване Іваном Хрестителем — предтечею Христа, було, безсумнівно, взаємопов'язане зі старозавітними обмиваннями, що символізували часткове очищення (**Вихід 19:10** — І промовив Господь до Мойсея: «Іди до людей, і освяти їх сьогодні та завтра, і нехай вони виперуть одіж свою»; **Левит 8:6** — І привів Мойсей Аарона й синів його, та й умив їх водою; **Левит 14:8** — А очищуваний випере одіж свою й поголить усе волосся своє, і обмиється в воді, — стане чистий) і які в пророчтвах були символом очищення від гріхів: **Ісаї 1:16** — Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе; **Єзекіїля 36:25** — І покроплю вас чистою водою, — і станете чисті; зо всіх ваших нечистот і зо всіх ваших бовванів очищу вас; **Захарія 13:1** — Того дня відкриється джерело для Давидового дому та для єрусалимських мешканців для жертви за гріх і за нечистоту.

Поряд із цими старозавітними прикладами схожим на хрещення від Івана також було хрещення прозелітів, що, імовірно, з'явилося в I столітті від Р. Х. Це хрещення, так само як і обривання, відбувалося над язичниками, а для дівчат і жінок було зовнішньою ознакою їхнього звернення.

III. НАВІЩО ХРЕСТИВСЯ ІСУС

Людам, відколи вони почали міркувати над євангельським оповіданням, було важко зрозуміти історію хрещення Ісуса. У хрещенні від Івана було закладено заклик до покаяння; він пропонував людям спосіб прощення гріхів. Але якщо Ісус — Бог у плоті (**1 Тимофію 3:16**), то Він не потребував ні покаяння, ні прощення гріхів. Хрещення від Івана було призначене для грішників, які усвідомили свій гріх, а не для безгрішного Бога, що прийшов у наш світ для спасіння його від гріхів... Навіщо ж Ісусу Христу водне хрещення — хрещення покаяння?

Контекст хрещення від Івана

Юдеям було відомо хрещення, але лише для прозелітів, які переходили в юдаїзм із якоїсь іншої віри. Здавалося цілком природним, що запламований гріхами та розбещений прозеліт має бути охрещений у юдейську віру для очищення своїх колишніх язичницьких гріхів. Але жоден юдей ніколи і припустити не міг, що йому — представнику обраного Богом народу, сину та нащадку Авраама, якому було забезпечено Богом спасіння, — колись треба буде хреститися, як прозеліт. Хрещення було для грішників, але жоден юдей ніколи не міг

подумати про себе як про грішника, якому закрито доступ до Бога та спасіння. Й ось тепер, уперше за всю історію свого народу, юдеї зіткнулися з проповіддю Івана Хрестителя про покаяння, звернення до них, і почали усвідомлювати свою власну гріховність і потребу в прощенні гріхів — потребу в Богові. І це був момент, коли на історичній арені мав з'явитися Ісус Христос.

Причини, з яких Ісус Христос прийняв хрещення від Івана
1. Ісус хрестився у воді, щоб засвідчити Івану Хрестителю

Розглядаючи цілі хрещення від Івана, ми з'ясували, що однією з його цілей було явити Христа Ізраїлю. Але перед тим як явити Христа Ізраїлю, Іван Хреститель мав сам переконатися, що Ісус і є Христос. Давайте уважно розглянемо цей уривок: **Івана 1:31, 33-34** — «І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився». <...> «І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: «Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на ньому, — це Той, Хто хреститиме Духом Святим». І я бачив, і засвідчив, що Він — Божий Син!»

А. Кого не знав Іван Хреститель?
Іван двічі в цьому уривку повторює фразу *І не знав я Його*. Кого не знав Іван? Ісуса? Як же він не знав Ісуса, коли Ісус був його родичем? Нагадаємо, що Марія (мати Ісуса) та Єлисавета (мати Івана Хрестителя) були родичками. Ось слова ангела, звернені до Марії про Єлисавету: **Луки 1:36** — А ото твоя родичка Єлисавета — і вона зачала в своїй старості сина, і оце шостий місяць для неї, яку звуть неплідною.

Отже, ми можемо точно зробити висновки з усього того, що Іван був знайомий з Ісусом. Кого ж тоді мав на увазі Іван Хреститель, коли сказав: *І не знав я Його?* Відповідь очевидна. Іван говорив про Месію — Христа. Він чудово знав Ісуса, але він не знав, хто є Месія, тобто навіть не підозрював, що Ісус може виявитися двоїточуваним Месією.

Б. Як Іван Хреститель мав впізнати Месію?

Якщо керуватися уривком, який нами вивчається, то Іван Хреститель дістав прості і ясні вказівки від Господа Бога щодо Месії, Якого Іван мав явити Ізраїлю: *Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: «Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на ньому, — це Той, Хто хреститиме Духом Святим».*

Відразу після хрещення Ісуса Іван Хреститель дістав знамення, про яке попереджав його Господь Бог. Він побачив Духа Святого, що сховався на Ісуса у формі голуба: **Марка 1:9-11** — І сталося тими днями, — прийшов Ісус з Назарету Галілейського, і від Івана хрестився в Йордані. І зараз, коли він виходив із води, то побачив Іван небо розкритим, і Духа, як голуба, що сховався на нього. І голос із неба почувся: «Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його!»

2. Ісус охрестився в Івана на свідчення Ізраїлю

А. Свідчення Івана Хрестителя про Христа
За словами Івана Хрестителя, він мав явити Христа Ізраїлю: **Івана 1:31** — *І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився.*

☉ До хрещення Ісуса, розмовляючи з фарисеями, Іван Хреститель сказав їм: *Я водою хрищу, а між вами стоїть, що Його ви не знаєте. Він Той, Хто за мною йде, Хто до мене був, Кому розв'язати реміньця від узуття Його я негідний (Івана 1:26-27).* Побачивши Ісуса, що прийшов до нього хреститися, Іван засвідчив про Нього, що Він є Агнец Божий: **Івана 1:29** — Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: «Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!»

☉ Під час хрещення Ісуса Іван Хреститель дістав додатковий знак від Бога, що підтверджує, що Ісус є Христос, після чого він проголошує народу, що Ісус є Син Божий: **Івана 1:34** — *І я бачив, і засвідчив, що Він — Божий Син!*

☉ Після хрещення Іван Хреститель свідчить не лише тим, хто його оточує, а й навіть своїм власним учням про те, що Ісус є Агнец Божий — Месія: **Івана 1:35-36** — Наступного дня стояв знову Іван та двоє з учнів його. І, поглянувши на Ісуса, що проходив, він сказав: «Ото Агнец Божий!»

Б. Голос із неба

Голос із неба, почутий Іваном, Ісусом та багатьма в момент хрещення Ісуса Христа, має надзвичайно важливе значення: *Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав! (Матвія 3:17; Марка 1:11; Луки 3:22).*

Це речення містить дві цитати.

☉ *Це Син Мій...* — цитата з **Псалми 2:7**: *Я хочу звістити постанову: Промовив до Мене Господь: Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив. Кожен юдей бачив у цьому псалмі вказівку на Месію, майбутнього могого Царя.*

☉ *...Що Його Я вподобав!* — цитата з **Ісаї 42:1**: *Оце Слуга Мій, що Я підпираю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього, і Він правосуддя народам подасть. Це опис Месії, що страждає за гріхи світу; він закінчується в Ісаї 53.*

Отже, хрещення Ісуса в Йордані було не чим іншим, як актом явлення Христа ізраїльському народу й початком Його місії на землі — місії зі спасіння людства від гріха, смерті та пекла.

3. Ісус охрестився в Йордані, щоб звершити всю правду

Коли Ісус прийшов хреститися, Іван Духом пізнав у ньому Месію, про що свідчить **Матвія 3:14**: *Але перешкодив він йому й говорив: «Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?»*

Зверніть увагу на реакцію та поведінку Ісуса: **Матвія 3:15** — *А Ісус відповів і сказав йому: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю праведність». Тоді допустив він його.*

Як зрозуміти фразу бо так годиться нам виповнити усю праведність?

По-перше, Ісус чудово знав про місію Івана Хрестителя явити Христа Ізраїлю та про знамення, яке він мав побачити під час хрещення Месії. Якби Ісус не хрестився в Йордані, Іван не побачив би цього знамення та не зміг би повністю виконати свою місію.

По-друге, хрещення Ісуса мало стати початком Його місії на землі. Як ми знаємо, Ісус прийшов не порушити закон чи пророків, але виконати (**Матвія 5:17**). З цієї причини Ісус був обриваний восьмого дня; з цієї ж причини у дванадцять років Він пройшов через бар-міцву (обряд у юдаїзмі, пов'язаний із досягненням повноліття. — Прим. ред.). З цієї причини Він хрестився: щоб звершити всю правду.

По-третє, своїм хрещенням у Йордані Господь Ісус показав нам досконалий приклад смирення та послуху Небесному Батькові: **Філіп'ян 2:6-8** — *Він, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної.*

Отже, Ісус добровільно упокорився (спустився) до рівня грішника, подібно до того як він добровільно зійшов на землю та взяв на Себе провину за наші гріхи. Саме в такий спосіб Йому належало звершити всю правду. Через водне хрещення Ісус ототожнюється зі Своїм творінням, за гріхи якого Він незабаром віддасть Себе в жертву на хресті.

По-четверте, Своїми словами Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю праведність Ісус нагадав Івану Хрестителю, що хрещення, яким він хрестив, було не від людей — від Самого Бога, а волі Бога мають підкорятися всі без винятку та без суперечок про погляди.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада <http://www.cogmtl.net/Articles/133.htm>

І річка з Едену виходить, щоб поїти рай. І звіди розділюється і стає чотирма початками. Імення одному Пішон, — оточує він усю землю Хавіла, де є золото. А золото тієї землі добре; там бделій і камінь онікс. Ім'я ж другої річки Гіхон, — вона оточує весь край Етіопії. А ім'я річки третьої — Тигр [івр. Тигр Хіддекель], — вона протікає на сході Ашшуру. А річка четверта — вона Ефрат [івр. Тигр Прат] (Буття 2:10–14).

Другий розділ Буття написаний так, ніби він описує справжнє географічне місце, проте такого місця немає на сучасній земній кулі, що цілком очікувано, якщо земля була змінена Потопом за часів Ноя.

Однак багато людей вірять, що Едем розташований десь поруч із Месопотамією. Чи можемо ми дізнатися: мають вони рацію чи ні?

Буття розташовує Едем у реальному місці Землі

Є безліч способів інтерпретації цього місця з Біблії. Деякі біблійні коментатори, на жаль,

водою відразу ж після Потопу, і берегова лінія, мабуть, дуже сильно змінилася за весь цей час (берегова лінія безупинно розростається, тому що осади відкладаються в Перській затоці, у гирлі річок Тигр та Євфрат).

А як щодо схожих назв?

Є низка назв, які використовуються як у допотопному світі, так і в післяпотопному. Наприклад, у другому розділі Буття написано, що річка Тигр/Хіддекель тече з Ашшура. У Книзі пророка Даниїла 10:4 та сама назва має стосунок до сучасної річки Тигр. Стародавнє післяпотопне місто Ашшур (столиця Ассирійської імперії в її декількох формах) лежить на західному березі річки Тигр/Хіддекель. Отже, річка розташована на схід від міста. Тому допотопні та післяпотопні річки Тигр пов'язані з місцем під назвою Ашшур. Чи вказує цей слабкий зв'язок між річкою та місцевістю як до Потопу, так і після нього на те, що Едем має бути десь поруч? Ні, не

Якщо імена людей могли бути так використані та в таких масштабах, то, безсумнівно, можна легко уявити, що загальні назви також будуть використовуватися для різних місць. Наприклад, післяпотопне місце під назвою Хавіла (Буття 2:18), яке може бути перекладене як *пісочне місце*, могло бути назване на честь одного або кількох людей, які жили після Потопу і яких називають ім'ям Хавіла (другий син Куша або дванадцятий син Йоктана: Буття 10:7, 29), так само як і допотопне місце під назвою Хавіла (Буття 2:11), яке, можливо, названо на честь допотопної людини, не згаданої в Писанні.

Модель Едему?

Якщо ми вивудимо всі можливі географічні зачіпки з другого розділу Буття, то зможемо дістати приблизну модель Едему. Оскільки одна річка тече з Едему й поділяється на чотири інші, ми знаємо, що Едем має бути вищим, ніж навколишній регіон, можливо навіть набагато вище.

Де був розташований Едем?

стверджують, що знайти Едем на мапі світу було б неможливо, оскільки в Бутті не малося на увазі, що він колись був на земній кулі. Вони наводять аналогії з храмом або іншими духовними речами, щоб пояснити деталі, написані в другому розділі Буття. Відповідно до їхньої інтерпретації намагати-ся знайти Едем — це те саме, що шукати майстерню сатани на Північному полюсі.

З іншого боку, багато людей стверджують, що Едем був у Середній Азії, а якщо точніше, то в нижній частині Месопотамії, можливо поруч зі стародавнім Уром або Шумером. Вони правильно кажуть, що в Писанні немає жодних прикладів *позаземної* географії та що в тексті немає нічого, що вказує на опис чогось, чого немає на землі. Дерек Кіндер коментує це так: *...вірші 10–14 досить детально описують це місце, щоб вказати на його справжність, а не алегоричність*. Було представлено альтернативні варіанти розташування Едему на сучасній географічній мапі.

І все ж такі цей погляд також помилковий. Подумайте: Потоп був глобальним та дуже руйнівним. Величезна кількість осадів була відкладена на всіх континентах, і відбувалася масивна ерозія під час рецесії, коли води сходили з континентів. До того ж континентальні плити почали рухатися, призводячи до появи гір і створюючи глибокі западини. Чому ми маємо очікувати, що сучасний ландшафт буде відповідати допотопному?

Едем не знайти на сучасній земній кулі

Як і можна було сподіватися з огляду на роздуми, наведені вище, ніщо на сучасній планеті не підходить під опис у Бутті. Будь-яке запропоноване місце має містити чотири річки, що течуть з одного джерела. Сьогодні є лише кілька прикладів, коли дві річки витікають з одного озера або водоймища (наприклад, річка Іса в Єллоустонському національному парку, США, оскільки вона розташована на континентальному шві й тече в одному напрямку, формуючи річку Льюїс, що тече в бік Тихого океану, та в іншому напрямку, формуючи річку Файрхол, що тече в бік Мексиканської затоки). Це пов'язано з тим, що сучасна поверхня сформована ерозією, й у такому разі формування кількох річок з одного джерела майже неможливе. Навіть якщо така система була від самого початку, то найнижче або найшвидше джерело, що швидко розвивається, буде переважати та в результаті стане єдиним.

На противагу сучасній думці Тигр і Євфрат, описані в другому розділі Буття, не можуть бути річками, що йдуть через Сирію та Ірак сьогодні, оскільки вони не течуть із того самого джерела. І незважаючи на те що сьогодні вони з'єднуються, перед тим як досягають Перської затоки, історично це не завжди було так: Пліній (23–79 роки після Р. Х.) стверджував, що вони з'єднувалися в одну річку за часів Олександра Македонського (356–323 роки до Р. Х.). Між іншим, низинна місцевість Месопотамії була б повністю покрита

Едемський сад. Томас Коул (1801–1848)

вказує, навіть якщо ми проігноруємо зміну ландшафту Потопом. Але це все, що ми маємо. Якщо Едем розташований у тому місці, то *всі* географічні деталі мають збігатися, а не тільки дві.

Єврейське слово *Прат*, що використовується щодо річки в другому розділі Буття та для сучасної річки Євфрат, є важливим, оскільки воно формує східний кордон землі, обіцяної нащадкам Авраама (Буття 15:18). Однак у другому розділі Буття воно згадується без будь-яких додаткових географічних вказівок. Це дивно з огляду на чинники, згадані в біблійній розповіді (наприклад, Буття 15:18; 31:21; Повторення Закону 11:24; Ісус Навин 24:2 і 2 Самуїлова 8:3), а також те, що це найголовніша річка в регіоні сьогодні.

Хавіла та Куш — це два місця, згадані як до, так і після Потопу.

У нас є три варіанти інтерпретації назв, що повторюються:

1. Допотопні та післяпотопні місця є тими самими. Хоч біблійні креаціоністи, такі як Лютер, Кальвін та інші, і дотримувалися цього погляду, він не може бути прийнятний нами сьогодні у зв'язку із сучасними геологічними даними. Наприклад, у середньому кілька кілометрів осадів, відкладених під час Потопу, пролягають під поверхнею Месопотамії сьогодні. Прирівнювання допотопних та післяпотопних орієнтирів призводить до неможливості брання до уваги геологічної руйнівної дії глобального Потопу.

2. Післяпотопні назви дано на честь допотопних. Це найпоширеніше пояснення, яке пропонують біблійні креаціоністи. Хоч це, найімовірніше, і правда для таких місць, як Тигр і Євфрат, ми знаємо, що, наприклад, деякі післяпотопні місця з допотопними назвами були названі на честь післяпотопних людей. Деякі з назв, які використовують повторно, досить загальні, щоб їх можна було застосовувати в кількох місцях, тому просте перейменування не пояснює всього повністю.

3. Найправдоподібніше пояснення, найімовірніше, буде таким. Допотопні та післяпотопні місця містять певні популярні загальні назви. Ранні розділи Буття містять кілька імен, що повторюються. Наприклад, такі люди, як Енох і Ламех, є послідовниками першого сина Адама — Каїна (Буття 4:17–18), але інші Енох і Ламех були нащадками третього сина Адама — Сифа, і перебувають серед предків Ноя (Буття 5:18–30). Усе це стає ще більш розумним, якщо брати до уваги ті невеликі дані про імена, які ми маємо.

Є етимологічні свідчення цього. Назва *Пішон* означає *журчить*, а *Гіхон* означає *розтікається*. Оскільки всі чотири річки мають те саме джерело, то це не може бути описом річки, що тече з Едему. Опис має належати до того моменту, коли вони вже розділилися. Тому це може бути вказівкою на те, що це річки з досить швидкою течією, а це може вказувати на значне падіння висоти. Ми не можемо говорити про це з упевненістю, але вказівки в мові досить цікаві.

Двадцять восьмий розділ Книги пророка Єзекіїла сповнений описів Едема й неодноразово згадує *гору Божу*. Розташування в горах могло б пояснити причину, через яку в Едемі потрібно було охороняти лише один вхід (Буття 3:24). Іншим шляхом було б неможливо потрапити через крутість скель навколо.

Є також і небіблійні свідчення, що вказують на те, що Едем був горою. Наприклад, деякі дослідники вказують на те, що в стародавніх формах китайської писемності здебільшого є піктографи, що містять відлуння біблійного опису створення, гріхопадіння та Потопу за часів Ноя. Розгляньте нижче серію символів.

Ψ	+	^	+	□	+	∧	+	□	=	⊠
Бог		гора		рот		люди		огорожа		сад

Серед кількох піктограм, що позначають «сад» у найдавніших японських ієрогліфах, у цій є гора

До того ж ранні релігійні будови, починаючи із зикуратів Месопотамії та закінчуючи єгипетськими й месопотамськими пірамідами, мають форму гори. Асоціації богів із високими горами поширені майже в усіх культурах світу, причому настільки сильно, що в деяких культурах гори розглядалися як святі місця та люди Стародавнього світу самі створювали наноси, щоб поклонятися на них.

Є безліч місць, які мають такі географічні елементи, як 1) сад, розташований у великій місцевості під назвою Едем, 2) певний виступ початку річки (можливо, гірський, але не обов'язково), 3) прогресія особливостей у східному напрямку, що є припущенням, яке ґрунтується на загальних описах у Книзі Буття 2–4.

Це зрозуміло, проте сучасний претендент на едемський сад має мати всі ці загальні описи. Зокрема, низинна Месопотамія, що є наносною долиною, не підходить під цей опис.

Буття — це історія!

Зрештою ми змушені дійти висновку, що річки, згадані в Книзі Буття, не є сучасними річками навіть незважаючи на те, що вони названі так само. Немає жодних підстав сподіватися на те, що є географічні зв'язки між двома наборами назв, оскільки назви використовуються знову і знову надто часто, а також тому, що Потоп призвів до настільки масивних змін, що не може бути жодної залежності між географією допотопною та післяпотопною.

Ми хочемо підштовхнути наших читачів іще більше заглиблюватися в Слово Боже. Коли ми вивчаємо Писання, ми маємо вивчити весь текст, щоб зрозуміти, що він намагається повідомити. Секуляристи та біблеїсти, які пішли на компроміс (тобто ті, хто дотримується ідеї про локальний потоп у Бутті та приймають мислення про стародавні епохи), наробили багато плутанини. Однак, коли мова йде про місце розташування Едему, нам не потрібно вибирати між вигадками та випадковими асоціаціями, оскільки його вже немає на землі.

Автори: Літа САНДЕРС (KOSHER) і Роберт КАРТЕР, creation.com

Словесна гігієна

Мій начальник завжди забороняв шлюсарям та електрикам матюкатися, коли я була поруч. Напевно, ти теж стикався з такою особливістю в людей старого гарту? Чомусь поруч із жінками матюкатися не можна. Звідки пішло таке правило?

ПРОКЛЯТА МАТИ

За однією з версій, виходячи на поле бою, слов'янські воїни починали поливати один одного лайливими словами. Тобто воїни насилали прокляття на весь жіночий рід супротивника. Саме тому слово *матюки* пов'язують з іменником *мати*. Одним із найважливіших призначень лайливих слів у магичних обрядах слов'янських народів було наведення псування на ворога, прокляття його роду. Недарма практично всі нецензурні слова пов'язані з дітородними органами чоловіків і жінок та статевим актом.

ПСИХОЛОГІЯ МАТЮКІВ

Відомий психофізіолог, лікар Леонід Китаєв-Смик, займався багато років проблемою стресу та матюків як його невіддільної частини. Він каже, що людина вдається до матюків у тому разі, коли не впевнена у своїх силах, тобто відчуває свою неповноцінність.

У жінок вживання матюків веде до гормональних порушень. Косметологи помітили, що ті клієнтки, які не можуть жити без матюків, більше за інших страждають від підвищеної волохатості кінцівок. Голос таких жінок згодом стає нижчим (Л. О. Китаєв-Смик, *Психофізіологічні та соціально-психологічні аспекти сексуальних інвектив і «лайливої мови»*). Мої спостереження за тими, хто мене оточує, кажуть, що жінки, які дуже часто використовують матюки, страждають від жіночих захворювань і мають проблеми з дітонародженням.

НІ МЕЖАМ

Матюки демонструють готовність порушити табу, переступити певні межі. Тому матюки дуже популярні в середовищі злочинців і не використовуються в середовищі інтелігенції. Згідно з проведеними опитуваннями, ненормативна лексика є більш поширеною серед молоді, ніж серед людей старшого віку. Імовірно, тому, що молодь якраз прагне порушувати табу та переступати межі. Збереглося висловлювання Івана Грозного щодо цього: *Не личить чоловікам благородним сваритися, як простолюдинам.*

ВЛАДА СЛІВ

Соломон багато сотень років тому записав: *Смерть та життя — у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає (Приповісті 18:21).*

Нейробіолог Ендрю Ньюберг та експерт у галузі спілкування Марк Роберт Волдман стверджують, що слова мають прямий вплив на роботу мозку: *Злі слова посилюють у мозок тривожні сигнали, частково зупиняючи роботу центрів, які відповідають за логіку та усвідомлення (Е. Ньюберг, М. Р. Волдман, Слова, здатні змінити свідомість).*

У мене є двоє знайомих, які внаслідок сильної травми дуже заїкаються. Один із них перестає заїкатися, коли починає матюкатися. А інший перестає заїкатися, коли співає християнських пісень. Якщо розглядати матюки як заклинання, а християнський спів як молитву, висновок зробити нескладно. Дві сили борються за людину. Яка з них переможе — вирішує сама людина.

НАЙКРАЩИЙ ШЛЯХ

Біблія з любов'ю переконає: *Нехай жодне слово гниле не виходить із уст твоїх, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує (Ефесян 4:29).*

Чим серце наповнене, те говорять уста, — сказав Ісус. І ти, мабуть, звернув увагу на цю закономірність. Якщо людина наповнена добрим і любов'ю, її слова не шкодять іншим. І навпаки, якщо всередині людини є гіркота та гнів, вона намагається поранити й образити словом.

Ти маєш право вибирати, що робити зі своїм мовленням, кого покликати до себе в помічники словами, що вилітають із рота. Ти можеш вирішити бути гнилим болотом або ароматним лугом. І тільки ти вирішуєш, кому поклонятися та служити.

Надія СЕЛЕЗНЬОВА, <https://proekt7d.ru>

Мені пощастило. Можна так сказати. Мій перший Ісус був цілком симпатичний і добрий: він дивився на мене з маленької іконки, якимось дивно склавши пальці. У нього були великі сумні очі, але вони не лякали. Коли в кімнаті нікого не було, я часто діставала цю іконку з письмового столу та розмовляла з зображенням на ній сумним чоловіком.

Думаю, живий Бог, спостерігаючи за цим, дуже захотів, щоб я відірвала свій погляд від картинки та пізнала справжнього Ісуса. Він зробив для цього все можливе зі Свого боку. Я відкрила Йому двері душі, і з того часу Він зі мною. Тепер мені не потрібна картинка. І ніхто мені не доведе, що Бога немає. Це немовби хтось почав мене перекопувати, що мій найкращий друг чи мої батьки — вигадка.

Що я дізналася про Ісуса за цей час?

☉ Він мене любить. Любить не тільки, коли я правильна та хороша. Любить навіть тоді, коли я на дні. Якось я виявила себе останньою грішницею. Ніколи б не подумала, що це станеться зі мною. Я раніше вважала, що такі занепаля люди дуже далекі від Бога, що вони не можуть спілкуватися з Ним. Але, на превеликий подив, я зробила відкриття: Ісус не відвернувся від мене. Він був зі мною там, на самому дні життя. Він не засуджував. Він вірив у мене, Він простягав руку й запевняв у любові. І Він мене витяг. Врятував і навчив не дивитися з погордою на занепалях людей, які ведуть свої життєві битви. Хоч би як низько ми впали, любов Ісуса сходить і туди.

☉ Він усім дає рівні шанси. Зараз поясню. Багато людей надто справедливі. Справедливі без ласки. Наробив шкоди — діставай по заслугі. І ми дивимося на Бога через призму цієї нашої власної справедливості, міркуючи так: ця людина хороша — їй до раю, а ця ні — їй не бачити раю.

Що я знаю про Ісуса

А чи думаємо ми під час таких міркувань, що люди народжуються в різних сім'ях, у різних умовах? Які шанси в дитини алкоголіків стати гідною людиною? А Бог усім дає рівні шанси. Він помер одного разу й за дрібні гріхи добрих людей, і за великі гріхи найзапекліших лиходіїв. І сказав, що люди спасаються за допомогою віри в Його заслуги, а не використовуючи зароблені бонуси. Сама собою навіть хороша людина недостатньо хороша.

Вхід на небо здійснюється не за принципом зовнішнього незалежного оцінювання (хто більше набрав балів). Там будуть ті, хто зміг належним чином оцінити те, що Ісус зробив для них. А що Він зробив? Він узяв на Себе покарання (за справедливостю ж має бути покарання!) за всі наші гріхи — і великі, і дрібні. І бути спасеним, виявляється, дуже просто: треба вірою прийняти подвиг Ісуса й розкаятись у гріхах.

Усі ми грішники (хтось більше, хтось менше), і всі потребуємо Спасителя. Встаючи з колін після молитви покаяння, *добрі й погані* однаково чисті в очах Бога, що простив тих та інших.

☉ Ісус — Бог і людина одночасно. Це важко зрозуміти. Точ-

ніше, неможливо. У Біблії це названо таємницею благочестя. Але суть така: Бог став одним із нас, щоб ми могли стати як Він. Ісус, народившись від дівчини на ім'я Марія, успадкував людську природу. Він стикався з тими самими проблемами та випробуваннями, які переживаємо ми з вами. Він не далекий Бог, нездатний співчувати нам. Він Той, хто на Собі відчув те, що випадає на нашу долю. Він *може співчувати слабостям нашим*, тому що *випробуваній в усьому, подібно до нас, окрім гріха (Євреїв 4:15).*

☉ Ісус скоро прийде! Це не чергове сектантське пророцтво. Це є однозначна звістка Біблії. Це найбільша християнська надія. Чекає залишилося недовго: *Бо ще «мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде!» (Євреїв 10:37).* Він прийде, щоб я могла подивитися у Його очі — не намальовані, а справжні. Прийде, щоб ми були разом. Прийде, щоб покласти край стражданням і злу, щоб подарувати зустріч із померлими коханими. Він обов'язково прийде!

Піду поговорю з Ісусом. Скучила.

Олена КУДІНОВА,
<https://proekt7d.ru>

Стати людиною? Заради чого?

Чому ж Ти приходив на землю, Ісусе Христе, і що Ти даси мені?

Кілька днів тому я сиділа на березі озера та спостерігала за хвилями, що б'ються об берег. У чому сенс життя? — ось запитання, над яким я розмірковувала. Впевнена, подібні думки рано чи пізно виникають у кожної людини.

Напевно, якби це запитання мені поставили п'ять років тому, я б розгубилася. Можливо, тихо прошепотіла б: *Не знаю...* Але з приходом у моє життя Ісуса все змінилося. Воно заграло фарбами, з'явилося чітке розуміння, чого я хочу.

Відповідаючи на це запитання сьогодні, я скажу: *Мій сенс життя в Ісусі*, і це будуть не просто слова. Я хочу жити так, як Він. Хочу думати, любити, приймати всіх так, як Він. І звичайно, я чекаю зустрічі з Ним.

Якось у мене запитали: *А навіщо Ісус приходив на землю?* Він прийшов, щоб подружитися зі мною. Став доступним, відчутним, реальним. Хто захоче товаришувати з ефемерним небесним духом? Це незрозуміло для нас, складно та надто заплутано.

Тому Ісус наважився на такий крок. Залишив небесний світ, де Його всі поважали, вихваляли й любили, і прийшов до нас. Тут Ісуса чекало багато випробувань, труднощів та ворожості. Він втомлювався, плакав, радів, працював, навчався... Жив. Як це робить кожен із нас. Але нині я точно знаю, що Ісус розуміє мене, адже Він переживав таке. Він пройшов через усе, щоб ми могли відкритися перед Ним повністю.

Живучи тут, на землі, Ісус показав дуже яскравий і сильний приклад того, як треба жити. Він був втіленням мудрості та любові, ніжності та світла. Особисто для мене Ісус це приклад для наслідування. І коли мені кажуть, що мої ідеали надто високі, я погоджуюсь. Адже Ісус справді великий! Великий, і водночас такий про-

стий... Він готовий торкатися кожного, заліковуючи рани. Завжди добирає слова віхи та підтримання для тих, кому погано. Може просто посідіти та поспілкуватися з людьми за обіднім столом. Попросити води, бо хоче пити. Узяти на руки дітей та обійняти їх. Подивитися з добротою й любов'ю, усміхаючись. Ісус відкритий... І хай сьогодні Він не ходить вулицями нашого міста, але ми точно знаємо, що таке було. На сторінках Біблії історії оживають. Читаючи, я бачу Його образ на кожній сторінці й тішуся. Радію, що Він був, є та буде.

Я кажу всім, що Ісус мій Друг. Багато хто дивується: *Невже можна дружити із Самим Богом? Як?*

Для мене дружба — це насамперед взаємини. Це спілкування, яке ґрунтується на любові та прийнятті. Я часто розмовляю з Ним. Тоді, коли мені добре. І коли погано — теж. Звертаюся за порадою, шукаю Його волі. Справді важливо знати, як Він бачить те чи інше питання в моєму житті. Тому що я повністю довіряю. Ще більше починаю довіряти, проходячи з Ісусом через складні моменти. Він тримає за руку й ніколи не зраджує.

Чи відповідає Ісус? Звісно так! Через Біблію, думки, розмови з людьми, природу тощо. Наші діалоги насичені та радісні. Після цього мені легше та спокійніше на душі.

А ще в дружбі я ціную безкорисливість і жертвність. У мене багато друзів, але жоден із них не вмирав за мене. І навряд чи хтось погодився б віддати своє життя за моє. Ніхто. Окрім Ісуса. Це дивує, змушує тремтіти, радіти, плакати та співати одночасно. Мене переповнює подяка за жертву на хресті, яку особисто віддав за мене. Жертву любові великого й такого доступного та зрозумілого мені Бога.

Ісус прийшов любити. Щоб обійняти. Щоб послужити. Щоб стати Другом.

Для всіх нас, які живуть у XXI столітті, Ісус — це надія, любов і благодать. І щоб знайти все це — просто потрібно зробити перший крок. Спробуй сказати Йому: *Привіт!* Упевнена, ти почуєш тихе, ніжне: *Привіт, доно/синочку!* Як же *Я на тебе чекав!* Він обійме тебе та зрозуміє все-все. Ісус хоче спілкуватися з тобою. Але чи хочеш цього ти?

Вікторія ЖЕЛТУХІНА,
<https://proekt7d.ru>

Як я можу пробачити тим, хто згрішив проти мене?

Щодо кожної людини в певний момент її життя чинили неправильно, ображали та грішили. Як ми маємо реагувати, коли таке трапляється? Згідно з Біблією, ми маємо пробачити. В **Ефесян 4:32** мовиться: *А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив! Про те саме йдеться й у Колоссян 3:13: Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!* Провідна думка в цих двох текстах полягає в тому, що нам треба прощати інших, як і Бог пробачив нам. Чому ми пробачаємо? Тому, що самі були пробачені!

Пробачити було б просто, якби нам можна було робити це лише щодо тих, хто просить про це в печалі й каятті. Але Біблія каже, що ми маємо прощати тих, хто згрішив проти нас, — усіх, без будь-яких умов і винятків. Відмова щиро пробачити людині демонструє почуття образи, болю та гніву, жодне з яких не має бути притаманне християнину. У Господній молитві ми просимо Бога пробачити гріхи наші, як і ми пробачаємо тим, хто згрішив проти нас (**Матвія 6:12**). У **Матвія 6:14–15** Ісус сказав: *Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших.* У світлі інших біблійних текстів, які говорять про Божественне прощення, вищезгадані вірші дають нам зрозуміти, що люди, які відмовляються прощати інших, самі не відчули Божого прощення.

Завжди, коли ми порушуємо Божі заповіді, ми грішимо проти Нього. Завжди, коли ми чинимо неправильно проти іншої людини, ми грішимо не тільки проти неї, а і проти Бога. Бачачи велич Божої ласки в прощенні всіх наших гріхів, ми можемо усвідомити, що в нас немає права забирати цю ласку в інших. Ми згрішили проти Бога непомірно більше, ніж будь-яка людина може згрішити проти нас. Якщо Бог пробачає нам, то як ми можемо відмовлятися пробачити іншим через такі дрібниці? Притча Ісуса, записана в **Матвія 18:23–35**, є разючою ілюстрацією цієї істини. Бог обіцяє, що, коли ми прийдемо до Нього просити прощення, Він дасть нам його (**1 Івана 1:9**). Прощення, яке даруємо ми, не має мати обмежень, так само як і неосяжне Боже прощення (**Луки 17:3–4**).

Чому Бог наказав Авраамові принести в жертву Ісаака?

Авраам завжди у своєму житті виявляв покору Богові, але жодне випробування не могло бути важчим, ніж те, що описується в **Книзі Буття (розділ 22)**. Бог наказав: *Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісаака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі (Буття 22:2)*. Це було приголомшливою вимогою, оскільки Ісаак був сином обітниці. Як Авраам мав відреагувати? Негайно послушавшись, рано-вранці наступного дня він вирушив у подорож разом із двома слугами, віською і своїм улюбленим сином Ісааком, узявши дрова для жертвопринесення. Його беззаперечний послух незрозумілий для нього Божій вказівці прославив Бога та став прикладом для нас. Коли ми слухняні, як Авраам, і віримо, що Божий план для нас є найкращим із можливих сценаріїв, ми звеличуємо Його характер і славимо Його. Послух Авраама цій вказівці звеличив Божу любов, надійність і милосердя. Віра Авраама в Бога, Якого він пізнав і полюбив, привела його до лав героїв віри в **Посланні до євреїв (розділ 11)**.

Бог ставить віру Авраама за приклад усім, хто жив після нього, як єдиний спосіб спасіння. У **Буття 15:6** мовиться: *І ввірував Аврам Господеві, а Він залічив йому те в праведність.* На цій істині ґрунтується християнська віра, що підкреслюється в **Римлян 4:3** та **Якова 2:23**. Праведність, яка була зарахована Авраамові, є тією ж праведністю, що зараховується нам, коли ми вірою приймаємо Божественну жертву за наші гріхи — Ісуса Христа: *Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом,*

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

щоб стали ми Божою праведністю в Нім! (**2 Коринтян 5:21**).

На історії Авраама ґрунтується новозавітне вчення про викуплення — жертву Господа Ісуса Христа на хресті за гріхи людства. Багато століть по тому Ісус сказав: *Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій, — і він бачив, і тішився (Івана 8:56)*. Нижче наводяться деякі паралелі між цими двома біблійними історіями.

☉ Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісаака... (**Буття 22:2**); Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого... (**Івана 3:16**).

☉ Піди собі до краю Морія (**Буття 22:2**). Вважається, що в цьому місці через багато років було збудоване місто Єрусалим, під стінами якого був розп'ятий Ісус (**Євреїв 13:12**).

☉ І принеси там його в цілопалення (**Буття 22:2**); Христос був умер ради наших гріхів за Писанням (**1 Коринтян 15:3**).

☉ І взяв Авраам дрова для цілопалення, і поклав на Ісаака (**Буття 22:6**); ніши Свого хреста (**Івана 19:17**).

☉ А де ж ягня на цілопалення? (**Буття 22:7**). Іван Хреститель сказав: *Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!* (**Івана 1:29**).

☉ Ісаак виявив покору батькові, виявивши готовність стати жертвою (**Буття 22:9**). Ісус молився: *Отче Мій, коли можна, нехай обміне ця чаша Мене. Та проте, — не як Я хочу, а як Ти (Матвія 26:39)*.

☉ Воскресіння (Ісаака — у переносному розумінні та Ісуса — насправді): *Вірою Авраам, випробований, привів на жертву Ісаака, і мавши обітницю, приніс однородженого, що йому було сказано: «В Ісакові буде насіння тобі». Бо він розумів, що Бог має силу й воскресити з мертвих, тому й одержав його на прообраз (Євреїв 11:17–19); Він (Ісус) був похований, і... третього дня Він воскрес за Писанням (1 Коринтян 15:4)*.

Що означає бути християнином, народженим згори?

Що означає бути християнином, народженим згори? Біблійний уривок, записаний в **Івана 3:1–21**, відповідає на це запитання. Господь Ісус Христос розмовляє з Никодимом, видатним фарисеєм і членом Синедріону (юдейського уряду). Никодим прийшов до Ісуса вночі, щоб поставити Йому запитання, які турбували його.

У розмові з Никодимом Ісус сказав: *...«Поправді, по правді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Никодим Йому каже: «Як може людина родитися, буди старою? Хіба може вона ввійти до утробі своєї матері знову й родитись?» Ісус відповів: «Поправді, по правді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є Дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори» (Івана 3:3–7)*.

Никодим мав реальну потребу. Він потребував зміни власного серця, тобто духовного перетворення. Нове народження — народження згори — відбувається тоді, коли людина повірила в Бога й дістала вічне життя (**2 Коринтян 5:17**; **Тита 3:5**; **1 Петра 1:3**; **1 Івана 2:29**; **3:9**; **4:7**; **5:1–4**, **18**). В **Івана 1:12–13** зазначається, що народження людини згори також означає дістання нею статусу Божої дитини через віру в ім'я Ісуса Христа.

Звідси виникає логічне запитання: *Чому людина має народитися згори?* Апостол Павло в **Ефесян 2:1** говорить: *І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи... Жителям Риму в Римлян 3:23 апостол написав: *...бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави... У зв'язку з цим людина потребує народження згори, щоб дістати прощення своїх гріхів і налагодити взаємини з Богом.**

Як це відбувається? Текст **Ефесян 2:8–9** стверджує: *Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Коли хтось є спасений, то тільки через те, що дістав народження згори, духовне оновлення, і через нове народження тепер є Божим дитям. Вірити в Ісуса Христа, який заплатив ціну гріха, померши на хресті, й означає бути духовно народженим згори: Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове... (2 Коринтян 5:17)*.

Якщо Святий Дух спонукає вас прийняти Господа Ісуса Христа як вашого Спасителя, тоді вам потрібно народитися згори. Чи бажаєте ви помолитися молитвою каяття та стати новим творінням у Христі сьогодні?

А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога (Івана 1:12–13)

Якщо так, то ухвалюйте рішення про покаяння прямо зараз.

Чому хрещення важливе для християн?

Християнське хрещення є одним із таїнств, запроваджених Ісусом для церкви. Незадовго до Свого вознесіння Він сказав: *Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! (Матвія 28:19–20)*. Ці слова вказують на те, що відповідальність церкви полягає в тому, щоб навчати слова Ісуса, навчати людей і хрестити їх. Це потрібно робити всюди (всі народи) й аж до кінця віку. Отже, навіть якби не було жодних інших підстав, хрещення важливе, тому що Ісус заповів так чинити.

Хрещення практикувалося ще до утворення церкви. У стародавні часи юдеї хрестили новонавернених, щоб продемонструвати їхню очищену природу. Іван Хреститель використовував хрещення, щоб приготувати шлях для Господа, вимагаючи, щоб усі — не лише язичники — хрестилися, тому що всім необхідно було покаятися. Однак хрещення Івана, що символізувало покаяння, не є тим же, що і християнське хрещення, яке ми бачимо в **Дії 18:24–26** та **19:1–7**. Християнське хрещення має глибше значення.

Хрещення має здійснюватися в ім'я Отця, Сина та Святого Духа — саме це робить його християнським. Через це таїнство людина допускається до церковної спільноти. Дістаючи спасіння, ми хрестимося Духом у Тіло Христа, яким є церква. У **1 Коринтян 12:13** мовиться: *Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним.* Хрещення водою є відтворенням хрещення Духом.

Християнське хрещення є способом, за допомогою якого людина робить публічне визнання віри й учеництва. Перебуваючи у воді, людина наче каже: *Я сповідаю віру в Христа; Ісус очистив мою душу від гріха, і тепер я маю нове, освячене життя.*

Хрещення ілюструє смерть, поховання та воскресіння Христа. Водночас воно також символізує нашу смерть для гріха та нове життя в Христі. Коли грішник приходить до Господа Ісуса, він умирає для гріха (**Римлян 6:11**) і воскресає для нового життя (**Колоссян 2:12**). Отже, занурення у воду символізує смерть для гріха, а поява з води — очищене, святе життя, що є наслідком спасіння. **Римлян 6:4** подає це так: *Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя.*

Висловлюючись простою мовою, хрещення є зовнішнім свідченням внутрішніх змін у житті вірянина. Християнське хрещення є актом послуху Господу після спасіння; хоча воно тісно пов'язане зі спасінням, воно не є умовою для спасіння. Біблія в багатьох місцях показує нам, що порядок подій має бути таким: 1) людина з вірою звертається до Господа Ісуса та 2) проходить обряд хрещення. Цю послідовність ми бачимо в **Дії 2:41**: *Отож ті, хто прийняв його (Петра) слово, охристилися (див. також Дії 16:14–15)*.

Людина, що повірила в Ісуса Христа, має бажати охреститися якомога швидше. У **Дії 8** Пилип благословив про Ісуса ефіопського скопця. *І, як шляхом вони їхали, прибули до якоїсь води. І озвався скопць: «Ось вода. Що мені заважає хреститись?» (Дії 8:35–36)*. Вони відразу зупинились, і Пилип охрестив цю людину.

Хрещення ілюструє отожднення вірянина зі смертю, похованням і воскресінням Христа. Усюди, де проповідується Євангеліє, люди мають хреститися.

Біблія та космос. Цікаві факти

Можливо, ви здивуєтеся, дізнавшись, що Біблія є досить докладним астрономічним текстом. Деякі біблійні персонажі, такі як Йов, Давид і Авраам, мали феноменальне розуміння космосу — розуміння, що корениться в Божому одкровенні. І багато в чому Біблія випередила наукові відкриття на тисячоліття.

Сонце розміром більше, ніж Місяць

І вчинив Бог обидва світила великі, — світило велике, щоб воно керувало днем, і світило мале, щоб керувало ніччю, також зорі (Бут. 1:16).

Цей біблійний текст написано приблизно в XV столітті до нашої ери. Це означає, що Бог через біблійний текст показав цей факт раніше за науку та філософію на дванадцять століть.

Перші спостереження за розмірами Сонця та Місяця було зроблено Аристархом Самоським у III столітті до нашої ери. Він дійшов висновку, що Сонце більше за Місяць.

Зірки на небі незліченні

Тоді, коли людському оку було видно менш ніж п'ять тисяч зірок, Бог сказав, що зірки на небі незліченні.

І як незчисленні ті зорі небесні, а морський пісок незмірний, так помножу насіння Давида, Мого раба, та Левитів, що служать Мені! (Єр. 33:22).

Тільки в XVII столітті Галілей побачив неосяжність нашого Всесвіту за допомогою свого нового телескопа. Сьогодні астрономи підраховували, що є десять тисяч мільярдів трильйонів зірок — це одиниця з двадцятьма п'ятьма нулями! Наприклад, величезний двосотдвіймовий (5,08 м) телескоп у Паломарській обсерваторії в Каліфорнії показує безліч зірок, які насправді неможливо порахувати.

Виходить, твердження Святого Письма були точнішими: зірки неможливо порахувати.

Бог створив світила на небі, щоб вони стали знаками, і часами умовленими, і днями, і роками (Бут. 1:14–16)

Тепер ми знаємо, що рік — це час, за який Земля здійснює один оберт навколо Сонця. Пори року зумовлені зміною становища Землі відносно Сонця. Фази Місяця йдуть одна за одною з такою самою точністю, як годинник, і становлять місячний календар. Еволюція вчить, що космос виник випадково, але Біблія погоджується з очевидними фактами: *І місяця Він учинив для означення часу, сонце знає свій захід (Пс. 103:19).*

Земля займає особливе місце серед усіх планет та зірок, що заповнюють космос

Той факт, що Земля була призначена спеціально для проживання людини, знайшов віддзеркалення в Писанні: *Небо, — небо для Господа, а землю віддав синам людським! (Пс. 113:24); Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих... І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх... (Дії 17:24, 26).*

Факт дивовижної пристосованості Землі для життя людини особливо явно виділяється на тлі загальновідомих наукових відомостей, що стосуються умов

життя на інших планетах. Дослідження в межах національної космічної програми, безперечно, доводять, що на жодній із планет Сонячної системи існування життя неможливе ні нині, ні в минулому.

Земля була створена для біологічного життя

Гармонія та краса флори й фауни відрізняють Землю від інших планет.

Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, — на проживання на ній Він її вформував. Я — Господь, і нема більше іншого Бога! (Іс. 45:18).

Учені виявили, що найбільш фундаментальні характеристики нашої Землі та космосу настільки тонко налаштовані, що якби хоч одна з них була хоч трохи іншою, то того життя, яке ми знаємо, не могло б бути. Це

називається антропним принципом, і він узгоджується з Біблією, де мовиться, що Бог створив Землю для проживання.

Кожна зірка унікальна

Інша слава для сонця, та інша слава для зір, — бо зоря від зорі відрізняється славою! (1 Кор. 15:41).

За століття до появи телескопа Біблія проголосила те, що знали лише Бог та ангели: кожна зірка відрізняється за розміром та яскравістю!

Він називає зірки за іменами

Псалмоспівець дає нам об'єктивний, науковий стандарт, яким можна виміряти знання та силу Господа: *...вираховує Він число зорям, і кожній із них дає ймення. Великий Господь наш, та дужий на силі, Його мудрости міри нема! (Пс. 146:4–5).*

Астрономи не можуть порахувати кількість зірок у Всесвіті. Проте вони говорять нам, що їх мільярди мільярдів. Але Бог знає точну кількість зірок. Він має безпосередній контакт із кожною з них і контролює їх рух. Рух зірок настільки абсолютно точний і надійний, що астрономи можуть математично обчислити, де кожна зірка була тисячі років тому або де вона буде тисячі років по тому.

Але давайте не приписувати цю точність якійсь бездушній, безликий силі чи закону. За всім цим стоїть неосяжна мудрість Творця, чий промисел простягається до найдалішх куточків Його Всесвіту.

Ба більше, псалмоспівець говорить нам, як Бог контролює зірки: Він називає кожен з них на ім'я. У Біблії ім'я виражає сутність індивідуального характеру особистості чи об'єкта, який називають. Для Бога навіть зірки не просто бездушні утворення

матерії, які визначаються лише розташуванням і величиною. Кожна має своє власне ім'я. Кожна відповідає на це ім'я, коли його Бог називає.

Якщо Бог так ставиться до зірок, то до Своїх власних синів і дочок поготів! Ви колись відчували себе загубленим у величезному Всесвіті? Чи виникає у вас запитання: *Чи значу я щось?* Тоді вислухайте свого Творця, який є також вашим Викупителем: *...Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє. Мій ти! (Іс. 43:1).*

Матерія утворена з невидимих частинок

Те, що матерія утворена з невидимих атомів, які в щільному співвідношенні стають видимими, було відкрито лише в XX столітті.

Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме (Євр. 11:3).

У Біблії описані зоряне скупчення Плеяди та сузір'я Оріон

Чи зв'яжеш ти зав'язки Волосожару (Плеяд), чи розв'яжеш вкки в Оріона? (Йов 38:31).

Загадкові слова! Учені билися над їхньою розгадкою багато століть. Цікаво, що текст було написано чотири тисячі років тому, а пояснення знайшли лише в шістдесяти роках XX століття. З'ясувалося, що зірки в Оріоні пов'язані гравітацією, тоді як зоряне скупчення Плеяди вільне й розпадається, тому що гравітації скупчення недостатньо, щоб зв'язати групу разом.

Чотири тисячі років тому Бог запитав Йова: *Чи можеш ти зв'язати вузол сузір'я Плеяд, і розв'язати пута Оріона?* (переклад В. Громова).

Про такі речі неможливо було дізнатися без потужного телескопа! Звідки були такі астрономічні знання чотири тисячі років тому?

Біблія порівнює кількість зірок із кількістю піщинок на березі моря

...Благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножупотомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє наслідую брами твоїх ворогів (Бут. 22:17).

Тому й від одного, та ще змертвілого, народилось так багато, як зорі небесні й пісок незчислений край моря (Євр. 11:12).

Дивно, але загальні оцінки кількості піщинок можна порівняти з оцінкою кількістю зірок у Всесвіті.

Всесвіт розширюється

У кількох місцях Біблії мовиться про те, що Всесвіт був простягнутий/розтягнутий, або розширений (Йов 9:8; Іс. 42:5; Єр. 51:15; Зах. 12:1). Напри-

клад, в Іс. 40:22 йдеться про те, що Бог *...небо простяг, мов тканину тонку, і розтягнув Він його, мов намета на мешкання.* Це означає, що з моменту свого створення Всесвіт став більшим у своїх розмірах. Бог простягнув його. Він розширив його (і, мабуть, досі розширює).

Розтягує небо Він Сам, і ходить по морських висотах... (Йов 9:8). На початку XX століття вчені здебільшого (включно з Ейнштейном) вважали, що Всесвіт статичний. Коли світ вірить у щось, а Біблія вчить, що це зовсім навпаки, завжди з'являється спокуса подумати, що Бог щось записав неправильно. Але Бог ніколи не помиляється!

Потім у 1929 році астроном Едвін Хаббл показав, що далекі галактики віддаляються від Землі, та що далі вони віддаляються, то швидше вони рухаються. Це відкриття викликало революцію у сфері астрономії. Ейнштейн визнав свою помилку, і сьгодні астрономи здебільшого згодні з тим, що сказав нам Творець тисячоліття тому: *Всесвіт розширюється!*

Сьогодні сучасні астрономи здебільшого вірять у те, що Всесвіт розширюється. Це розширення є природним результатом фізичного закону, який відкрив Ейнштейн, — загальної теорії відносності. Ба більше, є емпіричні дані, що підтверджують факт того, що Всесвіт справді розширюється. У двадцятих роках XX століття астрономи виявили, що практично всі зоряні скупчення переміщуються відносно один одного; це вказує на те, що весь Всесвіт розширюється.

Дуже цікаво, що Біблія розповідала про Всесвіт, що розширюється, за тисячі років до того, як вчені це виявили.

Земля плаває в космічному просторі

Розгляньмо дуже цікавий вірш — Йов 26:7. У ньому йдеться про те, що *...на нічому Він (Бог) землю повисив.* Хтось може уявити, що Бог повисив Землю як іграшку на новорічну ялинку, але тільки в порожньому космічному просторі.

Цей вірш висловлює (поетичним чином) те, що Земля не підтримується жодним іншим об'єктом, — щось цілком неймовірне й неприродне для стародавніх письменників. Земля насправді плаває в космічному просторі. Земля буквально висить ні на чому, як про це і вчить Біблія.

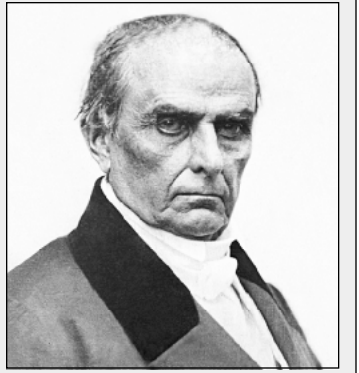
Висновок

Великий математик та астроном Кеплер, який так добре пояснював багато законів, за якими влаштований Всесвіт, закінчує одну зі своїх книг (*Гармонія світу*) таким виявом своїх почуттів: *Дякую Тобі, Господи та Творцю, що Ти дав мені радість насолоджуватися Твоїм творінням, тому що я захоплююсь роботою рук Твоїх. Я показав людям славу Твоїх справ, наскільки мій обмежений розум зміг вмістити їхню нескінченність. Якщо я сказав щось недостойне Тебе або шукав своєї власної слави, будь милосердний та вибач мені.*

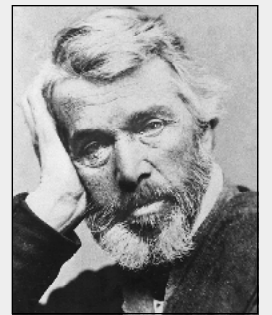
Як це можливо? Звідки автори Біблії мали розуміння Всесвіту, якого не вистачало іншим? Ці люди поклалися на одкровення від Бога! Вони слухали Творця Всесвіту! На завершення зазначимо, що більша частина того, що написано в Біблії, підтверджується наукою.

bible-facts.org

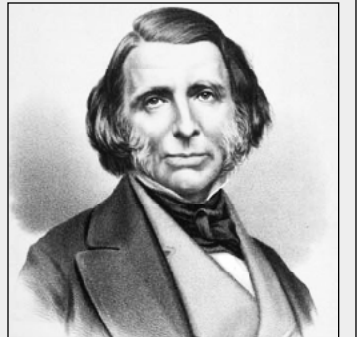
Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Даніель ВЕБСТЕР, американський політик, державний секретар США: «Якщо є щось гідне поваги в моїх думках і стилі, я віддаю честь моїм батькам, які з раннього дитинства прищепили мені любов до Священних Писань. Якщо ми дотримуватимемося принципів, яких навчає Біблія, наша країна буде в стані постійного благоденства. Але якщо ми й наші нащадки знехтуємо настановами та авторитетом цієї книги, то можна сміливо сказати, що нас спіткає раптова катастрофа й перетворить нашу славу на глибоке безслав'я».

Томас КАРЛАЙЛ, британський (шотландський) письменник, історик і філософ: «Біблія є найвірнішим висловленням, коли-небудь зробленим літератами нашого алфавіту, що вийшли з душі людини, через яке, ніби через Богом відчинене вікно, усі люди можуть подивитися на тишу вічності та розпізнати вдаліні проблески давно забутого будинку».

Джон РАСКІН, англійський письменник, художник, теоретик мистецтва, літературний критик і поет: «Якщо у всьому тому, що я написав, є якась цінність, то це тому, що в дитинстві моя мати щодня читала мені місця Біблії та щодня намагалася заучувати ці місця напам'ять».

<http://blago.dp.ua/aphorism>

ПРО ЖОРСТОКІСТЬ У БІБЛІЇ

Багато хто називає християнство кривавою релігією, Біблію — кривавою книгою, а Бога — жорстоким і кривавим. Але це не так. І сьогодні ми з вами про це поговоримо.

Розглянемо основні звинувачення, які висуваються біблійному Богу!

I. ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ СТАРОГО ЗАВІТУ

Навіщо Богові потрібні були криваві жертви?

1. Жертвоприношення до Закону

Божий Закон вимагав приносити в жертву за гріх тварину, і тільки тоді гріх прощався (**Левит 4:27–35; Левит 5:7–10**). І цей принцип був відомий людям задовго до того, як Господь дав народові Ізраїлю Свій Закон.

☉ Коли Адам і Єва згрішили, Господь дав їм шкіряний одяг, проливши за їхній гріх кров невинної тварини (**Буття 3:21**).

☉ Як нам відомо, Каїн та Авель також приносили жертви Богу. Наприклад, у Біблії мовиться, що Авель приніс Богові жертву від своїх перворідних з отари (**Буття 4:4–5**).

☉ Після Потопу перше, що зробив Ной, — приніс Господеві жертву всеспалення, що було пахощами любими в очах Бога (**Буття 8:20–21**).

☉ Авраам також приносив жертви Всевишньому. Багатьом відома історія про те, як Бог наказав Аврааму принести в жертву його сина Ісаака. Але нам також відомо, що Господь не бажав смерті юнака, а лише випробовував вірність Авраама й тому не допустив смерті Ісаака, але приготував замість нього дикого барана (**Буття 22:10–13**).

2. Ізраїльський народ та жертвоприношення

Пік старозавітної системи жертвоприношень припадає на епоху розвитку єврейської нації. Господь дав Своему народові Закон, якого треба було дотримуватися. Недотримання заповідей вважалося гріхом, прощення якого вимагало принесення певних жертв. У книгах Вихід, Левит і Повторення Закону докладно описується Божий Закон і порядок жертвоприношень.

А. Відповідно до закону тварина для жертвоприношення має бути без пороку: **Левит 1:3** — *Якщо жертва його — цілопалення з худоби великої, то нехай принесе його, самця безвадного; нехай приведе його до скинії заповіді, щоб він був уподобаний перед лицем Господнім.*

Б. Людина, яка приносила жертву, мала ототожнитися з жертвою: **Левит 1:4** — *І покладе він руку свою на голову цілопалення, — і буде йому дано вподобання на очищення від гріхів його.*

В. Потім ця людина мала заколотити тварину: **Левит 1:5** — *І заріже він ягня перед Господнім лицем.*

Г. Якщо людина це робила з вірою, то її гріхи прощалися.

Якщо коротко, Господь наказував людям приносити в жертву тварин для того, щоб вони могли дістати прощення гріхів. Тварина в цьому разі була замісною жертвою, вмираючи замість грішника за його гріхи.

3. Старозавітні жертвоприношення — прообраз жертви Христа на хресті

Принесення в жертву тварин було анульовано з приходом Ісуса Христа. Ісус став істинною замісною жертвою та посередником між людством і його великим Творцем: **1 Тимофію 2:5** — *Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус...*

Як нам тепер відомо, жертви тварин насправді не могли зробити досконалими та безгрішними людей, які приносили ці жертви Богові: **Євреїв 9:9** — *...дари та жертви, що того не можуть вдосконалити, щодо сумління того, хто служить;* **Євреїв 10:4** — *...неможливе, щоб кров биків та козлів здіймала гріхи!*

Жертвоприношення в старозавітні часи були потрібні для того, щоб, по-перше, нагадувати людям про їхні гріхи: **Євреїв 10:3** — *Але в них спомин про гріхи буває щороку... По-друге, жертви були прообразом замісної жертви Ісуса Христа, який помер за гріхи всього світу на хресті.*

Про це добре мовиться у **Євреїв 10:5–10**: *Тому то, входячи в світ, Він говорить: «Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, — в зводі книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!» Він вище сказав, що «жертви й приношення, та цілопалення й жертви покутної, — які за Законом приносяться, — Ти не жадав і Собі не вгодобав». Потому сказав: «Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже». Відміння Він перше, щоб друге поставити. У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз.*

4. Чи є християнство кривавою релігією?

Послання до євреїв пояснює необхідність пролиття крові тварин: **Євреїв 9:16–22** — *Бо де заповіт, там має*

відбутися смерть заповідника, заповіт бо важливий по мертвих, бо нічого не варт він, як живе заповідний. Тому й перший заповіт освячений був не без крові: Коли бо Мойсей сповістив усі заповіді за Законом усьому народові, він узяв кров козлів та телят із водою й червоною вовною та з ісопом, та й покropив і саму оту книгу, і людей, проказуючи: «Це кров заповіді, що його наказав для вас Бог!» Так само і скинію, і ввесь посуд служебний покropив він кров'ю. І майже все за Законом кров'ю очищується, а без пролиття крові немає відпущення.

Однак християнство не є кривавою релігією. Пролиття крові тварин у Старому Завіті лише свідчить про те, наскільки серйозно Бог ставиться до гріха і яке серйозне покарання призначено за гріх — смерть (**Римлянам 6:23**).

Гріх (великий чи маленький) — це дуже серйозний злочин. Здавалося б, гордість — такий незначний гріх, але саме гордість обернула Люцифера на диявола. Аналогічно заздрість Каїна спонукала його вбити рідного брата — Авеля. Недовіра Богові призвела Адама і Єву до непослуху Його заповіді, що спричинило великі прокляття на все людство.

Багато хто вважає християнство кривавою релігією саме за те, що християнство ставиться до гріха з тією самою серйозністю, з якою до нього ставиться Бог.

Крім того, Божа справедливість вимагає карати гріх. Гріх не може бути милосердно прощений і забутий доти, доки Божа справедливість не переможе повністю й остаточно. Саме цим пояснюється необхідність приносити жертви за гріх. Але, як ми підкреслили раніше, кров тварин не знищувала гріхи, а лише на якийсь час покривала їх (**Євреїв 10:4**). Так тривало доти, доки Христос не прийшов і не заплатив Своєю святою кров'ю за гріх. Отже, християнство, на відміну від інших релігій, пропонує розв'язання проблеми гріха.

Так, християнство вимагає карати смертю за гріх, але це єдина релігія, яка веде до життя. Своєю смертю на хресті Ісус Христос дарував тим, хто вірує в Нього, вічне життя. Усе, що від нас треба, — це довірити своє життя Христу й повірити в Його заміну жертву на хресті за наші гріхи. Вірою людина дістає прощення гріхів, спасіння та вічне життя: **Івана 5:24** — *Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя;* **Івана 3:16–18** — *Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого.*

Христос є життя. Усі інші шляхи ведуть до смерті: **Івана 14:6** — *Промовляю до нього Ісус: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене»;* **Дії 4:12** — *І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаситися ми мали.*

Отже, підсумовуючи все сказане вище, дайте відповідь на запитання: яка релігія є кривавою — християнство, яке веде до вічного життя, або всі інші релігії, які обіцяють життя, але ведуть до смерті, тому що не здатні звільнити людину від гріха та покарання за нього?

5. Факти, які рідко беруться до уваги

А. М'ясо є м'ясо

М'ясо принесеної в жертву тварини здебільшого (крім жертви всеспалення та жертви за гріх) з'їдалося людьми, тоді як кров зливалася до основи вівтаря, а нутрощі тварини спалювалися на вівтарі.

Згадайте накази Бога про великдень ягня. Господь сказав: *Нехай ідуть тієї ночі те м'ясо, спечене на огні, та опрісноки. Нехай ідуть його на гірких травах. Не їжте з*

*нього сирового та вареного, звареного в воді, бо до їди тільки спечене на огні, голова його з голінками його та з нутром його. І не лишайте з нього нічого до ранку, а полишене з нього до ранку спалить на огні (**Вихід 12:8–10**).*

Сьогодні ж під час обіду мало хто думає про жорстокість, пов'язану з вбивством тварини, чиє м'ясо було приготовлене на обід.

Б. Закон Божий та людські жертви

На відміну від язичницьких релігій старозавітний закон, незважаючи на всю систему жертвоприношень, забороняв приносити в жертву людей: **Повторення Закону 12:31** — *Не зробиш так Господеві, Богу своєму; бо всяку гидоту, яку Господь зневажив, робили вони богам своїм, бо навіть синів своїх та дочок своїх вони палять в огні для богів своїх;* **Левит 18:21** — *А з насіння (дітей) свого не даси на жертву Молохові, — і не зневажиш Імени Бога свого. Я — Господь;* **Левит 20:1–2** — *І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «І сказав до Ізраїлевих синів: Кожен чоловік із Ізраїлевих синів та з прихоського, що мешкає в Ізраїлі, який дасть із насіння свого Молохові, буде конче забитий, — народ краю закидає його камінням».*

Небесний Батько не тільки не вітає таких жертв, а й забороняє приносити в жертву людей. Чому? Тому що, по-перше, вони створені за образом і подобою Божою. А по-друге, людина грішна, і тому її смерть не може бути приємною для Бога жертвою.

II. ЖОРСТОКІСТЬ СТАРОЗАВІТНОГО ЗАКОНУ

1. Смертна кара

Відповідно до Божого Закону Ізраїльська держава в старозавітні часи мала карати смертю людей, які не корилися Закону Бога. Але подібне покарання мало на меті відновити Божий лад. І тому воно вважалося не знищенням Божого творіння, а відновленням Божого ладу в Його творінні відповідно до Божих законів та заповідей: **Вихід 21:12–15** — *Хто вдарить людину, і вона вмере, той конче буде забитий. <...> А хто вдарить батька свого чи матір свою, той конче буде забитий;* **Вихід 22:18–20** — *Чарівниці не залишиш при житті. Кожен, хто злякається з худобиною, конче буде забитий. Кожен, хто приносить жертву богам, крім Бога Одного, підпадає закляттю.*

Опір Богу і Його Закону є гріх, а гріх — заразна річ. Він діє та поширюється серед людей подібно до вірусу. Смертна кара була введена Богом для того, щоб винищувати гріх і зло з народу Божого.

2. Око за око, зуб за зуб

Усім відомий закон **око за око** зовсім не є несправедливим і жорстоким. Навпаки, він закликає до справедливості та милосердя. Як це розуміти? Та дуже просто. Світ жорстокий, тому що людина жорстока. А відповідь на удар людина відповідає двома ударами. А якщо їй хтось виколє одне око, то вона виколє два, та ще й руку відірве людині, яка виколола око.

Саме тому Бог встановив закон, який забороняв подібну поведінку та закликав людей до справедливості: **Вихід 21:23–25** — *А якщо станеться нещастя, то даси душу за душу, око за око, зуба за зуба, руку за руку, ногу за ногу, опарення за опарення, рану за рану, синяка за синяка.*

III. ВИНИЩЕННЯ ХАНААНСЬКИХ НАРОДІВ

У **1 Самуїлова 15:1–3** мовиться: *І сказав Самуїл до Саула: «Господь послав був мене помазати тебе на царя над народом Його, над Ізраїлем. А тепер послухайся голосу Господніх слів. Так сказав Господь Саваот: Я згадаю, що зробив був Амалік Ізраїлеві, що клав йому перешкоду на дорозі, коли він виходив із Єгипту. Тепер іди, і поб'єш Амаліка, і вчиниши закляттям усе, що його, і не змілосердишся над ним. І позабиваєш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худобини, від верблюда й аж до осла».*

Чому ж Господь Бог наказав ізраїльтянам винищити цілі народи, включно зі старими, жінками та дітьми?

1. Винищення ханаанських народів як Божа кара

Коли Бог закликав Авраама йти з Уру халдейського в Землю Обітовану, Він пообіцяв йому та його насінню дати у вічне користування землю десяти народів — Ханаан: **Буття 15:18–21** — *І того дня склав Господь заповіт з Авраамом, говорячи: «Насінню твоєму Я дав оцю землю від річки Єгипту аж до річки великої, до річки Ефрата: хенеянина, і кенізеянина, і кадмонейянина, і хіттеянина, і перізеянина, і рефеаєянина, і амореянина, і ханаанейянина, і гіргашеянина, і евусеянина».*

Найцікавіше полягає в тому, що Бог не сказав Аврааму, що він уже володіє цією землею. Бог пообіцяв дати цю землю потомству Авраама після певного часу. Ось як про це йдеться в Біблії.

(Продовження на 18-й стор.)

ПРО ЖОРСТОКІСТЬ У БІБЛІЇ

(Закінчення. Початок на 17-й стор.)

А. Спочатку нащадки Авраама потраплять до єгипетського рабства: Буття 15:13–14 — І промовив Господь до Авраама: «Добре знай, що потомство твоє буде приходьком в землі не своїй. І будуть служити вони, і будуть їх мучити чотири сотні літ. Але народ, якому служити вони будуть, Я засуджу; та вони потім вийдуть з великим маєтком».

Б. Після єгипетського рабства нащадки Авраама увійдуть до Ханаану й заволодіють ним: Буття 15:16 — А покоління четверте повернеться сюди, бо досі не повний ще гріх амореянина.

Зверніть увагу на причину, через яку ізраїльтяни винищать ханаанські народи: їхнє беззаконня.

Господь дозволив ізраїльтянам увійти до Ханаану й заволодіти ним, винищивши народи, що раніше жили там, через беззаконня і гріховність цих народів. Доки міра їхніх беззаконь не переповниться, Бог довго терпітиме й чекатиме їхнього покарання. Але колись, згідно з Божим Словом, чаша Божого гніву переповниться. І народ Божий буде інструментом покарання безбожних язичників, що живуть у Ханаані. Так усе і сталося.

2. Винищення ханаанських народів — захист народу Божого

Бог захищає Своїх дітей. Ізраїльтяни були обраним народом Божим — Його дітьми. І Він їх боронив від інших народів.

Звернемося до випадку з амалекітянами (**1 Самуїлова 15:1–3**). Господу Богу, на відміну від нас, відоме майбутнє. І Він знав, що буде з ізраїльтянами, якщо вони не до кінця знищать амалекітян. Тому Бог і дав вказівку Своєму народові винищити амалекітян, щоб вони не прийшли та не напали на ізраїльтян і не винищили народ Божий. Цар Саул засвідчив, що перебив усіх амалекітян, крім їхнього царя Агага: **1 Самуїлова 15:20** — І сказав Саул до Самуїла: «Та я послухався Господнього голосу, і пішов дорогою, якою послав був мене Господь, — і привів я Агага, царя амалекського, а Амаліка зробив закляттям».

Як показала історія, цар Саул сказав неправду, тому що приблизно через двадцять років амалекітяни з новими силами почали нападати на ізраїльські міста під час правління царя Давида: **1 Самуїлова 30:1–3** — І сталося, коли Давид та люди його йшли до Ціклагу, третього дня, то амалекітяни вдерлися до півдня та до Ціклагу, — і побили Ціклаг та спалили його огнем. І позабирали вони до неволі жінок, що були в ньому, від мало до великого, нікого не забили, але забрали, та й пішли своєю дорогою. І прийшов Давид та його люди до того міста, а воно спалене огнем! А їхні жінки, та сини їхні, та їхні дочки — забрані в неволю.

Після того як цар Давид зі своєю армією напав на амалекітян і звільнив поведених у полон людей, чотирьомстам амалекітянам вдалося втекти. Якби цар Саул свого часу виконав наказ Господа, цього б ніколи не сталося... Через кілька століть нащадок Агага — Аман — мало не винищив усіх євреїв (книга Естер). Отже, неповна покора Саула мало не закінчилася повним знищенням ізраїльського народу. Бог це все передбачив, і саме тому наказав Ізраїлю винищити амалекітян.

3. Винищення хананців — запобігання розбещенню народу Божого

Щодо жителів Ханаана Бог наказав таке: **Повторення Закону 20:16–18** — Тільки з міст тих народів, які Господь, Бог твій, дає тобі на володіння, не позоставиш при житті жодної душі, бо кінче вчиниш їх закляттям: Хіттеянина, і Амореянина, і Ханаанеянина, і Перізеянина, і Хввєянина, і Євусеянина, як наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб вони не навчили вас робити такого, як усі їхні гідоти, що робили вони богам своїм, бо тоді згрішите ви перед Господом, Богом своїм.

Ізраїльтяни не виконали цей наказ належним чином. І те, про що попереджав Господь, сталося саме так, як Він це передрік: **Вихід 23:31–33** — І покладу границю твою від моря Червоного й аждо моря Філістимського, і від пустині аж до річки, бо дам в вашу руку мешканців цього краю, — і ти виженеш їх перед собою. Не складай умови з ними та з їхніми богами. Не будуть сидіти вони в твоїм краї, щоб

не ввести тебе в гріх супроти Мене, коли будеш служити їхнім богам, бо це буде пастка тобі; **Суддів 2:1–3** — І прийшов Ангел Господній з Гіргалу до Бохіму, та й сказав: «Я вивів вас із Єгипту до того краю, що присягнув був вашим батькам. І сказав Я: не зламаю Свого заповіту з вами повіки! А ви не складете заповіту з мешканцями цього краю, їхні жертвники порозбиваєте, — та не слухали ви Мого голосу. Що це ви зробили? І Я теж сказав: Не прожену їх від вас, і вони стануть вам терням у боки, а їхні боги стануть вам пасткою»; **1 Царів 11:4–8** — І сталося на час Соломонової старости, жінки його прихилили його серце до інших богів; і серце його не було все з Господом, Богом, як серце його батька Давида. І пішов Соломон за Астартою, богинею сидонською, та за Мілко-

Мал. Ігоря ОСОКИНА

мом, гідотою аммонітською. І робив Соломон зле в очах Господніх, і не йшов певно за Господом, як його батько Давид. Тоді Соломон збудував жертвника для Кемоша, моавської гідоти, на горі, що навпроти Єрусалиму, та для Молоха, гідоти аммонських синів. І так він зробив для всіх своїх чужинних жінок, що кадили та приносили жертви для своїх богів; **1 Царів 14:23–24** — І також вони будували собі жертвники на пагірках, і стовпи, і Астарті на кожному високому взгір'ї та під кожним зеленим деревом. І також були блудодії в тому краї, — вони чинили всю гідоту тих людей, що Господь прогнав їх від Ізраїлевого обличчя; **2 Царів 16:2–4** — Ахаз був віку двадцять літ, коли він зацарював, і царював в Єрусалимі шістнадцять років, і не робив угодного в очах Господа, Бога свого, як батько його Давид. І ходив він дорогою Ізраїлевих царів, і навіть сина свого провів через огонь для Молоха, за гідотою тих народів, що Господь вигнав їх перед Ізраїлевими синами. І приносив він жертву та кадив на пагірках, і на згір'ях, та під усяким зеленим деревом.

Бог наказав винищити ханаанські народи не просто задля винищення. Господь

намагався зберегти Свій народ чистим і непорочним — святим, тобто відокремленим від інших язичницьких народів для служіння Господу Богу. Передбачаючи майбутнє, Бог знав, що всі ці язичники обов'язково спокусять ізраїльтян піти шляхом гріха. Так воно і сталося.

Нам не варто забувати, що Бог — наш Творець, а ми — Його творіння. Бог має право розпоряджатися як долями окремих людей, так і долями цілих народів.

Господь ніколи не помиляється та не ухвалює неправильних рішень. Він завжди має рацію. Він є праведний і справедливий Суддя, перед яким одного дня поставне кожен із нас, щоб дати звіт за своє життя на землі. Якщо Господь не помилював язичників Ханаана, які колись відвернулися від істинного Бога та навернулися до ідолопоклонства, то можете бути впевнені, що те саме буде й із нами, якщо ми не відвернемося від своїх гріхів і не дістанемо дар спасіння та прощення в Господа Ісуса Христа.

IV. ВБИВАТИ ЧИ ЛЮБИТИ ВОРОГІВ?

Багато хто запитує себе: **Чому в Новому Завіті Бог наказує любити ворогів, тоді як у Старому Завіті Він наказав вбивати ворогів?**

Річ у тім, що ідея про любов і ласку до ворогів — це не новозавітна ідея. У Старому Завіті про це читаємо таке: **Вихід 23:4–5** — Коли стрінеш вола свого ворога або осла його, що заблудив, то кінце повернеш його йому. Коли побачиш осла свого ворога, що лежить під тягарем своїм, то не загаїшся допомогти йому, — кінце допоможеш разом із ним; **Приповісті 24:17–18** — Не тиша, як ворог твій падає, а коли він спіткнеться, — хай серце твоє не радіє, щоб Господь не побачив, і це не було в Його очах лихим, і щоб Він не звернув Свого гніву від нього на тебе; **Приповісті 25:21–22** — Якщо голодує твій ворог — нагодуй його хлібом, а як спражений він — водою напій ти його, бо цим пригортаєш ти жар на його голову, і Господь надолужить тобі!

У чому тоді річ? Чому в одному випадку Господь у Старому Завіті наказує піклуватися про ворога, а в іншому випадку вбивати ворогів? Уся річ у понятті ворог. Одна річ, коли Бог позбавляє життя Своїх ворогів. І зовсім інша — коли людина позбавляє життя своїх ворогів.

Ми — люди — не маємо права судити інших людей і виконувати свій власний вирок. Саме тому Бог сказав: **Моя пімста й відплата на час...** (**Повторення Закону 32:35**). А також і Новий Завіт цитує старозавітний уривок, додаючи до нього таке: **Не мстїться самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь». Отож, як твій ворог голодний, — нагодуй його; як він прагне, — напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову** (**Римлян 12:19–20**).

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав

Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада

<http://www.cogmtl.net/Articles/086.htm>

УВ'ЯЗНеноМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірвали в місця позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарієвський район. Телефон: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Київська обл., м. Буча, вул. Києво-Мироцька, 86 (офіс). Для листів: а/с 1047, м. Буча, Київська обл., 08292. Чоловічий християнський центр соціальної реабілітації «Вибір» (Богдан): +380 (50) 226-84-80. Жіночий християнський центр соціальної реабілітації «Вірність» (Тетяна): +380 93 460-78-79.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: **мужская реабілітація**: +375 (29) 733-7301 (**Александр Аверьянов**), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; **женская реабілітація**: +375 (33) 680-1919 (**Вероніка Аверьянова**), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: [pastor.aaa72](https://www.skype.com/partner/pastor.aaa72); [pastor.travel](https://www.skype.com/partner/pastor.travel)

МОЛДОВА

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: **Александр Руснак**; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: **Юрий Григорьев**; моб.: +373-778163-08.

Помощь людям, освобожденным из мест лишения свободы и попавшим в трудные жизненные ситуации

Прохождение курса адаптации в восстановительных центрах в любом регионе России. Содействие в отправке к месту жительства и восстановлении документов. Бесплатно. Анонимно.

Адрес для писем: 350087, Россия, г. Краснодар, ул. Янтарная, д. 36. Благотворительная организация «Инициатива», тел. +7 928 882-77-77.

УВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

Hope of Freedom

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

For prison ministry For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____

Name: _____ Phone: _____

Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

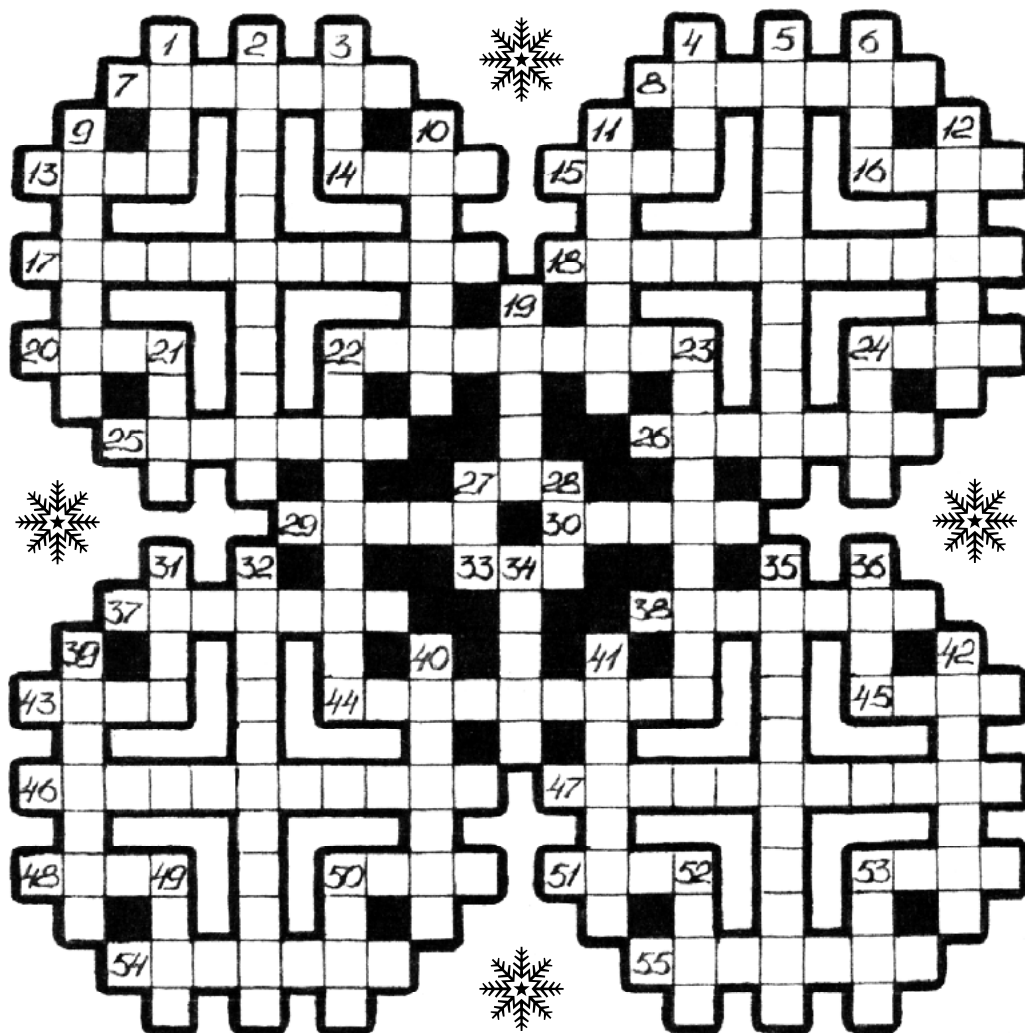
Християнський кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

7. Кто в глазах своих мудрее семейных, отвечающих обдуманно? 8. Пустослов. 13. Домашнее животное. 14. Место, куда привели Соломона и где помазали его в цари. 15. Птица, заперённая в пищу. 16. Облачение первосвященника. 17. Посредник, который примиряет враждующие стороны. 18. Внутреннее, духовное перерождение через веру в Христа. 20. Река в Персии. 22. Иудейский судебный совет. 24. Что замышляет коварный, чтобы погубить бедного словами лжи? 25. Друг апостола Павла из города Колоссы. 26. Мощное государство в северной Месопотамии. 27. «Благодарение Богу за неизречённый ... Его!» 29. Злаковое растение. 30. Ягнёнок, молодой барашек. 33. Праведник во времена всеобщего развращения. 37. Римская медная монета. 38. Народ великанов в Ханаане, побеждённый Иисусом Навином. 43. Властелин, правитель. 44. Лжец, обманщик. 45. Гора к югу от Мёртвого моря. 46. Победа над смертью. 47. Принадлежность в храме для омовения жертвенного мяса. 48. Поперечная нить в ткацком станке и ткани. 50. Крупное дерево. 51. Драгоценное благовонное вещество. 53. Хор, собрание. 54. Естественная потребность возрождённой души. 55. Дело плоти.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Город колена Вениаминова, отданный левитам. 2. Пристрастное отношение. 3. Дерево. 4. Шалаш из ветвей. 5. Торжественное жертвоприношение. 6. Дубрава близ Сихема в земле ханаанской. 9. Музыкальный инструмент. 10. Налог, подать. 11. Единственная иудейская царица. 12. Охота, добыча. 19. Героиня притчи о неправедном судье, отличившаяся своей неотступностью. 21. Первосвященник Израиля в конце времени судей. 22. Споспешник, соратник. 23. «Посему ты уже не раб, но сын; а если сын, то и ... Божий через Иисуса Христа». 24. Остров в Средиземном море. 27. Сын Иакова.

28. Третье небо. 31. Что в избытке в Мёртвом море? 32. Сидение на почётном месте. 34. Что даёт глупец, не выслушав? 35. Извращенец, наказуемый смертью в Моисеевом законе. 36. Малый пророк. 39. Плод Духа. 40. Город — первая победа Иисуса Навина в Земле обетованной. 41. Двоюродный брат пророка Иеремии. 42. Дра-

гоценный камень. 49. Дом, жилище. 50. Кожная болезнь. 52. Внук Исава, один из идумейских старейшин. 53. «Человек, льстящий другу своему, расстилает ... ногами его».

Составил Сергей ЮГОВ,
ФКУ ОИК-2/2, г. Соликамск,
Пермский край, Россия, 618545.

Відповіді на кросворд

По горизонтали: 7. Ленивец (Притч. 26:16). 8. Суеслов (Деян. 17:18). 13. Овца (Быт. 29:6). 14. Гион (3 Цар. 1:33). 15. Сова (Лев. 11:16). 16. Ефод (Исх. 28:4). 17. Примиритель (Быт. 49:10). 18. Возрождение (Тит. 3:5). 20. Улай (Дан. 8:2). 22. Синедрион (Матф. 26:59). 24. Ковы (Ис. 32:7). 25. Филимон (Флм. 1). 26. Ассирия (Быт. 2:14). 27. Дар (2 Кор. 9:15). 29. Полба (Исх. 9:32). 30. Агнец (Быт. 22:7). 33. Ной (Быт. 5:29). 37. Кодрант (Мк. 12:42). 38. Енакимы (Иис. Н. 11:22). 43. Царь (Притч. 22:11). 44. Клеветник (Откр. 12:10). 45. Сеир (Быт. 36:8). 46. Воскресение (Рим. 1:4). 47. Умывальница (3 Цар. 7:38). 48. Уток (Лев. 13:48). 50. Явор (Ис. 41:19). 51. Мирро (Ин. 12:3). 53. Сонм (1 Цар. 10:5). 54. Молитва (Лука 1:13). 55. Зависть (Гал. 5:20).

По вертикали: 1. Гева (Иис. Н. 21:17). 2. Лицеприятие (Притч. 24:23). 3. Певг (Ис. 60:13). 4. Куца (Матф. 17:4). 5. Всесоожение (Мк. 12:33). 6. Море (Быт. 12:6). 9. Сви-рель (1 Кор. 14:7). 10. Пошлина (Матф. 17:25). 11. Гофолия (4 Цар. 11:3). 12. Ловитва (Быт. 49:27). 19. Вдова (Лука 18:3). 21. Илий (1 Цар. 1:9). 22. Споборник (Иез. 12:14). 23. Наследник (Гал. 4:7). 24. Крит (Деян. 27:7). 27. Дан (Быт. 30:6). 28. Рай (2 Кор. 12:4). 31. Соль (Лука 14:34). 32. Председание (Матф. 23:6). 34. Ответ (Притч. 18:14). 35. Скотоложник (Исх. 22:19). 36. Амос (Ам. 1:1). 39. Радость (Гал. 5:22). 40. Иерихон (Иис. Н. 6:1). 41. Анамел (Иер. 32:7). 42. Гиацинт (Откр. 21:20). 49. Кров (Матф. 8:8). 50. Язва (Лев. 13:9). 52. Омар (Быт. 36:11). 53. Сеть (Притч. 29:5).

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Вдова з Буркіна-Фасо, сім'ю якої розстріляли джихадисти, моляться за спасіння вбивць

Christian Today опублікувала історію Мартіни з Буркіна-Фасо, яка втратила свій будинок і більшу частину сім'ї після того, як бойовики-ісламісти розстріляли її рідних. Але замість гіркоти та ненависті до цих людей вона молиться про те, щоб убивці пізнали Ісуса.

Того дня, коли вона востаннє бачила свою церкву та близьких, пастор наприкінці богослужіння закликав громаду молитися за своїх ворогів. А вже через десять хвилин, коли служіння закінчилося та члени церкви зібралися на вулиці, на них напали ісламські бойовики.

— Вони почали хапати все: Біблію, кафедру та складати в одну велику купу, після чого підпалили її, — згадує Мартіна. — Потім вони наказали чоловікам іти за ними. Відвели їх за церкву, поклали на землю, а потім пролунали постріли.

Того ранку Мартіна втратила чоловіка, батька, брата та зятя.

Нападники відібрали у всіх телефони та документи, а також забрали кілька мотоциклів. Усе, що вони не могли або не хотіли брати із собою, просто спаливали.

— Ідучи, вони веліли нам тихо покинути це місце, — каже Мартіна. — Якщо ви заплачете, то завтра ми повернемося, щоб убити вас усіх — так вони сказали.

Покладаючи село, Мартіна згадує, як подумала: Я хочу, щоб ти, хто зробив цей жахливий вчинок,

не померли, доки не пізнають Ісуса Христа. Вона гадки не мала, що готує їй майбутнє. Вона не мала слів навіть для молитви.

— Я намагалася відкрити рота, щоб поговорити з Богом чи запитати Його: Чому, чому, чому?

Але в Мартіні виривався тільки стогін. Проте вона вирішила довіритися Богові. У неї не залишилося нікого, на кого вона могла б покластися.

— Я сказала Господу: Відтепер Ти дбатимеш про моє життя день і ніч. Я не маю нікого, до кого я могла б прийти зі своїми проблемами, крім Тебе. Оскільки Ти допустив це, Господи, я покладаюся на Тебе. Саме Ти подбаєш про мене. І я не ухилюся ні направо, ні наліво, — згадує жінка.

Коли мене щось бентежило або коли мене брав страх, я говорила: Ісусе, згадай молитву, яку я підносила Тобі. Я не ухилюся ні праворуч, ні ліворуч. На Тебе я дивлюся. Моя надія тільки на Твій хрест.

Мартіна підбадьорюється у своїй вірі, згадуючи, що її батько говорив про переслідування. Коли їхні сусіди-мусульмани прийшли попередити його про небезпеку перебування в цьому районі, її батько відмовився йти.

— Він казав, що, якщо люди хочуть, щоб він утік через ім'я Ісуса, він ніколи не покине це село. Навіть якщо це означатиме смерть, він помре за ім'я Ісуса, тільки тіло можна вбити, але не душу.

Останнім часом Буркіна-Фасо, як і інші країни на південь від Сахари, стикається зі зростанням жорстоких переслідувань. Джихадисти переслідують і вбивають християн, а церкви руйнують.

Християни мусульманського походження зазнають найбільшого насильства з боку сім'ї та суспільства, які відмовляються від них та намагаються змусити їх зректися своєї християнської віри.

Партнери Open Doors допомагають Мартіні та 2100 іншим сім'ям, які змушені були тікати від переслідувань.

— Моліться, щоб наша віра була міцною, — просить Мартіна. — Ми хочемо залишатися в Христі. Моліться за нас, щоб ми дістали перемогу в нашій боротьбі віри. Також прошу вас молитися за наш народ, щоб у Буркіна-Фасо повернувся мир.

За інформацією
Christian Today,
<https://inight.news>

Десять способів, як Бог сьогодні каже людям

Протягом усієї Біблії Бог постійно спілкувався та розмовляв із людьми. До Адама Він приходив у прохолоді дня, до Мойсея говорив із куца, що палав, а Павло почув Його голос із неба дорогою в Дамаск. Але чи говорить Бог із людьми сьогодні? І якщо так, то як?

Нижче десять поширених методів, як Бог сьогодні звертається до нас.

1. Бог говорить через Біблію
Це один із найнадійніших і найправильніших способів. Коли ти читаєш Біблію, деякі вірші просто вистрибують із неї, і ти розумієш, що так Бог каже особисто тобі.

2. Бог говорить через проповідь

Дуже часто ми недооцінюємо силу проповіді, блокуючи Божі одкровення для нашого життя. Бог може використати проповідника, щоб сказати важливе слово для твого життя.

3. Бог говорить через пророцтво

Пророцтво — це один із найпоширеніших методів, які Бог посилено використовував не лише в Біблії, а й в історії церкви. Пророцтва відіграли ключову роль у великому п'ятдесятирічному пробудженні у двадцятих роках минулого століття на Західній Україні.

4. Бог говорить через сни
Йосип, апостол Павло, дружина Пилата, Вільям Бут і багато інших бачили пророчі сни, у яких Бог давав їм конкретні вказівки чи одкровення.

5. Бог говорить через обставини

Павло йшов дорогою в Дамаск, і раптом його осяяло велике

світло. До пророка Йони Бог сказав через бурю на морі, давши зрозуміти, що його непослух добром не закінчиться.

6. Бог говорить через видіння

Ангел у видінні наказав сотнику Корнілію запросити апостола Петра додому. Пророк Ананія дістав у видінні одкровення молитися за зцілення Савла. Ключовим моментом у служінні Райнгарда Боннке було видіння, яке він бачив чотири дні поспіль: мапа Африки, вкрита кров'ю Христа.

7. Бог говорить у молитві

Коли ти входив до Божої присутності, ти можеш почути Слово для свого життя.

8. Бог говорить через ангелів

І в Старому, і в Новому Завіті Бог часто використовував ангелів, щоб донести своє послання людям. Марія, Авраам, Даниїл, жінки біля гробу Христа та багато інших героїв Біблії на власні очі бачили появу ангелів.

9. Голос із неба

Маленький Самуїл почув голос із неба, який покликав його на служіння. Іван Воронаєв, бувши у в'язниці, почув гучний голос: Біжи! З цього й почалося його величезне служіння.

10. Інші способи

І звичайно, у Біблії описані ще десятки найнезвичайніших способів того, як Бог говорить людям: Валтасар побачив кисть, яка писала йому грізне послання; до Валаама Бог промовив через ослицю; Мойсей почув голос із куца, що палав; а до Гедеона Бог сказав через розстелену шерсть.

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧИСТЬ

Ірина ВІННИК,

КВК-54, пров. Вишневий, 16, м. Харків, Україна, 61124

Молитва за Україну

Впаду перед Тобою на коліна,
Складу в молитві руки я свої,
Буду молитись щиро й безупинно
За Україну, за народ її.
Мій милий Боже, що за чорна кара
На люд мій падає, така страшна біда,
Чому мою квітучу Україну
Рвуть, розривають, як вовки ягня?
Не хочу, Боже, щоб вмирали діти,
Щоб цвіт прекрасний гинув, пропадав,
Щоб на могили їм носили квіти:
Ти не для цього їм життя давав.
О, змилосердся, Боже, і прости нам,
Прости нам всі провини і гріхи.
За все прости, за те, що не шукали
Твою любов і мир не берегли.
Забули Твій закон, Твоє повчання,
Обрали друга іншого собі.
Прости нам, Господи, і відведи
страждання,
Ми так втомилися від жаху цієї війни!

За все, мій Боже, дякую Тобі

За все, мій Боже, дякую Тобі:
За те, що маю і що буду мати,
За чисте небо, зорі голубі,
За сміх дзвінкий, дитячий біля хати.
За лагідний промінчик золотий,
Що сонечко до мене посилає,
За дощик щедрий, теплий та рясний,
За вітерець, що трави колихає.
За щебет пташки ранньої зорі,
За сад у райському цвітінні,
За квіти незрівнянної краси,
За мої коси довгі, побілілі.
За всі моря і ріки на землі,
За водоспади, гори і долини,
За те, що Ти завжди в моїй душі,
За перший крик маленької дитини.
За все Тобі, Спасителю, хвала,
За все Тобі, Ісусе, моя дяка,
Тобі моє щоденне каяття,
За все Тобі моя людська подяка.
Я можу розказати Тобі все
І пожалітися про все, що наболіло.
Ти завжди чуєш, Господи, мене,
Розрадиш по-батьківськи: тепло, вміло.
Ти мій Спаситель, Ти мій Заступник,
Ти мій Учитель, Ти моя опора.
Веди мене за руку та навчай,
Щоб не звертала я з доріг Твоїх ніколи.
Твої дороги чисті і святі,
Немає в них ні докору, ні зради,
Тверда хода по них моїй ступні,
В них світла істина добра і правди.
Як вміло все Ти, Царю, сотворив,
Як правильно і все до ладу.
Якою ж Ти ціною заплатив,
Що ми у знак подяки Тобі — зраду?!
За все Тобі, Спасителю, хвала,
За все Тобі навіки вічні слава.
В віршах своїх Тебе прославляю я,
Також в псалмах, піснях своїх і справах.

Каюсь, Боже!

Возвожу я руки к небу,
Низко голову клоня.
И взываю я всем сердцем,
Услышь, Господи меня.
Я пришла к Тебе с повинной
О прощении просить.
Я пришла к Тебе, Отец мой,
Душу всю свою излить.

Каюсь, Боже, каюсь, Боже,
Я за все свои грехи.
Каюсь, Господи, мой Боже,
Ты прости меня, прости.

Я пришла к Тебе, Господь мой,
С болью в сердце и в глазах.
Я пришла к Тебе, Отец мой,
С покаяньем на устах,
Осознав всю горечь правды,
Как была я неправа,
Осудив свои поступки,
Осудив свои дела.

Каюсь, Боже, каюсь, Боже,
Я за все свои грехи.
Каюсь, Господи, мой Боже,
Ты прости меня, прости.

Я в толпе стояла этой,
Все кричали: «Распни, распни».
Я вбивала в руки гвозди,
Наслаждаюсь от души.
И венец терновый тоже —
Я сплела его Тебе.
Боже правый, Боже, Боже,
Стыдно очень, горько, мне.

Каюсь, Боже, каюсь, Боже,
Я за все свои грехи.
Каюсь, Господи, мой Боже,
Ты прости меня, прости.

Ты стоял в Своём безмолвье,
Низко голову склонил,
Ты просил за нас пощады,
Чтобы нас Отец простил.
Ты смотрел на нас с любовью,
С лаской, нежностью, теплом,
Невзирая, что за это
Мы Тебе платили злом.

Каюсь, Боже, каюсь, Боже,
Я за все свои грехи.
Каюсь, Господи, мой Боже,
Ты прости меня, прости.

**Олена НАУМОВА, ДВК-34, вул. М. Грушевського, 214,
м. Кам'янське, Дніпропетровська обл., Україна, 51912**

Другу

Не бывает пол-любви и полдороги,
Не бывает полдобра и полсудьбы,
Не бывает полмгновенья, полтревоги —
В этом убедись и ты.
Нельзя прожить наполовину,
Наполовину умереть,
Нельзя наполовину в реку сеть закинуть,
Наполовину на свечу во тьме смотреть.
Нельзя наполовину в Бога верить,
Наполовину Богу доверять,
Нельзя наполовину ткань отмерить,
Поцеловать наполовину и обнять.
Ведь если ты живёшь, живи всем сердцем,
Чтоб не было бы стыдно умереть.
А если веришь — верь с надеждой,
Чтобы Отца в благодарении воспеть.
Ты твёрдо верь, без половины,
Пусть вера крепнет с каждым днём,
Тебя Спаситель не покинет,
Мы верить вместе будем день за днём!

Расставание с прошлым

Я хочу пережить всё сначала,
Чтобы в прошлом поставить точку;
Жизнь начать свою заново,
Божьим Словом заполнить строчку.

**Руслан ШКАРУПА, ТВК-100, ду,
с. Темнівка, Харківський р-н, Харківська обл., Україна, 62493**

Свидетельство

Родился в городе Погибель
И вырос там же во грехе,
Пленила дьявола обитель,
В порочной я тонул реке.
С годами я узнал о Боге,
Всего живого Он Творец.
Стоял Он долго на пороге,
Но не впускал Его юнец.
Шагал путём я похотливым
По жизни сей из года в год.
Стал краснобаем и ленивым
И этим был безумно горд.
Синайская гора грозила громом,
И молнии сверкали на пути...
Духовно мёртвый, упивался ромом,
Пытаясь радость в нём найти.
Живя во власти лжи и мрака
С лукавым сердцем во груди,
Однажды я ввязался в драку,
Не зная, что ждёт впереди...
Я глубоко скорблю о прошлом,
И жизнь я новую избрал,
По милости великой Божьей

Надоело мне в прошлом скитаться,
Теребя струны тонкой души,
Я с войной хочу распрощаться,
Чтобы дальше с надеждой жить.
В новый мир окунусь с головою,
Я ведь жизнь ещё не жила...
Что умею, чего я стою,
Что я знаю и что обрела?
Пережив в прошлом боль и утраты,
Лишь сейчас обретаю покой.
В небесах мир такой богатый,
Я стремлюсь к Тебе, Боже мой!

Любимый, Прекрасный, Единый,
Творец и Создатель мой,
Тобой я любима, хранима,
В Тебе мой блаженный покой.
Ты песня моя и радость,
Слёзы мои и печаль,
Ты мир для меня и благодать,
Ты звёзд бесконечная даль.
Ты капля росы на травинке,
Парящий средь трав мотылёк,
Ты нежный цветок вдоль тропинки
И яркий в избе огонёк.
Везде Ты, повсюду Ты, рядом,
Как здорово, что Ты со мной.
Мне большего просто не надо:
Я счастлива тем, что с Тобой.

«Узник»

Перенесёт на крыльях через океан,
Найдёт друзей по вере и по духу,
Источник мудрости, утеха христиан,
Свободен, л?гок — он подобен пуху.
Живёт в нём Дух, Который утешает,
Собою путь заблудшим освещает,
Несёт Благою весть и подкрепляет,
Творить и славить Бога вдохновляет.
Живой свидетель всей Христовой рати,
Я на твоих страницах вечный путник,
Да будет пусть с избытком благодати,
О, наш любимый и желанный «Узник»!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опублікувати в газеті ваші фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: **«Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірюю я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».**

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тицинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії КВ № 19016-7806 Р від 08.06.2012; КВ № 20170-9970 ПР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання. **Нехай благословить вас Господь!**

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**. Для безготівкового розрахунку та перерахувань з інших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570**.

Номер доларової картки на ім'я **Долгушина Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card)**. Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406**. Для переказів **Western Union — Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна**.

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор **Трубіцин Ігор Євгенович** (псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимиров**. Коректор **Олександр Бурцев**.

Надруковано згідно з наданим оригіналом макетом у друкарні «**Фактор-Друк**». **61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51**. Тираж 8000 прим. Зам. № 9870.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

